

Glinda Lumii

4 FEBRUARIE 1933
ANUL XII.
No. 6

Charley Chase și partenerul
său Hal Roach răs de se pră-
vădese, dar vai, pentru public!

20 PAGINI
5 lei

Inițiere în arta dansului clasic

de ISADORA DUNCAN

Toată arta dansului este cuprinsă în următoarea formulă: euritmia gestului, combinația armonioasă de linii și mișcări. Nici un comentariu nu poate să-i întunece claritatea. Și cu toate acestea, definiția nu e suficientă pentru a combate legendele cari scoboară dansul la rangul satisfacțiilor vulgului, în stare să provoace plăceri, lipsite însă de frumusețe. Sau, expresia de mai sus arată dansul ca o perfecție ingenioasă, însă numai mecanică.

Desigur, dansul nu refuză de a procura satisfacții multumii, nici de a satisface oricărui pasionat gustul virtuozității. Însă acestea nu sunt singurele roluri în cari el se complăce.

Dansul găsește în corpul omenesc admirabile elemente, cărora trebuie să le indice cadențe și să le marcheze ritmul. Forma vie îi aparține și acesta este unul din meritele sale esențiale. Dansul constă în stabilirea armoniei înălțătoare care exprimă prin gest și mișcare toate sentimentele ce copleșesc o ființă omenescă. Aceasta nu înseamnă că el poate neglija o virtuozitate cu calități mecanice, cari dau corpului supletea indispensabilă, îngăduindu-i să se exprime cu forță și sobrietatea necesară perfecțiunii.

Dansul are în plastică rolul de sculptor, fără să întrebuițe vre-odată dalta, ori ciocanul.

Geniul său se manifestă în forma omenescă — materia cea mai maleabilă și, în același timp, cea mai greu de tratat, — căci dă ascultare reflecțiilor și unui întreg organism nervos.

Pentru a atenua orice fel de rezistență instinctivă, pentru a micșora stângăcia și răceala, dansul trebuie să atingă euritmia; el are nevoie, mai întâi de toate, de o tehnică foarte severă și de un antrenament corporal strict, care să înmăldăzeze nervii și mușchii.

Corpul omenesc, când este astfel educat, devine cel mai perfect și minunat instrument; el acceptă toate modelările și se desvoltă în formele cele mai grațioase, păstrând în evoluția lui, mișcările ritmului armonios, prin cari se leagă atât de strâns sentimentul și gestul.

Toate eforturile unui maestru de balet trebuie să tindă a vedea justa valoare a acestui minunat instrument și a-i aprecia frumusețea. Corpul omenesc este o sursă nesecată. Atitudinile sale prin nuanțare variază necontenit.

Trebuie să considerăm în forma omenescă virtuțile și calitățile sale proprii și să judecăm rolul pe care aceasta l-ar putea

juca într-un grup decorativ de balet. Iată cele două însușiri utilizabile cari se pot atribui corpului uman.

Una este strict personală, cealaltă se bazează pe ansamblu. Datoria cea mai delicată a unui maestru de balet este tocmai de a reuni aceste elemente diferite de cari dispune și de a le lega atât de strâns între ele, încât personalitățile izolate să se confunde într-o personalitate unică, mai originală și mai complexă, în care frumosul se ridică într-o expresie mai sensibilă și mai armonioasă.

De cele mai multe ori o poezie de balet se reduce la rolul unei înscenări. Desvoltările sale sumare și partea literară se mărginește la câte-va replici. În general, scriitorul libretist dă ideea, indică acțiunea și lasă compozitorului grija de a decora cu corurile sale melodice. Dansul, cași

muzica, nu poate exprima, în-tocmai, cuvintele unui scenariu. El trebuie să urmărească numai ideea și să-i urmărească evoluția. Pentru realizarea acestui țel e nevoie de spiritul și forța de organizare a maestrului de balet.

O citire atentă a poemului, se impune, deoarece atrage după sine anatomia subiectului. Despuindu-l de toate accesoriile, ajungi să izolezi ideea.

Maestrii de balet au metode felurite, potrivit concepției și școlii pe care au urmat-o. Unii, de pildă, se orientează după semnele grafice făcute de libretist pentru figurile și ansamblurile ce vor juca în piesa lui și pe cari le-a conceput într-o matură chibzuință.

Nu e un procedeu prea atrăgător. Ai parcă impresia, aflându-te înaintea unei înscenări gata impuse, că imaginația ta de creiator stagnează, neputându-și manifes-

ta originalitatea și libertatea. Imediat simți nevoia intuitivă de a te libera de aceste cătușe.

Baletul trebuie gândit, judecat și reglementat în minte înainte de a fi pus în practică.

Acest lucru nu e decât un exercițiu pregătitor, un început în care sunt notate punctele principale. Apoi trebuie dezvoltat subiectul. Nimic nu poate fi socotit definitiv, înainte de momentul când, din sala de dans unde se pregătesc dansatoarele, se trece pe scenă, pentru prezentarea ansamblului, în costume și decor.

Până atunci trebuie lucrat la punerea în scenă și modelarea, în fiecare zi, a perfecțiunii detaliilor. Sforțările unui maestru de balet tind la conservarea caracterului particular al întregii lucrări, la păstrarea armoniei, prin toate mijloacele pe cari le pune la dispoziție mimica și dansul. Natural, el trebuie să se călăuzească și după inspirație (dacă... are) — factor decisiv în reușita unui spectacol de artă.

Sunt cazuri când imaginațiunea trebuie coordonată cu documentele antichității, fiind nevoie să se evoce, să se reconstituie euritmia plastică a dansului din vechime. O viziune animată și mobilă trebuie să evoce câte o capodoperă antică prin splendoarea marmorelor ori prin culorile stinse ale frescelor.

CE AR TREBUI SĂ FIE DANSUL

Singurul mijloc de a salva dansul clasic este acela de a-i reda locul său istoric.

Fără a căuta să facem o incursie prea amplă în trecutul istoriei civilizației, trebuie să precizăm că cele mai vechi dansuri de artă sunt dansurile asiatice și cele egiptene, cari au avut o influență hotărâtoare asupra dansului grec. Însă ele nu aparțin rasei noastre. Helladei trebuie să-i mulțumim, fiindcă toate dansurile ne vin dela dânsa.

Oamenii din popor dansau împreună și își exprimau astfel sentimentele colective: vesele, trăzboinice sau melancolice.

Din acest dans al poporului a ieșit corul, care a fost sursa întregii tragedii.

Corului veni mai târziu, să i se asocieze un actor. Acesta istorisea faptul, exprima sentimentul particular care făcea să se producă drama, pe când corul dansa și cânta exprimând miezul acțiunii. Eschile adăugă acestui spectacol unul ori doi actori. Însă corul și dansul au rămas sufletul tragediei. Actorii nu reprezentau decât faptul accidental, detaliile

(Continuarea în pag. 109)

Dela Amsterdam la Cairo pe un vaporas

(Foto Keystone)

Un olandez a întreprins, împreună cu soția și copiii săi, pe bordul unei goelete, o lungă cruciadă cu ținta finală Cairo. Dela Paris, unde vaporasul a ajuns pe calea canalelor din No. d., călătorii olandezi au plecat spre Marsilia, de unde vor porni delungul coastelor Italiei, Jugoslaviei, Greciei și Turciei spre Egipt.

No. 6
Anul XII.

„OGLINDA LUMII“

4 Februarie
1933

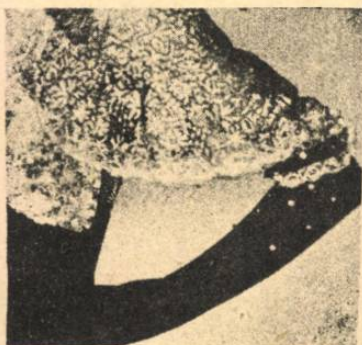
Redacția și Administrația București I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
Palatul «EMINESCU» (S. A.) Telefon 325/34 și 325/35

Abonamente (pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei)

Când mănușile se odihnesc; păcat că pe una din ele o vom pierde cu siguranță și aceia va fi tocmai mănușa din mâna dreaptă!

Mănușile... Văzute de un umorist, mănușile sunt prietenii cei mai ingrați ai omului. Nu izbutim niciodată și cu nici un chip să intrăm în bunele grații ale acestor frați siamezi. Cu toții știm că sunt două, sau, ca să specificăm mai bine: ar trebui să fie două. Dar, de bună seamă că nu se înțeleg. Le place singurătatea și, fără îndoială că pentru motivul acesta, una din ele, — dreapta, se înțelege, — zboară,

Brațul acoperit: o modă la care ne întoarcem

dispare, se duce să-și trăiască o viață pustnică, departe de toate etichetele mondene. Găsește refugiu pe sub perne, în plasa pentru bagaje din trenuri, sau sub canapeaua unei cafenele. Uneori, ca s'o facă să roșească de rușine, cineva o agață de un cui, expunând-o vederii publicului. Nu se găsește nimeni care s'o reclame: mănușile pierdute, chiar dacă sunt noi-nouțe, sunt ocolite, asemenea unor ființe ciurnate. Aceasta e pedeapsa lor.

Dar sunt și mănuși destule cari trăiesc vreme îndelungată o viață refractară la toate regulile eleganței. Sunt acelea cari nu se pierd niciodată. Proprietarul nu le păstrează cu bunăvoință, ba chiar le oropsește: le pune unde nimerește, le aruncă într'un buzunar fără fund, dar când îi sunt de folos, le găsește puru-

Paznicul mâinilor

rea gata, umile, proaste, fericite că pot să-și facă iarăși serviciul lor obișnuit.

Vați gândit vreodată la originea mănușilor? Cui i-a trecut prin gând, întâia oară, să îngrijească mâinile așa cum, se obișnuiește îngrijirea picioarelor în ciorapi și în ghete? Este cu neputință să specificăm exact, dar cu siguranță că uzul acesta e foarte vechiu, deoarece găsim urme de «ciorapi pentru mâini» sau de «îngrijire a mâinilor» și în vechiul Testament, la Homer și la mulți scriitori greci și romani. Cele dintâi mănuși, atât cât putem să ne amintim din deducții și deseneuri, au fost cu mult deosebite de modernismul de azi. Se fabricau din piele argășită sau țesături aspre de cânepă și aveau forma unei pungi în care se vâră mâna.

Mănușile n'au fost totdeauna răspândite așa cum sunt astăzi și abia de cincizeci de ani, au devenit o eleganță particulară a îmbrăcăminteii bărbătești și mai cu seamă feminine. Firește, purtate ca să întregească luxul modei, mănușile au ajuns uneori până la a fi socotite ca ceva «prețios».

Se confecționează nu numai din pielea cea mai fină, ci și din mătase și diferite tricotaje. Din când în când, moda — tirană capricioasă — le detronează sau le face să ajungă chintesența unui fast nemai întâlnit: depinde dacă ansamblul modei dă mănușilor mai multă ori mai puțină importanță. Dacă mânecile sunt scurte, iată că mănușile se lungesc și vice-versa; dacă moda e simplă, mănușile devin grabnice scurte, aspre, tăiate dintr-o singură bucată, cu cusături groase și vizibile; dacă din potrivă, moda e complicată și se întoarce la epoca buinelor noastre, — cum este cea actuală, — iată că mănușile triumfă!

În Italia, Anglia și Franța sunt armate întregi de fete întrebuințate la confecționarea acestor «apărătoare ale mâinilor», de al căror folos netăgădui și binefăcător ne dăm seama în zilele geroase de iarnă.

Să nu ne închipuim că fabricarea mănușilor este un lucru simplu și care se execută în grabă. Execuția grabnică se capătă prin practică, mai ales pentru acele cari au nevoie de multe cusături cari se fac cu ajutorul u-

nei undrele de fier cu două capete, ale căror extremități se sfârșesc printr'un fel de pieptene.

Și câte sunt la număr modelele mănușilor existente? Incalculabil. Ceiace nu s'a inventat încă este mijlocul de a le ține legate împreună, invenție de care omenirea ar avea multă nevoie spre a se răsbuna — în sfârșit — de toate mănușile pierdute!

Mănuși pentru mâna agilă a fotografului.

Mănușile grosolane de lână ale bătrânului servitor și mănușile monumentale ale ofițerilor în uniformă.

Mănușile lungi și fine ale femeii elegante.

Mănușile de scrimă, sunt în ace laș timp și o pavăză a mâinei.

Mănuși mici, scurte și albe.

Cel mai mare succes al vieții mele

Înapoiindu-mă de pe coasta Rivierei, m'am oprit pentru câteva zile la Genova. Vedeam pentru întâia oară orașul acesta frumos; și pentru prima oară vizitai vechiul port pe ale cărui ape verzi poposeau odinioară sveltele galere medievale încărcate cu aur și mătasări; pentru prima oară mă plimbam pe străduțele înguste, cari îmi treziră în suflet amintiri plăcute despre Boccaccio, Goldoni și Casanova, cavalier de Seingalt, prin grația M. S. Amorul. Străduțele acelea înguste, pe unde abia poate să treacă un singur om, ne fac să înțelegem pe deplin sutele de posibilități ale aventurilor galante, sărutările și întâlnirile, sbirii geloși, stând la pândă în umbra ușilor, voioșia desfrănată a carnavalului, șirefeniile îndrăgostiților și fura nepotolită a soților și părinților, din nuvelele acelor încântătoare vremuri apuse.

Seara, — încă sub influența vieții dela Montecarlo, — mi-am pus fracul și deoarece teatrele erau închise, după sfatul hotelierului meu, m'am dus să-mi alin plictiseala într'un varieteu. Numele nu mai mi-l reamintesc: se chema «Eden» sau «Apollo». Localurile acestea au aproape aceleași numiri în mai toate orașele din lume. Varietelul nostru se afla într'un fel de subterană și o scară mică, îngustă, ducea la sala de spectacol unde mi se dădu un loc chiar în primele rânduri. Când intru, un murmur ciudat pornește din mijlocul publicului: toate privirile erau îndreptate numai asupra mea. Mă așezai puțin cam incurcat. Nu mi-a plăcut niciodată să fiu obiectul de atenție al semenilor mei. Privind în jur, mi-am dat seama că eram singurul spectator în frac, cu cilindru și cravată albă. Localul era mai mult decât modest și nu numai la galerie dar chiar și împrejurul meu se îngrămădiseră un public simplu și nevoiaș: femei cu șaluri pestrițe, cari mâncau smochine și caramelle, și bărbați cu pălăriile în cap, cari fumau țigări. Pe scenă, o chanteuse, cânta fără îndoială o bucată foarte picantă, deoarece bărbații se prăpădeau de râs, iar femeile zâmbeau într'ascuns; numai eu stam nemișcat cu privirea ațintită drept înainte, fiindcă nu înțelegeam nici o iotă din cuvintele acelea pe jumătate mâncate ale unui dialect pe care nu-l mai auzisem niciodată.

Faptul acesta mă cam supăra puțin, deoarece nu e plăcut să stai nedumerit în mijlocul unei adunări de oameni care râde fără să știe pentru ce anume. Apoi, mă nemulțumia și mai mult faptul că toți se uita la mine și, dându-și coate unii altora, mă arătau cu degetul, râzând. Mă simțiam din ce în ce mai stingherit și, în zăpăceala ce mă cuprinsese, îmi aprinsei o țigară groasă, de foi. Acel «trabuc» imens, deslănțuit o adevărată ilaritate care spori și mai

mult când «diva» înaintă până la marginea rampei admesându-mi de-adreptul și în văzul tuturor, ultima strofă a unei romanțe fără perdea.

Mi s'a părut întotdeauna un lucru nesuferit atunci când artistele mă apostrofază sau mă întreabă dacă n'am fost eu domnul acela chel care le-a găsit jaretiera, ori dacă vreau să le aștept după reprezentație, la ieșirea artiștilor. De rândul acesta, afară de faptul că nu înțelegeam nimic din aluziile refrenului, mă simțiam stând ca pe jăratec în fotoliul meu, întorcându-mă la dreapta și la stânga, măsurând cu priviri chiondorașe publicul care urla, bătea din picioare și țipa, gata-gata să leșine de râs. Lumea se scula în picioare ca să mă vadă mai bine. În spatele meu, un domn bătrân, cu o mână se ținea de pânze, iar cu cealaltă își ștergea lacrimile. Cântăreața părăsi în sfârșit scena în mijlocul unei furtuni de aplauze iar eu, descurat de această distracție... a altora, mă ridicai în picioare, cu gândul să mă îndrept spre ieșire. Dar în graba de a scăpa cât mai curând de-acolo, m'am împiedicat și căzui, în toată lungimea corpului, pe scările subteranei.

Nu e cu putință să descriu ceea ce s'a întâmplat atunci. Un potop de râsete, un urlet și a-

plauze cari făceau să se sguduie pereții: pălăriile sburau prin aer și sute de piepturi scoteau unul și același urlet:

— Bis! Bis!

Bieții oameni au crezut că și eu eram un număr din programul spectacolului!

JENŢ HELTAI

Orașele cari mor

Cine mai vorbește, astăzi, în Europa de Petrograd, a cărui decădere și lentă agonie se desfășoară în disprețul tuturor căpităniilor sovietice. China are și ea un oraș muribund, Pekingul, ale cărui frumuseți le-a cântat atât de minunat Pierre Loti.

Peking e numit, actualmente, în China «Cetatea Morților». Când naționaliștii ocupară orașul, ei erau atât de puțin siguri de putere încât au luat măsuri absurde de protecțiune.

Într-o săptămână, toate ministerele din Peking erau golite de arhivele lor și chiar de mobile, cari sburau spre sud cu o înțeleală extraordinară. Nu numai că vechea capitală își pierdu toată importanța politică, dar și funcționarii subalterni se treziră lăsați pe drumuri. Ei reprezentau, împreună cu familiile lor, peste o sută de mii de persoane. Camera de comerț chineză declară că în momentul de față, un sfert din populațiunea orașului — populație de 1.150.000 locuitori — rămasă fără nici un

mijloc de existență, este pe cale să dispară. Condițiunile de viață, de cincisprezece ani încoace, au devenit imposibile pentru localnicii manciurieni. Se văd palate vechi cari se fărâmițează în ruini, iarba crește pretutindeni. O dără de fum la gura coșurilor indică prezența unor ființe ome-nesti, iar gândul tuturor trecătorilor este acesta: «Încă un biet diavol de manciurian, pe cale să moară de foame».

Trei sferturi din oraș sunt de închiriat și se vând, la fiecare pas, nesfârșite obiecte de artă, comori familiare, pe cari proprietarii, lihi-niți de foame, se străduiesc să le vândă pe stradă. Și nimeni nu cumpără decât lucrurile cele mai mărunte, de strictă necesitate, căci nimeni n'are bani. Comerțul moare de-așemenea. Numeroși negustori s'au sinucis, trei mii de magazine au tras definitiv obloanele, comisionarii se plimbă în neștire pe străzi, negăsind nimic de făcut.

Peking se află în starea de comă care precede moartea.

După 25 de ani de ocnă

(Foto excl. Keystone)

Un ocnas grațiat, francezul Paul Roussencq, s'a reîntors la Paris, după 25 de ani de muncă silnică ispășită în Guyana. Priviți capul atât de expresiv al fostului pușcăriaș, primit în gară de rude și prieteni, exprimând uimirea la vederea unui Paris atât de schimbat, într'un sfert de veac, spin-tecat de sborul avioanelor și de undele radiofonice..

Extremul-Orient sângerează iarăși

Correspondență din Shanghai

Țara lui Soare-răsare sângerează iarăși. Hoardele galbene se încalca, cu o exasperare ce depășește violenta luptelor de anul trecut. Generalul japonez Honjo și statul său major au venit din Mukden aducând tankuri și avioane. Ei s-au străduit imediat să încercuiască trupele chineze ale generalului Ma care sunt singurele armate răsvrățite contra statului manciurian.

Nu se mai vede nici una din elegantele trăsurile cu cai, nici un taxi ori un automobil de lux cari se observau, de obicei, pe străzile Shanghaiului.

Japonezii au rechiziționat toate mijloacele de transport. Răniții sunt transportați la spitale în taxicouri, iar cadavrele în trăsurile cu cai.

Și iată din nou mormăitul tunului, larma surdă a avioanelor. Bătălia, contra lui Ma continuă. Grupuri de japonezi observă lupta de jurîmprejurul orașului, de pe înaltul colnicelor. Foștii gene-

clar, bubuitul tunului, în momentele când jazz-bandul nu cântă, căci la... «Folies-Bergère» din Shanghai se dansează și se bea șampanie, cu toate că, la zece kilometri de oraș, Japonezii și Chinezii stau întinși, scăldându-se în sânge pe ruinele caselor distruse.

Jazz... sgomot... un sgomot care nu încetează să crească... Apoi, de odată, făcând, lumina năvălește scena prin trei proiectoare ca să scoată cât mai în evidență dansul celor douăsprezece grănate uriașe din hârtie...

O nouă lumină, roșie de data aceasta, roșie ca incendiile cari colorează cerul acestei nopți. Apoi grănitele de hârtie se deschid și douăsprezece femei, complet goale, apar în formele lor lascive.

Sunt cam exuberante femeile acestea albe, cari nu poartă altceva pe ele decât niște pantofi excențrici, cu tocuri foarte înalte... De-odată, se coboară din plafon câteva perechi de trapeze și ti-

...Automobile de lux și străzi unde înori până la genunchi, în noroiu și praf. Cuib la care aderă microbii tuturor bolilor din Orient, cinematografe în cari se prezintă filmele cele mai obscene pe cari omenirea le poate concepe.

datorită căruia se vor putea face niseaiva afaceri...

Femeile goale au dispărut. Jazz-ul a amuțit. Acum dansează pe scenă o trupa rusească. Cântecul din acelea cari se aud numai în stepele infinite ale Siberiei.

O ligă patriotică japoneză, condusă de agitatorul Seigo Nakano, jurând pe drapelele naționale lupta până la ultima suflare în contra dușmanilor patriei — în speță, spun ei, Chinezii.

Mongoli și Chinezii, Ruși albi și Japonezi, precum și spionii tuturor marilor puteri din lume, alcătuiesc aici un microcosm izbitor.

Ma Cean-Shang e nimicit? Se va deslănțui un războiu cu Rusia? Gândindu-se la lucrul acesta, toți desrădăcinații, miile de fără-patrie cari nu au nici măcar un pat ori vre-un viitor, cari beau șampanie și mor de foame, cari fac trafic cu eroină și mitraliere, cari își trădează frații și își vând surorile, se silesc să întreprindă orice numai să poată avea câteva ceasuri de uitare, câteva zile de beție... Un războiu cu China ori cu Rusia?... Un războiu mondial? Ce le pasă lor... principalul este că se va găsi material de furnizat armatelor, poliție nu va mai fi, ei dimpotrivă, un du-te-vin'o,

Publicul e beat, însă toți cântă, regăsind accentul melodiilor sfâșietoare.

În mijlocul acestei sentimentality, se ridică de-odată un tipăt... Un boy a intrat ca un fulger în local, n tânăr rus, complet înebunit, care povestește ceva îngrozitor cu o voce înstrăinată...

Acei cari se pot urni din loc, o lan la goană.

Străzile sunt pline de polițiști cari umblă încoace și încolo. Țipete, pârâituri și buburi neîntreprupte...

Abia a doua zi dimineată află lumea ce s'a petrecut...

Un chinez a ucis pe un Rus alb, nu fără motiv, probabil, Rușii, ca să se răzbune, au incendiat casa Chinezului; a intervenit poliția și

(Continuarea în pag. 117)

În urma știrilor alarmante primite din Extremul Orient, unde războiul Chino-Japonez a reînceput cu înțepire, noi regimente englezești se îmbarcă pentru Shanghai, pentru a apăra interesele metropolei în îndepărtata și haotică republică mongolă.

rali ai țării Rusiei, pripășiți pe aici ca vicsitori de ghetă, ofițerii de stat-major ai vechei armate țariste, se găsesc acum, cu prilejul noii agitații sângeroase, iarăși în elementul lor. Disută, toți, chestiunile strategice, au uitat de griji, de viața lor mizerabilă și de miile de desamăgiri cari le otrăvesc, cotidian, existența și ar dori victoria Japonezilor... Ei visează o nouă Siberie sub dominațiunea japoneză în care natural și dânsii ar dobândi noi situațiuni...

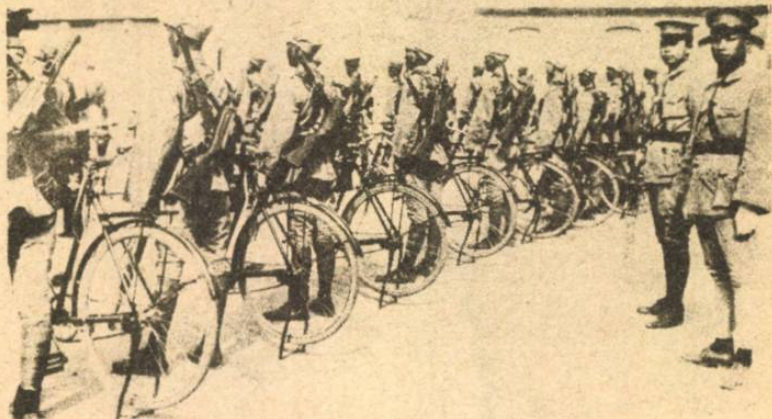
✱

Ora două dimineată. Lupta continuă. Se aude, cât se poate de

nerelă femeii, asvârlind pantofii spectatorilor se năpustesc asupra aparatelor de gimnastică, balanșându-se peste capetele Chinezilor și Rușilor enervați, cari înghit cu ochii trupurile acestora goale și urlă de entuziasm.

«Artiste» vin apoi pela mesele consumatorilor și povestesc mereu același lucru: cum au trebuit să fugă de sub prigonirea «roșiilor». Ele pretind că sunt fetele unor mari duci și generali... și poate sunt unele cari spun adevărul.

Pentru moment, ele se află în orașul cel mai amoral al Orientului, în centrul traficului cârnii albe...

Cicliști chinezi pregătindu-se să părăsească Pekingul, pentru a porni spre front.

ULTIMELE EVE

NIMENTE *ale* SĂPTĂMÂNII

1. Regina Elisabeta a Greciei, regina Mărioara a Jugoslaviei și Voevodul Mihai, părăsind Muzeul Simu, conduși de ctitorul acestui așezământ de artă, d. Athanase Simu. — 2. «Steaua» cu părul roșu, frumoasa Clara Bow a sosit zilele trecute la Paris, împreună cu soțul său, Rex Bell, pentru a petrece a., nu știu câta lună de miere. — 3. Adolf Hitler, celebrul agitator național-socialist, și-a văzut, în sfârșit, visul cu ochii. Bătrânul mareșal Hindenburg a cedat și conducătorul trupelor de asalt e azi cancelar Reich-ului. — 4. În saloanele ambasadei române din Washington, ministrul nostru în Statele Unite d. C. Davila a înmă-

nat eroicilor aviatori Charles Lindbergh și miss Amelia Earhardt, medalia de aur «Virtutea Aeronautică», conferite celebrilor sburători peste Oceanul Atlantic de către M. S. Regele Carol II. — 5. Intrunirea dela Eforie a funcționarilor publici, ca protest împotriva noiei reduceri a salariilor. — 6. Suveranul vizitând Expoziția permanentă a Industriei Românești din Palatul «Ciclop». — 7. Contele de Pierredon și contele de la Rochefoucauld, delegați ai «Ordinului suveran de Malta», în vizită la București, ieșind dela audiența ce le-a fost acordată de M. S. Regele la Palatul Regal, unde au fost reținuți la dejun. — 8. Mussolini, însoțit de

6.

8.

7.

9.

președintele Asociațiunii orbilor de războiu, a prezidat ședința inaugurală a Congresului Mutilaților. — 9. Noul ministru al Poloniei la București, d. Jean Arciszewski și d-na, fotografiați la sosirea lor în Gara de Nord. — 10. John Galsworthy, celebrul romancier englez, onorat chiar anul acesta cu premiul Nobel, a încetat din viață, după o îndelungată suferință.

10.

In craterul vulcanului Stromboli

Descoperirile și invențiile științifice sunt adeseori fructul unor studii îndelungate; ele răpesc savantului o viață întreagă de cercetări migăloase și răbdătoare, fie la masa de lucru, fie în laborator; dar, uneori, cunoaște-

Arpad Kirner, protagonistul emoționantei aventuri povestită în acest articol.

rea globului uriaș pe care trăim și pătrunderea rostului atâtor fenomene la care asistăm extaziați de veacuri, cer eroisme grandioase cari, deși prilejuesc multe victime, ne dau posibilitatea — din zi în zi mai mult — să limpezim câte ceva din misterele în negura cărora se avântă cugetarea într-aripată a celor aleși...

Înfățișându-i-se problema vulcanilor, cu erupțiile lor vijelioase pe cari omul nu poate să le prevadă, deoarece nu acționează după nici o lege sau normă, savantul Arpad Kirner s'a gândit că mijlocul cel mai eficace de a studia cindatul fenomen a cărui cunoaștere cât mai aprofundată ar putea să previe și să înlăture pe viitor atâtea dezastre care se abat asupra omenirii neputincioase și lipsite de apărare — ar fi numai acela de a se duce să cerceteze, de aproape, cum se produce erupțiile.

MISTERELE VULCANILOR

Toate ipotezele făurite de știință pentru explicarea activității vulcanilor, păcătuiesc prin lipsa unei baze temeinice și sunt cu neputință de controlat, de oarece omului n'r-i va fi dat niciodată să pătrundă, atât cât are nevoie, în adâncul pământului, ca să verifice dacă există realmente, acolo, un cuptor intern, așa cum afirmă unii.

Explorarea craterului unui vulcan, coborîrea în adâncul prăpastiei imense, trecerea barierei infernale dincolo de care, în mijlocul bubuiturilor și fumului veșnic, se succed exploziile și iau naștere atâtea fenomene încă misterioase, era o încercare temerară și riscantă, în care numeroase erau posibilitățile de a-și pierde viața; totuși, nici un fel de considerațiune nu fu în stare să-l oprească pe Kirner, un savant care se străduie să smulgă naturii unul din ultimele secrete pe cari le mai are.

«O asemenea încercare mă is-

pitea de vreme îndelungată, — a declarat el. — Dar nici unul dintre premergătorii mei, în studiile vulcanice, n'au cutezat să înfrunt un crater în plină activitate, toți mulțumindu-se să facă excursiuni prin prejurul Vezuviului sau Etnei, în perioadele acestora de inactivitate. Intrucât mă privește, ajunsesem să cred, uneori, că visul meu era aproape cu neputință de realizat. Totuși, gândul meu nu s'a abătut o clipă dela problema aceasta. Încetul cu încetul, m'am convins că pentru reușita explorării, era nevoie numai de sânge rece, curaj și pregătire; că acela care va face încercarea, nu trebuia neapărat să-și găsească moartea acolo; și că exista o speranță de a reveni teafăr și nevătămat».

DE CE A FOST ALES STROMBOLI

Negreșit, nu era vorba să i se smulgă monstrului întregul mister. Kirner știa destul de bine că, întorcându-se iarăși la lumina soarelui, în aerul liber, la viață, n'ar fi avut posibilitatea, după această coborîre în Infern, să spue omenirii: «Iată adevărul!» ci, excursiunea aceasta i-ar fi dat prilej să fie martor la producerea unor fenomene despre cari nimeni n'avusese cunoștință până atunci.

Știa, de asemenea, că se putea întoarce înmărcat cu mostre, solidificate și gazoase, de un interes excepțional. Și poate că ar deschide posibilități de a se elabora un plan pentru ulterioare studii fotografice și cinematografice ale craterului...

Savantul a ales Stromboli, vulcanul aflat într-o mică insulă din vecinătatea Siciliei, fiindcă acesta este singurul vulcan din Europa cu o activitate neîntreruptă. Exploziile, aruncările de vapori, cenușa, șgură și lavă, se succed acolo fără răgaz, din secundă în secundă. Nu era nevoie să se mai piardă timpul în așteptarea unei erupții. Cu siguranță, că în ziua și la ora fixată pentru această coborîre îndrăznească, Stromboli i-ar fi oferit lui Kirner însuși spectacolul pe care acesta năzua să-l vadă.

«Stromboli, e o veche cunoștință a mea, — spus Kirner — și știam că pot să mă bizui pe sprijinul necondiționat al locuitorilor din insulă, fapt pentru care încercarea mea n'a avut nevoie de o pregătire mai lungă». Studiarea echipamentului a fost obiectul unor atențiuni deosebite. O îmbrăcăminte de asbest l-a protejat pe Kirner, în coborîrea lui, împotriva temperaturii extreme de ridicate, o cască l-a ferit de ploaia neîntreruptă de cenușă incandescentă și un generator de oxigen, i-a asigurat respirația în atmosfera aceea îmbibată cu exalații sulfuroase.

Coborîrea s'a făcut cu ajutorul unei frânghii de asbest, manevrată de o macara, ridicată la câțiva metri departe de marginea craterului, deoarece bordurile acestuia nu prezentau garanții suficiente de stabilitate. Prin

interiorul frânghiei, erau impletite fire de sârmă electrică, cu ajutorul cărora savantul putea să aprindă o lampă, pentru a face semnalizări colegilor săi, cari îl așteptau nerăbdători în imposibilitate să-l vadă prin pânza deasă de fum.

LA 280 M. ADANCIME ȘI 100 GRADE CALDURA

Coborît în prăpastie, la o adâncime de 280 metri Kirner găsi acolo un teren solid, însă extrem de cald. Temperatura solului era de 100 grade, iar aceea a atmosferei de 65 grade. Deslegându-se de funie, savantul se încumetă să exploreze terenul de jur împrejur. Zări scobituri largi, cu un diametru variabil între 3 și 20 mtr., cari erupeau continuu, cenușă aprinsă, lavă, fum și vapori. De oarece zona cotropită de substanțe incandescente nu era concentrică cu gurile craterului, avu posibilitatea să se apropie până la marginea ei.

«Determinând, aproape cu precizie, — declară iarăși Kirner, — intervalul dintre o explozie și alta, mă aplecai, între două răbufneli, pe gura unuia din acele puțuri adânci și privirile mele cercetară interiorul. Dincolo de un strat de fum, văzui aburi, în fel de fel de culori; o mare incandescență de lavă, se ridica măpaznic și atinge marginea dinăuntru a deschizăturii... Era timpul de a fugi. Peste câteva secunde, explozia...».

Explorarea a tinut trei ceasuri după care, ajuns la capătul puterilor sale, Kirner ceru să fie ridicat sus. Rezerva de oxigen consumată, exalațiile de anhidridă sulfuroasă, l-au trântit de câteva ori la pământ, și, abia ajuns sus, eroicul explorator își pierdu cunoștința.

La câteva zile după aceea, nemulțumit de aventura-i vnednică de Orfeu, legendarul vizitator al Infernului, savantul voi să facă o altă încercare, nu mai puțin riscantă. De rândul acesta, însoțit de Paul Muster, asistentul lui, el căută să ajungă în vârful lui Stromboli, trecând prin «Baia de foc», un povârniș în pantă repeze, alcătuit din cenușă vulcanică, ce se întindea pe o lățime de aproape un kilometru pe coasta

Înainte de coborîrea în Stromboli, sondagiul craterului cu ajutorul unei frânghii de asbest.

muntelui. Și, fiindcă prin partea aceea, vulcanul aruncă neîncetat cenușă, și bolovani de stâncă, cei doi exploratori s'au îmbrăcat într-un fel de platoșe făcute din tablă laminată de oțel. Din când în când, îi învăluia o ploaie fier-

După explorarea făcută în interiorul craterului, Arpad Kirner și asistentul său, Muster, prevăzuți cu platoșe de oțel, au ureat așa zisa «Baie de foc» un mare plan înclinat de cenușă incandescentă care se întinde pe o lățime de aproape un kilometru pe coasta lui Stromboli.

binte și, atunci, se culcau la pământ, ca să-și cruțe picioarele cari, pentru înlesnirea mișcărilor, nu erau apărate ca restul corpului de o cuirasă atât de rezistentă.

NARUIRI DE CENUȘĂ

Luând o serie de fotografii destul de interesante, îndrăzneții noștri exploratori erau gata să se ridice la suprafață când, deodată, o stâncă, având aproximativ volumul unui vagon de cale ferată, se desfăcu din vârf, prăvălindu-se cu o iuțeală fantastică spre ei. Căutară să se ferească în toate chipurile, deși înțelegeau prea bine că nimic n'ar fi putut să-i scape dacă bolidul s'ar fi abătut de-adreptul asupra lor.

Blocul monstruos se rostogolea cu repeziciune, făcând salturi nimitoare pe pârțile înclinate al muntelui de cenușă arzătoare până ce trecu la vreo zece metri pe de-asupra capetelor lor, pentru ca în cele din urmă, în iureșul unui salt de aproape o sută de metri să se prăbușească în mare ridicând în sus un val imens de spumă.

Dar seria emoțiilor nu era încă sfârșită; terenul subred, în urma acelei zguduiri violente se sfărâma din loc și cei doi înși riscară din nou să dea ochii cu moartea; puțin a lipsit ca să fie îngropați sub năruirea muntelui de cenușă și scăpară, lăsându-se rostogoliți ca niște mingii până la poalele povârnișului...

Cu toate acestea, ei plănuiesc să mai înfrunte ferocitatea monstrului de foc, mai ales după biruința de zilele trecute, spre a aduce științei cuceriri noi.

G. R.

Inițierea în arta dansului clasic

(Continuare din pag. 102)

episodului, pe când corul plana deasupra acțiunii oamenilor. Intervenind în momentul când drama devenea brutală și sângeroasă ca un fapt divers, iar spectacolul în sine indecent pentru popor — lucru care se căută să se evite — corul ridica nivelul acțiunii, printr-o exaltare lirică de o măreție eternă. Datorită corului, tragedia a rămas nobilă; toate faptele omenestii, chiar crimele, se traduceau în muzică și ritm. Substratul general al tragediei era cumințenia, dreptatea, bucuria sau durerea veșnică.

Sofocle spori numărul personajilor, reducând astfel și mai mult însemnătatea corului. Cu toate acestea, Bachantele, una din culmile artei scenice elene, reprezentau încă corul care, împreună cu zeul Dionysos, constituie deliciul bachic, atunci când personajele sunt numai sub influența ușoară a delirului, agitate de el.

După Euripide începu să se ignoreze, din ce în ce mai mult, valoarea corului din care cauză începu să se neglijeze, treptat, pentru a fi înlocuit, în cele din urmă, în trecerea lui la Roma, cu mimica.

Tragedia era moartă. Mai târziu, cu mult mai târziu, s-au făcut sforțări (de multe ori admirabile pentru geniul celor cari le încercau) de a se reînvia tragedia, însă erori fundamentale, din cauza greșitei direcțiuni ce s-a urmat, au zădărnicit orice realizare.

Monteverdi, un mare artist al secolului al XVII-lea s'a străduit să recreieze tragedia antică, însă a eșuat.

El voia să ajungă la o renaștere a tragediei și comise greșala de a da actorilor rolul de a exprima extazul muzical, rol ce, în antichitate, era rezervat exclusiv corului.

Urmașii lui au agravat și mai mult această eroare. În felul acesta, prima încercare de renaștere urma deja un drum greșit, care o îndepărta de la adevărata formă a tragediei. Însfârșit, veni Gluck care reacționează. Totuși mai trebuie și astăzi de luptat mult pentru reîntronizarea deplină a dansului.

În ceasul când Atena abia se trezește, am dansat de multe ori, pe Acropole, în teatrul lui Dionysos și am simțit cum toate cele sunt ordonate, în vederea aceleiași armonii...

Locul ce-l ocupam era în mijlocul teatrului și gesturile brațelor mele trasau linii cari urmau orizontul... Astăzi, această armonie e distrusă. Artele cari înconjura dansul și corul s'au despărțit. Arhitectura s'a comercializat, arhitecții cari construiesc teatrele moderne nu par preocupati deloc de respectarea cadrului, urmând un plan personal și făcând o construcție incomodă, atât pentru public, cât și pentru actor. Dansul a căzut că poate trăi singur și a ajuns la dublarea baletului. Însă baletul în tea-

tru, cași music-hall este un lucru care nu are nimic comun cu arta.

Chiar dacă toată lumea ar dansa după cum ași dori eu să se danseze, baletul încă ar fi o eroare mare, pentru că, în balet, dansul vrea să fie tot, vrea să fie loc și de poezie și de dramă.

Dovadă însă că dansul nu poate exista singur este faptul că el trebuie să recurgă la pantomimă; ori actorii de pantomimă sunt oameni cari pretind a vorbi prin gesturi, cari vor să simule-

ze vorbirea.

Artă e mult mai naturală: ea caută să simuleze pretexte; ea nu pretinde să vorbească: ea vorbește.

Teatrul s'a împărțit în două jumătăți cari se ignorează și se disprețuiesc reciproc: teatrul de muzică și teatrul vorbit.

Cel mai frumos ar fi să regăsim teatrul grec, care este idealul, atât pentru spectatori cât și pentru actori.

Când am dansat, am căutat în-

totdeauna să înlocuiesc corul.

Am fost corul de fete tinere ce salută reîntoarcerea flotei, am fost corul care dansa jocul bachic; n'am dansat niciodată singură. Dansul, unit cu muzica și poezia, trebuie să reînvie corul tragic. Este singura lui țintă. Este singurul mod ca el să redevină artă.

Dacă toți artiștii s'ar uni și ar înfăptui această minune din dragoste, cauza frumosului ar fi definitiv câștigată.

In Urna

Loteriei de Stat

au mai rămas la clasa 5-a

30.200 câștiguri

ÎN VALOARE DE

Lei 194.180.000 Lei!!

Cu un singur loz se pot câștiga:

Zece	milioane	Lei
Opt	milioane	Lei
Șapte	milioane	Lei
Șase	milioane	Lei
Cinci	milioane	Lei
Un	million	Lei

A C U M e A C U M !

Lozurile disponibile se mai găsesc încă de vânzare
LA COLECTORI

Grăbiți-vă!

TEMPERATURA

Când femeile nu mai au ce «să-și pună pe ele», prima lor acțiune este să meaigă să-și cumpere o pălărie. Eva, care nu s'a gândit o clipă la rochii, și-a procurat, fără doar și poate, flori și ghirlande pentru împodobirea capului. Erau, dealtfel, și vremuri frumoase pe atunci. Fiecare femeie era propria ei croitoreasă și modistă, natura furniza absolut toate «colecțiunile» și cum îți prezentai fie însăși rochiile, erai sigură că îți vin bine. De altfel, Dumnezeu se sinchisea prea puțin de lucrul acesta, iar Adam nu pricepea o iotă.

Deoarece, însă, vremea și moravurile s'au schimbat mult, dela Facerea Lumii, se întâmplă ca femeile să se considere, astăzi, când le întreci, despuiate, deși garderoba e sufocată de tot felul de rochii și fileacuri de toaletă. Cum ar putea ele socoti îmbrăcăminte, ceeace au purtat acum o lună? De trecerea unui an nici nu poate fi vorba.

Când te uiți la ele, le vezi cum suspină în fața galantarelor. Barem dacă ar ști ce vor. Dar cucoanele și duduile stau, se chibzuiesc în fel și chip, oftează, intră în prăvălie, fac vraște în dreptul fiecărui raion și apoi pleacă îmbufnate, trântind ușa, fără să fi cumpărat nimic.

Și o iau d'acapo, alegând mereu... Căci modele cari se lansează în Ianuarie nu mai pot fi aceleași cari se vor purta în luna Februarie. Totuși, există «ceva» pronosticuri demne de încredere. Pălăriile mai cu seamă.

Pălăriile de fetru, ridicate în spate și aplecate pe un ochiu (rabattu) au ocupat cel mult o jumătate sezon, însă de îndată ce sezonul a început să bată din plin, nu se mai văd decât pălărioare drapate de catifea ori blăniță. O beretă de catifea, cu vizieră, altceva decât un basc ori o șapcă de jockey, s'a remarcat la Paris, acum două săptămâni ca senzația sezonului. Natural, întrunesc sufragii

numeroase și căciulițele de blană: breitschwanz, hermină și vulpe.

Odată coafate, nu le mai rămâne femeilor decât să se îmbrace. Dar aci e buba... Notând cu precizie, pronosticurile fiecărei case de croitorie, ajungi la constatări amețitoare. Afii de pildă, că talia, pivotul esențial al modei, va avea, la cutare maestru stilul Napoleon, iar la cutare

Precum florile, vara, așa și femeile se ofera soarelui și luminii și cel mai mic reflex le împodobește cu noul farmece...

altul un caracter cu desăvârșire medieval, adică talia e coborâtă pe șolduri. Să semeni, în același timp, Genovevei de Brabant și împărătesei Maria-Luiza nu e un lucru prea ușor!

Apoi, altă dilemă: când se întâmplă ca rochiile să fie dintr-o singură culoare, aceasta este foarte deschisă, pe când mantoul rochiei este cât se poate de închis.

În schimb, când soara vrea ca rochia să fie închisă, ea trebuie agrementată cu o altă culoare foarte vie, ceea ce face ca femeile să se prezinte înaintea mulțimilor, tot atât de pestrițe ca oricare dintre reginele de pe jocurile de cărți. Rochiile acestea, deschise ori bicolore, trebuiesc drapate, încrucișate în părți, montate pe cât cu puțință nebunește, prezentând și asimetrii.

Mantourile de zi pentru iarnă, ca, de altfel, și cele de toamnă, trebuiesc disociate, despărțite de podoabele lor, adăugându-se fie o eșarfă de blană de vulpe, fie o fâșie de breitschwanz. Stilul indicat este acela al tinerețelor fete în uniformă.

În ce privește seara, s'au impus multe mantouri trei-sferturi, din acelea cari dau impresia că sunt prea lungi, pentru a fi considerate drept mantouri scurte și prea scurte, pentru a fi luate drept mantouri lungi. Se petrece un lucru identic cu purtarea părului, despre care nu-ți poți da seama dacă anume a fost lăsat să crească pe gât,

ori dacă eleganta noastră nu a avut vreme să meargă la coafor!...

Nu trebuie să ne mire apoi dacă vedem, treptat, reapărând și întronându-se micile accesorii viclene (și ucigătoare) cari au pricinuit atâtea complicații sadice existenței mamelor și bunicelor noastre... E vorba de balene. Lamele lucrate din dantura greoiului mamifer al mărilor cari ținneau, drept, corsetul și gulerele de dantelă de sub urechi. Centurile și cordoanele tind, apoi, din ce în ce să devină cât mai strânse și mai încordate. Se poartă din nou ghețe cu nasturi. Jupe cu trenă cari mătură parchetele. Mănecele rochiilor capătă iarăși aripi de musolină.

Până și culorile «en vogue» reamintesc modele de odinioară. Nu se purcede la adevărate conferințe diplomatice asupra problemei de a hotărî dacă trebuie să se aleagă cîntare ton de roșu ori de marron carmin, sau dacă n'ar fi preferabil să se lanseze din nou violetul? Un violet aprins. Culoare care le face pe femeile palide să apară direct cadaverice și care le congestionează pe frumoasele cu ten roz.

Înainte de a închide ciclul investigațiilor și dat fiind că ne este imposibil să interogăm femeile elegante, cu privire la noua modă, n'ar strica să cerem părerea unui manechin, ființa care trebuie să intruzeze, oricând, idealul eleganței feminine. Pe corpul unui manechin se zămislește moda, fiindcă trupul ei e perfect. Nu prezintă nici un defect. El se mișcă prin legănări lungi, prin aplecări grațioase, mai mult se propagă decât se deplasează și nu prezintă nici un relief.

— Suzanne, ce părere ai despre moda nouă?

— Știu că am trebuit să stau azi dimineață patru ore, în picioare.

(Continuare în pag. 117)

...pe când, în timpul ternii, ele se încotoșmănează în fel de fel de blanuri și cel mai ușor curent e un motiv în plus ca să le flăieze cochelaria.

M O D E

L A S U L

schifă de CLAUDE FARRÈRE

Viconte Gontran Joseph de Signoles era un tânăr bogat, dăstins și spiritual, foarte căutat în saloane, în special de jumele dansatoare. Ducea o viață liniștită și nu i se cunoștea prea multe aventuri amoroase.

Or, într-o seară, pe când însoțise la teatru două tinere femei, escortate de altfel de bărbați lor, el îi invită pe toți, după spectacol să ia o înghețată într-o cofetărie din rue dela Paix. Intraseră de vre-o câteva minute, când de-odată, viconte observă la o masă vecină un bărbat care examina cu atenție pe una din tovarășele sale. Femeia părea stânjenită și plecă ochii. În cele din urmă ea se adresă soțului:

— Iată un om care mă privește cam de mult. Nu-l cunosc. Nu cumva știi tu cine e?

Soțul care nu observase nimic ridică privirea și declară:

— Nu, nu mi-e de loc cunoscut. Tânăra femeie replică supărată:

— Individul ăsta îmi strică toată seara.

Soțul se mulțumi să dea din umeri:

— Ei, nu-i mai da nici tu atenție. Dacă ar fi să ne ocupăm de toți obraznicii pe cari îi întâlnim zilnic, am avea tot timpul scandaluri.

Dar viconte se ridică, brusc, în picioare. El nu admitea ca o prietenă a lui să fie stingerită. Lui deci i se adresase insulta și ca atare, afacerea nu-l privea decât pe dânsul.

Gontran Joseph de Signoles

A apărut:

ADRIENNE THOMAS Catrina-Soldat!...

ROMANUL UNEI FETE
DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experiențe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război, Singura și cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de oana unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.000 exemplare și s-au anunțat ediții noi în toate limbile.

Cereți la toate librăriile precum și la Editura „Eminescu”. București 1, Str. Anghel Saligny 2

înaintă spre necunoscut și îi zise:

— Ai un fel de a privi pe doamnele de lângă mine pe care nu-l pot tolera. Te rog, domnule, să fii cuvințios, altminteri...

Cellakt replică:

— Ia dă-mi pace!..

Viconte palid, declară:

— Bagă de seamă, domnule, o să mă silești să depășesc măsura.

Necunoscutul nu răspunse decât printr-o injură murdară care-i indignă pe toți dimprejur.

Se făcuse o tăcere adâncă. Apoi, se auzi sgomotul unei palme. Viconte își palmuise adversarul. Toată lumea se sculă în picioare pentru a-i despărți pe cei doi dușmani.

După ce viconte se întoarse acasă, începu să se plimbe câțva timp, în lung și în latul camerei, frământat numai de ideea duelului. Deși duelul în sine nu-l înspăimânta câtuș de puțin, se simțea cu toate astea foarte agitat.

— Ce brută și individul ăsta! exclamă el într-un târziu.

Pe urmă se așeză la birou și rămase pe gânduri. Trebuia să-și constituie imediat martori. După o matură chibzuință alese pe marchizul de la Tour Noire și pe colonelul Bourdin, două nume cunoscute în societatea înaltă pariziană.

Într-un târziu, luă în mână carta de vizită pe care i-o întinsese adversarul lui și citi: «Georges Lamill, 51, rue Moncey».

Cine era, oare, omul acesta? Ce făcea el? Pentru ce examinase cu atâta stăruință pe soția prietenului său? Nu era revoltător ca un străin, un necunoscut să-i turbure de-odată viața și asta numai fiindcă privise fix, pe o femeie? Și viconte mormăi din nou: «Ce mai brută!».

Așadar, trebuia să se bată. Nu știa ce armă să-și aleagă. Spada sau pistolul? Cu spada risca mai puțin, căci e foarte rar ca un duel cu spada să fie mortal. Pe când cu pistolul, în schimb, își risca viața. Și el rosti cu glas tare:

— Trebuie să fiu curajos!

Întonațiunea glasului său îl făcu să tresară, uitându-se oarecum speriat în jurul său. Se simțea nervos. Bău un pahar cu apă, apoi se desbrăcă și se trânti în pat.

Nu putu, însă, să adoarmă. Ii era sete și se sculă din nou să bea. Apoi, o neliniște vagă îl cuprinse:

— Oare să-mi fie frică? Nu, firește, nu-i era frică, de vreme ce acceptă din primul moment să se bată. Dar se simțea atât de turburat, încât merse să se examineze în oglindă.

Figura lui îl înspăimântă. I se păru de o paloare cadaverică și înima începu să-i bată cu tărie:

— Poimaine la ora asta, poate voi fi mort. Persoana aceasta pe care o văd, acum, în fața o-

glinții, nu va mai exista. Azi trăiesc și, peste douăzeci și patru de ore voi fi întins aci, pe pat, lipsit de viață. Ce să mă fac? Ce să mă fac?

Îi fu frică să se culce și rămase toată noaptea întins pe un fotoliu, fumând țigară după țigară. Din fericire se lumină de ziuă, și odată cu ivirea zorilor, o rază de speranță năpădi brusc în inima vicontelui.

Se îmbrăcă repede și eși în oraș, repetându-și tot timpul:

— Trebuie să fiu energic, foarte energic, ca să dovedesc că nu mi-i teamă.

*

Martorii lui Gontran Joseph de Lignolles, marchizul și colonelul se puseră îndată la dispoziția lui și după ce i-ați strâns energic mâinile, plecară imediat să-l contact cu adversarul lui.

Viconte se întoarse acasă pentru a-și aștepta martorii. Agitația lui, potolită o clipă, creștea acum vertiginos...

Voi să mănânce, dar nu putu. Atunci îi trecu prin minte să bea, pentru a-și face curaj. Bău o sticlă cu coniac și se simți mai bine. Peste o oră, însă, neliniștea îl împresură din nou. Se înserase.

Sonoria îi produse o emoție atât de mare, încât nu putu să se ridice de pe scaun, pentru a-și primi martorii.

Colonelul rosti:

— Am aranjat condițiunile. Adversarul d-tale a aranjat, mai întâi, privilegiile celui ofensat, dar a cedat aproape numai de-cât, primind toate condițiunile noastre. Martorii lui sunt doi militari.

Viconte se mulțumi să spună:

— Mulțumesc.

Marchizul reluă:

— Scuză-ne dacă stăm atât de puțin, dar trebuie să ne mai ocupăm de o sumedenie de alte lucruri. Avem nevoie de un medic bun, de vreme ce lupta va fi extrem de serioasă.

*

Când viconte se văzu singur, o descurajare imensă îl cuprinse.

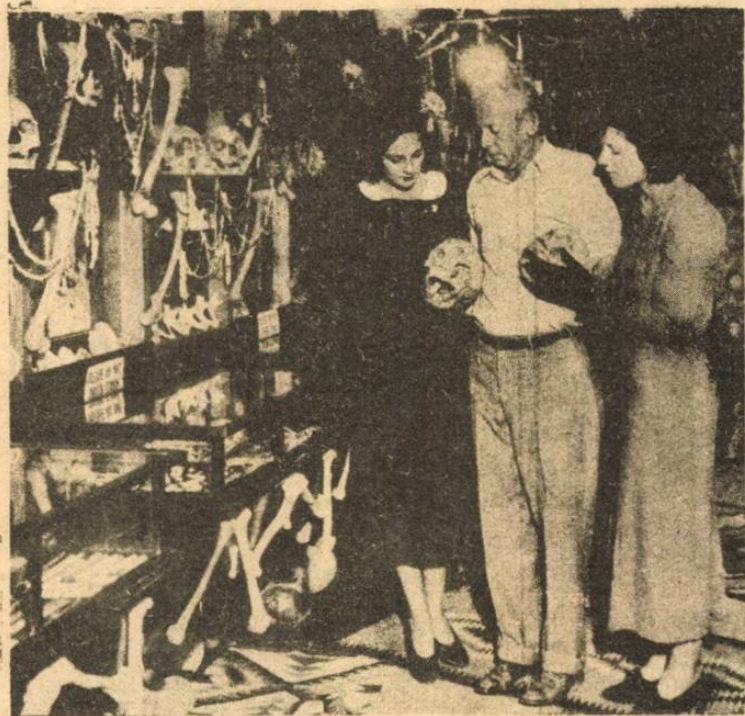
Vasăzică trebuia să se bată! Nu mai putea evita duelul. Era într-o stare grozavă de nervi și își spuse:

— Mi-e cu neputință să mă bat, căci dacă nu voi mai avea o atitudine mândră în fața adversarului, sunt pierdut, iremediabil pierdut. Și, fără să mai stea pe gânduri, luă un pistol pe care și-l lipi de tâmplă și trase.

Când sosi servitorul lui, atras de detunătura armei, îl găsi întins pe spate, mort. Un strop de sânge pătase hărtia albă care se afla pe masă și care conținea doar aceste două cuvinte: «Testamentul meu». Lașul preferase să moară decât să trăiască spaima unui duel.

Trad. de L.AND.

Un muzeu de cranii

(Foto-excl. Keystone).

Ralph Glidden, un naturalist din Alabama posedă, în locuința sa un muzeu extrem de original: el dispune de o prodigioasă colecție de cranii omenești pe cari le-a găsit, în cursul îndelungilor sale săpături prin grottele diferitelor triburi indiene. Colecția este zilnic cercetată de savanți frenologi și... pipăită de mâinile gingașe ale curioaselor vizitatoare.

Republica fără femei

O vizită în țara călugărilor dela Muntele Athos, care datează din primii secoli ai creștinismului

Alice Diplarakos a devenit celebră pentru mai multe motive: în 1930, după ce a fost aleasă miss Grecia, a obținut și titlul de miss Europa, iar anul acesta a fost singura femeie care a reușit să pue piciorul în republica dela muntele Athos, din care tot ceia ce e femeesc e neîngăduit și respins. Este drept, că frumoasa Alice a ajuns acolo cu aeroplanul, deghizată ca bărbat și că descoperită în cele din urmă, s'a ales cu expulzarea și... excomunicarea chiar a căsătoriei ei cu un prieten al scriitorului Paul Morand, care și ancorase yachtul în apele grecești.

Republica antifemenină a călugărilor e situată la extremitatea peninsulei pe care Calcidia o împinge în marea Egee. Privită din largul mării, îți dă impresia unui con alb legat de Calcidia printr'un istm scurt pe care Xerxes — după cum istorisește Herodot — ar fi căutat zadarnic să-l taie. În părțile acelea, a naufragiat flota persiană a lui Mardoniu.

Călugării dela Vatopedi, una din cele mai bogate mănăstiri, pretind că originile lor se urcă cu mult înainte de împăratul Constantin. Intr'o frescă a mănăstirii Karakalos, împăratul Caracall este înfățișat ca fondatorul ei. Dar documentele existente până astăzi, arată că prezența călugărilor pe muntele sfânt datează din anul 962 când s'a clădit mănăstirea Laona și cel dintâi călugăr despre care amintesc hrisoavele, a fost Petru, un soldat fugit din închisoarea saracină care primi ungerea de la pontificatul din Roma.

Acesta trăi, vreme de cincizeci de ani, într'o peșteră de pe muntele Athos și cea dintâi mănăstire, ar fi fost fondată de către sfântul Eftimie.

Călugării, cari în secolul al X-lea erau în număr de 56 sunt reduși astăzi la douăzeci și reprezentanții lor își au reședința la Karyai, capitala acestei mici republici monahale.

Călugării sunt supuși unor reguli dintre cele mai strâni: tot ceia ce-i al lor, — bani, alimente, haine — se varsă Comunității pe care o administrează un egumen. Mănăstirile, după uzul orientat, sunt asemenea unor hanuri cari dau adăpost și hrană gratuită străinului, în trecere pe acolo. O odăiță curată și un pat cu cearceafuri albe e totdeauna gata să vă primească pentru o lună de zile. Dela fereastră, privești pe apa plumburie a mării Egee, amurgurile încântătoare ca în basme. Călugării sunt foarte ospitalieri; când își dau seama că sosesc streini, zăbindu-i din înălțimea turnurilor, ei se coboară în vale, până la plaje, cu asini, deprinși să-i transporte pe oaspeți.

Înainte de a ajunge la mănăstire

tirea Vatopedi, străbătem un drum minunat cu lauri înfloriți, când clopotele sună a sărbătoare. Frații minori, cu brațele încărcate de fructe, sunt cei dintâi cari îi primesc pe streini. Vin a-

Acest regim antifemenin, ne spus de sever, se aplică și funcționarilor greci pe cari administrația îi mută în mica republică: un guvernator și o duzină de jandarmi. Nenorocii aceștia, nu

din cauza bunurilor expropriate pentru refugiații din Asia Mică. Între timp, călugării trăesc cum pot. Fiecare mănăstire are moșii, mori, vii, etc. și toți lucrează. Afară de aceasta, câțiva

Alice Diplarakos, minunata «Miss Europa 1930», singura femeie care a pătruns în «Republica fără femei», a avut odată cu această aventură năstrușnică și o altă mai puțin extraordinară, dar pare-se mai fertilă în consecințe. Pe bordul yachtului celebrului scriitor francez, Paul Morand, a făcut cunoștința unui tânăr erou de războiu francez, d. Paul Louis Weil'cr, as de aviație și mare industriaș; epilogul îl vedeți aci. Francezul Weiller cu pirostrii'e pe cap, se însoară, după ritul ortodox, la Paris, cu a'esa inimei sale.

poi purtătorii de cafea turcească și după ei, călugării, în scară... vârstei, până la cel mai bătrân, Părintele Superior, un sfânt, cu barba mare și albă.

În «Republica fără femei» nu se admite nimic feminin; nu sunt îngăduite nici cele mai neînsemnate lucruri cari amintesc — pe cât de departe, — femeia.

În vremurile de demult, o împărăteasă din Bizanț voind să se ducă în pelerinaj acolo, când ajunsese la poalele Sfântului Munte, încercă să-l urce, dar o voce o reținu pe loc: «Nu vei trece mai departe!». Era o voce misterioasă și severă. Împărăteasa ascultă și se întoarse înapoi.

Călugării sunt foarte ospitalieri cu toți streinii, dar se feresc de anticarii cari ar vrea să se introducă prin mănăstiri ca să le răpească comorile de artă bizantină, creștină și ortodoxă, de aventurierele cari încearcă — la fel ca și frumoasa Alice — să păsească pragul sfânt, travestindu-se în bărbați, sau de misoginii prea îndrăgostiți de viața civililor.

pot să ia cu ei nici soțiile legitime și sunt siliți să se uniforlizeze întru totul regulilor monahale ale republicei.

Din când în când, la poalele Muntelui, ancorează câte un vaporas care face legătura cu Salonul și-i aduce pe «surghiuniți» greci ca să se mai bucure de lume și de viața orașului cosmopolit.

Ura față de tot ceia ce e feminin este atât de mare, încât adeseori atinge humorismul: anul trecut, autoritățile dela Muntele Athos au cerut guvernatorului grec să... decapiteze toate găinile din cuprinsul republicei. Guvernatorul însă a refuzat, astfel că găinile mai trăesc și astăzi și sunt, împreună cu cele câte-va zeci de pisici tot ceia ce se poate găsi ca parte femeiească în această curioasă țară.

Republica e săracă. De-alungul veacurilor, a trecut prin multe crize financiare, dar totdeauna a fost salvată de Roma sau de Atona. Acum, călugării așteaptă, spre a-și cumpăni bilanțul, plata făgăduirilor despăgubiri grecești

călugări aruncă din când în când plasele de argint în apele Egeei și le scot la mal, încărcate cu pești. În chipul acesta, viața se scurge dulce, liniștită, senină. Republica Muntelui Athos este singura țară din lume în care nu veți auzi vorbindu-se de criză.

Un restaurant în care încap 4500 consumatori

La Londra s'a deschis un restaurant care ocupă nouă etaje, parte de-asupra pământului, parte sub pământ, unde pot mânca în același timp, 4500 persoane pe cari le servesc 900 chelnerițe.

Trei orchestre cântă în cele cinci etaje rezervate restaurantului propriu zis.

Pentru servitul clienților s'au achiziționat 100.000 cașiroane și farfurii, 24.000 pahare, câte 28.000 cuțite și furculițe, 35.000 linguri și 60.000 cești.

Un sistem special de ventilație are grija ca, la fiecare patru minute, aerul din întreaga clădire să fie complet înlocuit.

Cum se prind hoții de bijuterii

Senzațional reportaj dintr'o anchetă mondială de mare actualitate de: L. B. O'CONNOR

6)

În același timp poliția deschise ușa, ca prin farmec, iar agenții intrară cu revolverele întinse!

«Chuck» își dădu seama numai decât de cursa în care căzuse și pe când agenții îi făceau percheziție, el cu un gest fulgerător, aruncă ceva pe fereastră. A fost un gest istoric în analele criminalității. Celebrul hoț asvârlise pe fereastră, în stradă, 25.000 de dolari în atâtea bancnote curente, naturale, ale Statelor Unite!

Cine mai făcuse ceva asemănător, înaintea lui?

Biletele fură împrăștiate de vântul primăvăratec al acelei zile luminoase, și plutiră, capricioase, până căzură unele pe acoperișul unei case, altele într-o ulicioară, altele pe o stradă aglomerată.

Cea mai mare parte din bancnote au fost strânse și predate poliției. Dar nu toate. Au fost înși cari adunară câte zecă și le păstrară. Avură poate iluzia efermeră a unei bogății nesperate, căzută într-adevăr din cer; dar visul se risipi în curând. Cum poți să schimbi o bancnotă de o mie sau cinci sute dolari, care a fost contrasemnată de poliție și ale cărei numere de serie au fost înregistrate dinainte? Poate în străinătate... Dar eu mă îndoiesc.

În afară de «Chuck» în aceeași cameră No. 1985 a hotelului Commodore, unul din cele mai «fashionable» din New York, mai fură arestați: George Cole, de 42 ani, James W. Watson, de 48 ani și o domnișoară, miss Hilda Carter.

Dar acest prim capitol al marelui și spectaculoasei drame, care avuseseră o atât de nemai auzită resfrângere asupra tuturor ziarelor și stărnise o adevărată surpriză printre milioane și milioane de cititori, trebuia să se piardă în fața celui de al doilea capitol; arestarea lui Nelson, liniștitul, modestul bărbat cu ochelari, Robert C. Nelson, a cărui arestare duse la găsirea a peste 1.000.000 de dolari în bijuterii, închise în căsuțele de siguranță, a patru bănci diferite!

Acest considerabil și extraordinar tezaur suferise transformări neînchipuite. Cea mai mare parte din monturile originale erau înlocuite. Pietrele prețioase erau scoase, astfel că se ridicau obstacole enorme în calea identificării bijuteriilor. Cum puteau să le recunoască păgubașii și Companiile de asigurare? Totuși, cu puțină răbdare, majoritatea nestematelor fură identificate. Se știe că fiecare piatră are un fel de individualitate proprie, care nu scapă experților.

Nelson, cu multă amabilitate,

explică detectivilor că el era de profesiune «broker» și că specialitatea lui era aceea de a cumpăra bijuterii dela persoane cari se aflau în strămătorii economice.

Dar poliția e sceptică și nu dădu crezare lămuririlor lui Nelson.

În consecință, se operă noui arestări; și astfel fu cu puțință să se scoată din circulație una din cele mai temute bande de hoți de bijuterii care a existat în lume.

Ca să completez episodul acesta, trebuie să adaug că la succesul detectivului Scaffa, contrabui în chip lăudabil, o tânără și frumoasă dansatoare de pe scenele din Broadway. Aceasta știuse să-și atragă atențiunea unui membru al bandei care, spre a-i obține favorurile, o încercase cu cadouri, prezentând-o în același timp și tovarășilor lui.

Dansatoarea făcând uz de lecțiunile luate dela Scaffa, se dovedi o detectivă dintre cele mai iscusite și fu apoi în măsură să dea maestrului o serie de informațiuni cari au fost de-o utilitate neașteptată la prinderea criminalilor și regăsirea bijuteriilor.

Noel Scaffa, cu drept cuvânt, socotește lovitura aceasta ca una din cele mai memorabile în analele marilor fapte polițienești, și are toată dreptatea să fie orgolios.

Dar dacă sunt femei în stare să coopereze cu poliția la vânzătoarea după hoții de bijuterii, sunt însă altele capabile să dea lovituri, asemenea hoților de bijuterii, cu o artă și îndrăzneală nemaiauzite.

Spre a vă convinge, n'am decât să răsfoiesc carnetul meu și să mă întorc la 30 Mai 1930.

Nu uitați că tot ceia ce am expus în aceste destăinuiri ale mele, sunt numai întâmplări adevărate și autentice, iar nicidecum creația unei fantezii bogate.

Vă desfid să găsiți unul din episoadele ce v'am povestit aici, care să nu figureze, cum se cuvine, în arhivele poliției din New-York...

CAPITOLUL V

O BLONDINĂ CARE-ȘI CUNOAȘTE AFACERILE

O tânără domnișoară, blondă, de o frumusețe răpitoare, îmbrăcată cu eleganța parisiană din «rue de la Paix» cu trăsături fine și aristocratice, și degetele încercate cu niște briliante minunate, constituind ele înșile o avere, se prezintă într-o zi la Tiffany, faimosul bijutier de pe «Five Avenue» din New-York.

Fusesse văzută coborându-se dintr'o limuzină particulară, cu șoferul în livree. Mașina aștepta în fața prăvăliei.

— Sunt logodită — spune ea funcționarului, — un anume Christopher Fischer, și cumunia va avea loc în curând.

Funcționarul primi vestea aceasta cu multă plăcere, zâmbind ușor, ca și cum ar fi felicitat-o.

— Deci... aș vrea o pereche de solitari sau un inel de căsătorie...

Fischer, nespun de încântat că i se prezintă ocazia unei vânzări atât de strălucite, și date fiind manierele arătate de fermecătoarea clientă, cu toată probabilitatea unei încheieri lesnicioase, se grăbi să prezinte domnișoarei, unul după altul, o duzină din pietrele cele mai desăvârșite și prețioase cari există pe lume.

Dar aceasta părea aproape indiferentă la atâta splendoare, la atâta bogăție de pietre prețioase. Și în sfârșit, îi spuse lui Fischer, zâmbind cu o grație încântătoare:

— Ce plictiseală! Am atâtea bijuterii!... Dar logodnicul meu stăruie ca să-mi aleg o pereche de cercei, pentru o chestiune sentimentală... Firește, după aceea, mai trebuie și o verighetă, nu-i așa?

— Da... fără îndoială... replică Fischer.

În cele din urmă, domnișoara se opri la trei obiecte: doi solitari, trei pietre de o limpezime rară, având o valoare respectivă de 3500, 3700 și 4000 de dolari; și apoi o verighetă de platină cu câteva briliante încrustate de jur împrejur, prețuită la 500 de dolari.

— Uite: le-ași lua pe acestea. Vreau să spun cerceii și verigheta. Dar pe care din cele trei pietre să le prefer? Nați putea să mi le aduceți acasă? În chipul acesta mama și logodnicul meu le-ar vedea și ne-am hotărî mai lesne...

Fischer se sfătui cu șeful lui. Acesta, bătrân în meserie, aruncă o privire cercetătoare în spre clientă și și-o retrase cu o impresie excelentă.

— Te poți duce — zise el — domnule Fischer.

Miss A. W. Miller (cu numele acesta se prezentase seducătoare ființă) plecă în limuzină, după ce-și lăsase adresa: N. 601 West, 115 Avenue.

Cu inelele prețioase înfășurate într-o piele moale de căprioară, de care bijuterii se folosesc atât de mult, și apoi închise în-

tr'o cutiuță pe care o puse în buzunarul din năuntru al pardesiului, Fischer se duse la adresa dată de domnișoara Miller. Trecuse, poate, o oră de când aceasta plecase din magazinul lui Tiffany.

Clienta însăși îi deschise ușa, introducându-l într-un salon elegant, făcându-i o primire foarte măgulitoare.

Miss Miller duse mâna, vrând să întrebe: — Inelele? — Dar în realitate, nu deschise gura.

Fischer își deschise pardesiul scoase afară cutiuța, o deschise, desfăcu pielea de căprioară și întinse cele patru bijuterii fermecătoarei creaturi.

Aceasta îi cerceta cu luare-aminte, apoi, întorcându-se spre o ușă deschisă, ce răspundea într-altă cameră:

— Mamă... mamă... zise ea... uite-le.

Apoi se îndreptă spre ușă, și: — Imi dați voi? — îl întrebă pe Fischer.

Iar Fischer: — Mă rog, cu plăcere...

În pragul ușii, Miss Miller adăuse:

— Cum ți se par, mamă?

Și trecu în camera de-alături. Fischer, stând într'un fotoliu, se juca cu pălăria, în așteptarea unui răspuns. Ce frumos comision i se pregătea după încheierea acestei vânzări!

Rotia, curios, ochii prin prejur. Ce atmosferă de bogății! Mobile aurite; agățat în perete, un portret în ulei din secolul trecut, care înfățișa pe un bătrân cu chipul sever; de bună seamă, un străbunic al prea frumoasei domnișoare.

— Cine știe dacă în loc să cumpere două inele numai, va cumpăra chiar trei! își zicea funcționarul-bijutier. — Ce afacere... ce afacere strălucită!

Între timpul acesta... minulele treceau... Un ceasornic cu pendulă, și acesta tot din secolul trecut, cadenta eterna victorie a timpului care se scurgea de atâtea milenii și cine știe câte milenii încă vor mai trece...

— Dracul... a și trecut o jumătate de ceas de când mă aflui aci și domnișoara nu se mai întoarce!... își zise Fischer. — Dar e știut că femeile se hotărăsc anevoc. Oare să se fi răzgândit?

Un alt sfert de oră de așteptare.

Fischer începu să devie nerăbdător și în cele din urmă răbdarea i se preschimbă în bănuială.

Era cu puțință să-i fi făcut festa?

(Continuarea în No. viitor)

DE PRETUTINDENI

Un hotel numa i pentru femei

La New York s'a deschis primul hotel pentru doamne singure.

Conform regulamentului hotelului, le este cu strictețe interzis bărbaților orice fel de acces la etaje, după cum nu au voie să pătrundă nici în sălile de recepție și de întrunire. Numai în cazul când un domn este formal invitat de o doamnă, el poate intra în sălile restaurantului hotelului, pe când toți ceilalți vizitatori trebuie să aștepte în hall-ul hotelului, unde sunt

strict supravegheați de către director.

Călătorii străini și curioșii cari vor să viziteze acest stabiliment original, trebuie să se mulțumească cu o aruncătură de ochi prin geamurile parterului, unde nu văd altceva decât un șir de fotolii comode de club, destinate celor ce așteaptă să viziteze pe vre-o doamnă ce locuiește în hotel.

Sexul «tare» e reprezentat numai prin director și casier; tot restul personalului e compus din femei, începând dela văcsuitoarea de ghetă până la conducătoarea restaurantului.

Regina-birjar

(Foto Keystone)

Miss Paris, încântătoarea domniță de un an a «cetății-lumină» își petrece vacanța la Nisa, sub mângăierile soarelui mediteranean, amuzându-se să mănă o trăsură, în vreme ce vizitiul e așezat, confortabil, în locul călătorilor. Au și reginele capriciile lor!

Cari sunt cele mai mari dureri fizice

Se spune că scoateră maselelor este durerea cea mai mare pe care o îndură corpul omenească.

Ruperea nervilor rădăcinii dintelui provoacă o durere atât de cumplită, încât nimeni nu o poate suporta decât cel mult două secunde consecutive.

Constatările acestea pe cari le comunică un fiziolog englez sunt completate de alte fenomene ciudate ale durerii. Pe când răni adânci și periculoase nu cauzează dureri, decât o durere amorțită, neclară, cea mai mică rănire a pielii provoacă

dureri foarte mari.

Așa, dacă ne intră o așchie sub unghie, durerea este cumplită. Vărfurile degetelor și vârful limbii sunt părțile cele mai sensibile ale epidermei omului.

Cornea ochiului e și ea foarte sensibilă. De aceea, orice corp străin, fie el cât de mic, intrat sub pleoapă, procură un chin nepotolit. O arsură la mână e mult mai dureroasă ca una pe spinare. Mâna conține o mulțime de nervi foarte sensibili și un om care e împușcat în palmă, simte o durere mai mare decât ar fi împușcat un corp.

Bolile cele mai dureroase sunt durerile de dinți, durerile de urechi și anumite nevralgii.

Un aviator își pilotează avionul... cu mâinile legate!

Johnny Crowell, un celebru aviator acrobatic englez a efectuat un sbor cu mâinile legate de-asupra capului după cum se vede în fotografia noastră. Pentru conducere, fenomenalul pilot s'a slujit de picioarele sale experte. Unde o să mai ajungă virtuozitatea oamenilor?...

Ascultați Berlinul!

Se spune că momentul cel mai puțin... civilizat al omului, este de dimineață când, rău trezit, și nemulțumit de odihna din timpul nopții, cu stomacul gol, dispoziția lui seamănă cu a unui urs ce mârâie. Pe de altă parte știm că muzica îmblânzește moravurile.

Fără îndoială, directorii stațiunii de radio-difuziune din Berlin au ținut seamă de aceste două fapte, unul în lumina celuilalt, când au hotărât să emită, în fie-

care zi, un concert matinal, o... serenadă. În felul acesta înțeleg ei să combată reaua dispoziție a dimineților tuturor cetățenilor.

Concertele încep la ora 7 fără un sfert și durează o oră jumătate. Programele sunt alese cu un minunat gust și delectează pe auditorul cel mai pretențios într-un mod superlativ.

Dacă vă simțiți, deci, rău dispuși, la ora micului dejun, recurgeți la acest excelent remediu muzical: ascultați Berlinul!

Cursă de câini pe plaja dela Miami

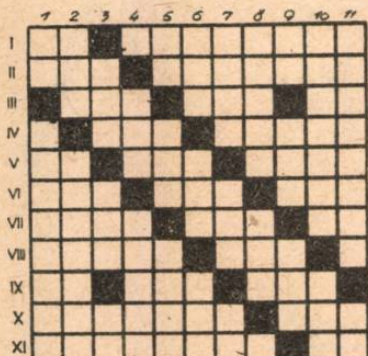

...In lipsa altor griji, tinerele fete cari își petrec iarna pe țărmul Floridei, țara de vis a Americii de Nord, se amuză, pe plaja dela Miami, făcând curse de întrecere cu câinii lor, animale de rasă, suple și răbdătoare față de nesfârșitele fantezii ale bogatelor stăpâne.

JOCURI

Joc fantezist de cuvinte încrucișate

de **Maior Pompiliu Popovici**
Anibal (Arad)

ORIZONTAL

1. Zeitate egipteană. — Impărat Roman care a distrus podul lui Traian de la Turnu Severin.
2. Postav gros de lână. — Numele revoluției religioase din Sec. XVI-a.

3. Armă din vechime. — Pronume (pl.). — Operă literară.

4. Un început de alfabet. — Vehicul ce servea la diferite transporturi sau trasură elegantă. — Vocativul unui nume de femeie anonim cu un râu din Serbia, care o desparte de Bosnia.

5. Craș în Caldeia. — Crustaceu decapod care se face roșu când este... fiert. — Nume de bărbat.

6. Un tren fără locomotivă care din păcate este și un animal nordic. — Animal dintre acei pe care-i vezi verzi pe pereți. — Planuri (fig.).

7. Imbrăcămintea frumos împodobită a Marilor Preoți Evrei. — Patria broaștelor, aceia de unde cază când cază în puf. — Fiea lui Inachus care n'a fost decât o vacă a Mitologiei.

8. Cel mai lung fluviu din Franța. — Singur singurel (fig.). — Sfârșitul unui an.

9. Alifie transilvăneană. — Pronume — 0.m.66.

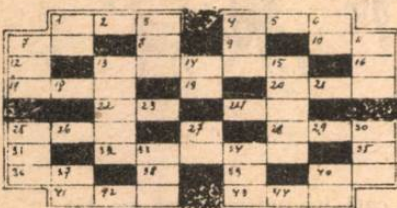
10. Popor din Palestina care s'a războit continuu cu Israeliții. — Sunt mut și nu spun nimic.

11. Cel mai mare război din timpurilor moderne. — Înaintea unui conjunctiv arată scopul sau finalitatea.

VERTICAL la fel

Silabe încrucișate

de **Ioan Aurel Gheorghiu**
(Ploesti)

ORIZONTAL: 1. Rubedenie feminină; 4. Vice rege în Ungaria; 7. Avere în numerar (fig.); 8. Măsură etnografică; 9. Pronume; 10.

Cantitate mică, puțin (fig.); 12. Diviziune de timp; 13. Invadaseră; 16. Fictiune geometrică; 17. Adusă țărâș; 19. Parte a lanțului; 20. Făcură versuri; 22. Nume feminin; 24. Nume pe care doamnele de salon îl dau cățelușilor; 25. Marole; 27. Fluviu în Italia; 28. Partea corăbiei ce stă cufundată în apă; 31. Notă muzicală; 32. Indrăzneală oarbă; 35. Adaos de indeciziune; 36. Punct la frontieră; 38. Afirmatie; 39. Notă muzicală; 40. Fortificat, deprins la greu (fig.); 41. Floare ce vă amintește de un roman de Al. Dumas; 43. Duh rău.

VERTICAL: 1. Povestea; 2. Bătaie familiară; 3. Bale; 4. Suferise; 5. Aude tare (ironic); 6. Scop (fig.); 7. Ocrotită; 11. Luară cu forță; 13. Numărul total de nașteri; 14. Nume feminin; 15. Impărțite în ramuri; 18. Helios Egipteanul; 21. Pofim; 23. Apucă; 24. Personaj din Extremul Orient dintr'un roman de Sax Rohmer; 25. Localitate în Germania unde se dete o mare băfilie; 26. Notă muzicală; 27. Găuri mici în piețe; 29. Insulă franceză; 30. Bătuț (fig.); 32. Insignă de metal; 34. Fluviu în Anglia; 37. Joc de cărți; 40. Vas în formă cilindrică; 42. Pronume; 44. Pronume.

Enigmă

de **Mihu C. Antonescu**
(Loco)

Ce munți din Anglia, cu vârș se găsește în Italia?

Soluțiile jocurilor din „O.L.” No. 5

JOC de CUVINTE INCRCUȘATE
«24 Ianuarie»

ORIZONTAL: 3. Mușatini; 8. Hicodim; 9. La; 13. Arad; 14. Tătar; 17. Români; 21. Ie; 22. Oca; 24. Aron; 25. Caloiehi; 27. Eumehe; 30. Iht; 31. Matei Basarab; 32. Cernavodă; 35. Ara; 36. Sare; 37. Iho; 38. Aha; 40. Ra; 41. Os; 42. Gr.; 43. Dușah; 45. Basarabia; 48. Asănești; 51. As; 52. Mahih; 53. Mi; 54. Ton; 55. Aplecat; 59. German; 61. Utsonomiya; 63. O mie; 64. Si; 65. Seta; 66. Rosti; 67. Ra; 68. Alec; 70. Nins; 72. Voal; 73. Ort; 74. Delir; 76. Lăcustă; 82. Ași; 83a. Carol; 84. Ferara; 85. Patenti; 88. Răpitor; 90. Tiara; 92. Guho; 93. Re; 94. Moliere; 96. Mera; 97. Ferdinand; 98. Hai.

VERTICAL: 1. Duca; 2. Dima; 3. Mireea; 4. Sodom; 5. Ad; 6. Titane; 7. Ilarian; 8. Nai; 10. Aron Vodă; 11. Mole; 12. Naiba; 15. Ta; 16. Into; 17. Rața; 18. Moissan; 19. Neargintită; 20. Insera; 23. Cec; 25. Caras; 26. Ia; 28. Ub; 31. Mărășești; 33. Nizam; 34. Anastase; 39. Antonie; 41. Orator; 44. Unirea; 45. Bălteni; 46. Aman; 47. Binișor; 49. Sigmaringen; 50. In; 56. Coandă; 58. Paillet; 60. Ei; 62. Movilă; 63. Orose; 69. La; 71. Ser; 75. Lord; 77. Aromi; 78. Caron;

79. Ur; 80. Satin; 81. Apar; 82. Ață; 83. Mihaiu; 84. Fier; 86. Are; 87. Tură; 89. Pre; 91. Ied; 95. La.

JOC GEOGRAFIC

Maramureș, Moldova, Muntenia, Banat, Oltenia, Bucovina, Basarabia.

a — b. — România

ARITMOGRIF

Cryptogramă, Omonim, Enigmă, Antonim, Palindrom, Logogrif, Metagramă, Rebus, Șaradă, Anagramă.

1—2 CIMILITURA

DESELEGATORII JOCURILOR NOASTRE

Ilie T. Lupița, Nicolina Popescu (Caracal), Maior Popovici, Pompiliu Anibal (Arad), Theodor și Ana Stoicescu, Ioan Aurel Gheorghiu, Elena Gheorghiu, Avram I. Avram (Ploesti), Al. Haber, Ionescu Constantin, Vlad și Rodica Anghel (Iasi), N. Gr. Arsenie (Buzău), Solomon și Mauriciu Breiman (Drochia Sorocea) Gheorghe Gherghel (Sibiu), Nicu C. Slavu-Sphinx (Câmpina), Ionel Ionescu (Băicoi), Sorel Avramescu și Petrică Samofina (Constanța), Aurel Bărsan (Mălini-Baia), Titus Albușescu, Mișu Simulescu, (Alexandria-Teleorman), Al. Dobrinescu-Aledo, Ovidius Idriceanu, Chicos Constantin (Iasi), Nicolae Popescu-student (Cluj), Dumitru Ardeleanu, Valeriu Ponta, (Pecica-Arad), Anghelescu D. Constantin, Didisor și Ionel Buzică (Giurgiu), Manole V. Mărza, Ovidiu Dorondoc (Galați), Dan Preotescu-Govora, Bică Pisoschi (Craiova), Jean Țapu și Costel Botez (Ploesti), Rică Timofteșcu, Haralambie Mărgeanu (Turnu-Severin), Lucreția și Margareta Pallade (Turnu Măgurele), Bereu Enghelberg (Bacău), Ionel Șerban (Broșteni-Argeș), Nicolae Cimpoiu (Arad), I. Nicolaescu (Bals-Romania), Ioan Vanjensky, Cristian Romeo, Clemensa Ionescu (Focșani), plut. major M. Gurău și V. Bucătaru, Herman L. Herscovici (Roman).

DIN CAPITALA

R. H. Simion, Maria Metaxa Rusu D. Nicolae, Vögely Anna, Miron Popescu, Stelian Constantinescu, Iacobini V. Cl., Tully Grünberg, Nae Iliescu-Nitty, Mircea I. Popescu-Remmy, Mișu Cl. Anghel, Nicu St. Lăzărescu-Nyl, Raluca M. Tzudiek, Marinela Sărbulescu elev, Eustațiu Măreulescu, Ginette și Dorel Schwartz, Sandu Schmidt, Solo și Izu Schmidt, Fănică Nicolaescu-Bals, Jean Adler, Popp Liviu, Nicușor Sonea, Paul Gălășteanu, Sică Dră

gulescu, Ioan Cosmin, Mandy Brenner, Valentin Cârhanu, Pui-ca Băncilă, Marioara Zamfirescu, Constanța Teodorescu-studentă.

PRIN TRAGERE LA SORTI AU CASTIGAT

1) Marioara Zamfirescu (Loco).
2) Herman L. Herscovici (Roman).
3) Nicolae Popescu-student (Cluj).

*

Atragem din nou atențiunea tuturor deslegătorilor noștri de jocuri, că nu le putem publica numele în rubricile rezultatelor, deoarece corespondența lor nu cuprinde bonurile absolut obligatorii publicării numelor. Primim o vastă cantitate de deslegări, pe cari, spre regretul nostru, nu o putem menționa, lipsindu-le bonurile respective, cari reprezintă una din condițiile esențiale ale valabilității lor.

O colonie de Huni în Europa

O curiozitate puțin cunoscută e că, în Prusia Occidentală, în regiunea Eifel, s'a menținut o rămășiță a unui neam mongol. În apropiere de localitatea Niederbettingen trăiește o colonie de oameni cu un pronunțat tip mongolic.

Oamenii aceștia, trăiesc cu totul izolați, ca un trib de ciurmați, și sunt socotiți ca urmași ai Hunilor, pripășiți pe acolo și rămași, pe loc, încă depe vremea năvălirilor barbare.

A apărut:
LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE
EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât și în Franța, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca și autorul, eroul principal aparține unei familii de emigranți evrei din Germania. Ca și autorul, eroul a avut o cultură și o formațiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că și-au găsit o țară și un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înșelat. Sunt pagini de o înaripată inspirație și de o patetică măreție.

Cereți la toate librăriile precum și la Editura «EMINESCU»

București I, Str. Anghel Salygnl 2

„Oglinda Lumii” No. 6

BONUL JOCURILOR

Extremul-Orient sângerează iarăș

(Continuare din pag. 105)

Rușii albi au luptat cu măciuci contra pistoalelor Mauser.

Mulți morți și răniți; Rușii au înțeles că lupta este fără nădejde. Dar, ca compensație, au dat copiilor o idee infernală de pus în executie. Ca pretutindeni, în Extremul-Orient, se află și la Shanghai nu număr incalculabil de prăvălii cari vând focuri de artilerie și rachete. Lumea face uz de ele mai cu seamă în zilele de sărbătoare. Rușii și-au lăsat copiii în locurile unde se găseau santinele izolate. Acolo, dela ferestre, copiii au asvârlit câteva sute de rachete și s'au ascuns când poliștii au început să tragă focuri veritabile de revolver asupra unui dușman invizibil...

Gluma aceasta care a costat viața a trei copii, a durat până dimineața.

*

Informația a fost confirmată: generalul Ma, șeful trupelor chineze, e bătut. Japonezii sunt stăpânii necontestati ai Shanghaiului și ai împrejurimilor. Comunicațiile feroviare cu Vestul sunt surmate, tunelul Tai Pin Lin al căii ferate răsăritene chineze e distrus, în așa fel încât șoseaua Vladivostok e complet tăiată. Generalul Hirose, care a ocupat Hulian, la 25 mile depărtare de Kharbin, a telegrafiat că un incendiu oribil mistuie orașul. Înșă, afara de aceste mici incidente, lucrurile par destul de liniștite aici...

Lupta dintre Rușii albi din Kharbin și Chinezii a încetat de-așemenea, din ordinul lui Seminow cel mai îngrozitor dintre șefii gărzilor albe, eroul unor incalculabile pogromuri și șeful răscolului împotriva Sovietelor din Ucraina. Seminow este zeul tuturor emigranților ruși în China. E un om înalt, suplu și poartă o manta neagră și o căciulă țuguiață. Sease soldați uriași îl înconjurau, eri, pe când trecea pe străzile Kharbinului...

*

Japonia se ridică din ce în ce mai net împotriva Rusiei. Războiul ei cu China prezintă o mai redusă importanță socială și economică. Japonia disprețuiește toate interesele engleze din Manciuria. Prin declarații imprudente printr-o concurență industrială și o politică extrem de activă în mările Sudului, a devenit o dușmană de moarte a Statelor-Unite. Japonia procedează la reforme sociale formidabile pentru rosturile sale istorice, în vreme ce e distrămată de o cumplită criză economică, cu atât mai acută cu cât țara suferă de supra-populație.

Se poate spune, fără exagerare că Japonia a devenit, după pacea din 1918, o putere mondială care poate să-și exprime revendicările politice. De hotărârile sale nu depind numai cele 90 milioane de locuitori ai acestui imperiu insular ci și soarta întregii Europe, ba chiar a lumii întregi. Un po-

litician a numit-o, pe bună dreptate, «Prusia Extremului-Orient».

Acum 60 ani, era interzis oricărui japonez, sub pedeapsa de moarte să-și părăsească țara. Abia la 1853, o escadră americană forțată deschiderea porturilor japoneze pentru comerțul european... Imperiul acesta a devenit astăzi, o putere mondială care poate sta alături de Franța ori Anglia, Germania, Rusia sau America.

Dela o zi la alta se petrece, însă, un episod îngrozitor: *Shanghai-kwan*, ultimul câmp de operații al trupelor dușmane chino-japoneze se transformă într'un morman de trupuri sfârticate cari înoată în propriul lor sânge... Chinezii luptă cu numărul fabulos al ostașilor și cu o dărzenie capabilă de cele mai nebunești acte de eroism, iar Japonii caută să reziste prin metodele lor strategice. Încăierările de piept la piept, bombardamentul, acțiunea de spionaj au luat, în ultimul moment, o intensitate de măcel desperat.

Încât, finalmente, concluzia chiar a celui mai lucid observator european este aceea că *Extremul-Orient nu știe ce vrea*.

Luptă între un om și o caracatiță

Pe când lucra la despotmolierea resturilor vasului «Liberté» un scafandru a fost atacat, în Marea Nordului, de o caracatiță uriașă. În câteva clipe aceasta l-a paralizat cu tentaculele ei. Dar scafandru izbuti să se libereze în parte de această îmbrățișare fioroasă și cu ajutorul unui trident putu să străpungă monstrul. Caracatița nu dădu drumul, însă, victimei sale și scafandru puse iute în mișcare semnalul de urcare.

Mare a fost spaima tovarășilor săi când l-au văzut pe scafandru ieșind din apă, strâns violent de tentaculele monstrului.

Temperatura modei

(Continuare din pag. 111)

fără să mă urnesc din loc, că tălpile îmi erau furnicate de nervi și că îmi venea, la orice moment, să-mi dau sufletul.

— Crezi cumva, Suzanne, că moda de anul acesta va fi mai reușită decât cea de anul trecut?

— Oh! ce pot spune eu? Mie îmi vin perfect toate toaletele. Eu nu știu decât să mă învârtesc.

— Așa dar, după d-ta, Suzanne, linia femeii asigură succesul modei, oricare ar fi ea?

— Natural. Eu știu ce spun. Totul îmi cade de minune.

— Totuși, îmi închipui că e destul de neplăcut să ajungi o talie atât de subțire ca a d-tale și să te menții multă vreme. Ce mănânci la prânz, de exemplu?

— Și Suzanne îmi răspunde.

— Varza acru.

*

Atacul fiarei

Foto «Oglinda Lumii»

La Muzeul de vânătoare, de curând inaugurat în Capitală, se poate admira această reconstituire plastică a unui moment din viața liberă a pădurilor noastre. Scena reprezintă o luptă, pe viață și pe moarte, între un urs și un animal domestic, pe care așezarea expertă a artistului decorator a redat-o în aspectul cel mai viu al cruzimei nereținute a fiarei.

300 ani dela întemeierea orașului New-York

Da, numai trei sute (și zece) ani au trecut de când, pe locul unde se înalță astăzi, al doilea oraș mai mare din lume (locul întâi îl ocupă Londra) nu se întindea decât pustietate.

Deși are un pronunțat caracter anglo-saxon, New-Yorkul nu este de origine anglo-saxonă: temeliile sale au fost puse de un grup de hughenoti francezi și walloni (belgieni de neam francez).

Un francez, Jessé de Forest, după repețite demersuri infructuoase pe lângă curtea engleză, se adresa, în 1622, Statelor Generale (Parlamentul) ale Olandei cu o petițiune, prin care solicita autorizarea de a conduce în America de Nord 227 emigranți francezi și walloni. În această petițiune el arăta că scopul acestei expatrieri este de a întemeia o colonie pe peninsula Marathan. Autorizația fu acordată.

O primă expedițiune, în loc să ajungă la gura fluviului Hudson, nimeri pe coasta Guyanei, unde Jessé de Forest muri.

Dar planul lui primitiv a fost rețut de tovarășii săi cari, în luna Maiu 1624, s'au așezat pe planurile pustii unde se ridică, astăzi, mândră, imensa metropolă americană.

E locul să relevăm că tot niște hughenoti francezi, fugiți de urgia persecuțiilor catolicismului intolerant, au fost primii coloniizatori ai Floridei.

Sub conducerea navigatorului Jean Ribaut, un grup de emigranți francezi au ajuns în 1536, în Florida, unde au întemeiat orașul Jacksonville.

*

Municipiul New-Yorkului, deși a sărbătorit, acum zece ani, tricentenarul orașului ca o mare dată din istoria națională a Statelor-Unite, a reluat în seamă împlinirea a trei veacuri dela întemeierea giganticei citadele a tehnicii și a însărcinat pe câțiva istorici dintre cei mai de seamă să redacteze o vastă istorie a orașului «sgărie-norilor» care va fi în același timp, istoria întregii evoluții a prodigioasei Americi de Nord.

ETERNITĂȚI

— Trebuie să treacă, într'adevăr, o veșnicie până te vei hotărî să-mi restitui banii ce ți-am împrumutat?

— Nu uita că atunci când ți-am cerut banii, a trebuit să treacă mai mult de o veșnicie până ce te-ai hotărât să mi-i împrumuți!

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Situație neclară

— De unde viu? Dela pescuit păstrăvi.
— Ai prins mulți?
— Nici unul.
— Atunci de unde știi că erau păstrăvi?

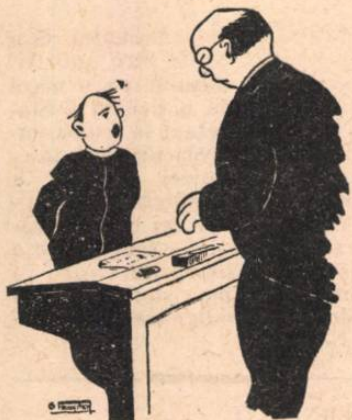
UN LUCRU CARE SE UITA LESNE

— Știi, era să mor. Imi făcusem și testamentul: am luat toate dispozițiunile pentru lichidarea afacerilor.
— Sper că n'ai uitat nici de dăvara noastră.
— Cum, avem ceva de regulat?
— Mă de lei ce ți-am împrumutat-o.
— Da știu, la asta nu m'am mai gândit chiar din ziua când mi-ai dat-o.

GREU DE RASPUNS

— Ia spune-mi, Popăscule, câte țuici poți tu să bei la un aperitiv?
— Nu pot să-ți răspund precis.
— Dece?
— Pentrucă, totdeauna beau mai mult decât sunt în stare.

S'a potrivit

PROFESORUL. — Tatăl d-tale o să capete păr alb când va afla notele pe trimestrul al II-lea.
ELEVUL. — Nu-i nimic, o să-i facă mare plăcere.
— Cum asta?
— Da, acum e chel.

VEȘNIC TANARA

Văduva disperată: Nu mai e chip de trăit, cu scumpetea asta... Nu mai pot, ca acum douăzeci de ani, să dau, în fiecare zi, un anunț la Mica Publicitate: «Văduvă tânără, drăguță, manierată, elegantă, caută cunoștința unui domn mai în vârstă...».

SNOBISM

— Fă-mi plăcerea și vin'o să iei astă seară masa la noi, dar, te rog, să nu te ții de etichetă.
— Bine, atunci vin în frac, ca de obicei...

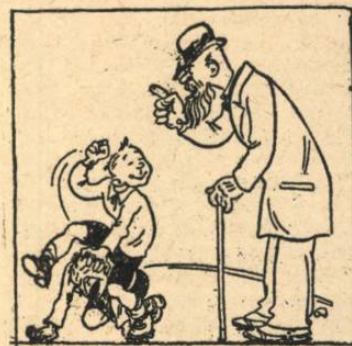
PARTIDA

Judecătorul: Aveți un motiv serios să divorțați?
Sotul: Desigur, o nouă partidă excelentă.

REPLICĂ PRECISĂ

Musafirul plicticos nu înțelege în ruptul capului că trebuie să plece. Ba, la un moment dat, face și reflecția următoare:
— E foarte plăcut la d-y!
La care stăpâna casei observă:
— Asta-i drept — mai ales când suntem singuri, eu și cu bărbatul meu.

Argument logic

— Dece vă bateți? Nu vă învață la școală să vă iubiți dușmanii?
— Dar nu mi-e dușman, domnule, e fratele meu!

Forța deprinderii

FATA DELA ORAȘ. — Ascu'tă, mătușico... Aseara, când m'am dus să mă culc, au ieșit trei purcei de sub patul meu și au fugit afară...

ȚĂRANCA. — Nu te perpeli pentru atâta lucru, domnișoară. Sunt cam sfioși la început, dar cu timpul or să se obișnuiască cu d-ta...

UNIREA FACE PUTEREA

Trei prieteni holtei (la o masă).
— Noi am trebui să ne însurăm cu trei surori.
— Dece? întrebă unul.
— Pentrucă să avem o singură soacră, explică celălalt.

DIAGNOZA

— Doctore, ți s'a întâmplat vreodată să dai un diagnostic greșit?
— O singură dată în toată cariera mea, când am tratat, repede, de stomac pe un om extrem de bogat, pe care-l puteam determina să se opereze și de apendicită.

DISCUȚIE ÎNTRE ANUL CARE S'A DUS ȘI CEL CARE A VENIT

1933 (întâlnindu-se cu 1932):
Mare școală ai făcut și tu: toată vremea te-ai plimbat dela o conferință de pace la altă conferință...
1932: Și crezi tu că altceva o să faci?

CA NUCA 'N PERETE

— Maestre mi-ar trebui un tablou potrivit pentru un cadou de nuntă.

Pictorul: Bine. Luați această «Furtună într'un pahar cu apă».

CURAJUL DISTANȚEI

— I-am spus în față că-i un imbecil.
— Ce te-a făcut să fii atât de curajos!
— Telefonul.

O CONSECINȚA A SCUMPIREI VIETII

— De ce nu aveți tabela înmulțirii până la zece?
— Mama îmi spune că azi nu se mai socotește decât cu mii.

BIETII BARBAȚI

O soție: Eu cred că toți bărbații sunt stupizi.
Prietenă: Nu, sunt și mulți holtei.

LA FOTOGRAF

Un mitocan a luat loc în fața obiectivului și, cu mare caznă, operatorul izbutește să-l așeze în poziția cea mai puțin ridiculă.
— Gata! nu mai mișcați; strică fotografia!
— Un moment, domnule, mai lipsește ceva.
— Dar sunteți bine, așa cum stați!
— Se poate, dar am uitat să mă parfumez.

SOLUȚIE DE PROVINCIE

Un călător, dându-se jos din tren, într'un oraș de provincie se adresează, desperat, șefului stației.
— Domnule șef, de zece minute strig după un hamal și nu găsesc.
— Trimiteți telegrafic un anunț la «Mica publicitate», într-o gazetă din București: «Se caută un hamal» și așteptați rezultatul.

Secretul

— E un băiat de treabă, însă e cam lăudăros: peste tot spune că face parte din poliția secretă.

Deschiderea concursurilor dela Chamonix

Foto «Wide World»

...iuni sportive cari au avut loc anul trecut la Lake Placid (America) cu ocazia Olimpiadei de prestigiu Europei prin concursurile sportive cari se desfășoară la Chamonix. Ilustrațiunea noastră atineurilor internaționale în feerica localitate a Alpilor, unde dealtfel va concura și o echipă românească pusă sub conducerea d-lui căpitan Anghelescu.

SAU DIRECT
SUCCES ALE

EDITUREI „EMINESCU” S. A.
BUCUREȘTI I, — Str. Inginer Anghel Saligny, 2. — BUCUREȘTI, I

ANAIT ISTRATI

INCA

NERANȚULA
ROMAN

iubește
iubirea
alege
are li
nouă.
Lei 60

Neranțula e romanul vijelios al unei copile sălbatice, ea poartă o „portocală amară”. Doi tineri o iubesc și și-o împart, tustrei se răstogolesc în prăpastia aceluiasi destin nemilos.

50 lei Volumul.

CE LEBLANC
LUI ARSÈNE LUPIN

aceste aventuri delicioase, neîntrecute teptat. Au apărut până acum:

Confidențele lui Arsène Lupin
Triunghiul de aur
Cândă lui Arsène Lupin
...treizeci de serie
...culosă

ol. complet, Lei 30

EMIL LUDWIG

NAPOLÉON

in românește de EMAN. CERBU

Cartea care infățișează fără să ascundă nimic, viața adâncă, vijelioasă și eroică a marelui Împărat. Cartea care se citește cu înfrigurare. Cartea în care ne regăsim cu toții.

VICTOR MARGUERITTE

Romanul Adulterului

TALIONUL

in românește de Othilia Ghibu

Problema veșnic dureroasă a adulterului pusă în acest roman, e cu atât mai tragică, cu cât sub această culpă grea a căzut o femeie. Amorul femeii adultere poate aduce în căminul soțului iubitor și neștiutor un copil care nu-i al lui dar pe care îl iubește ca pe al lui propriu.

KLABUND

Romanul unei familii

BORGIA

in românește de Victor Rodan

Acest roman, neîntrecut ca factură, evocă, într-o viziune uriașă, figurile pline de viață ale Renașterii, o furtună de patimi nestăpânite și de cinică cruzime. Papa Alexandru I, Cesare Borgia, Lucreția, Savonarola, Machiavelli, Michelangelo se apropie de priciperea noastră în mod omenește sguitor și în același timp înspăimântător.

Erich Maria Remarque

Pe frontul de vest, nimic nou

...cartea aceasta este un monument al războiului mondial, monumentul soldatului nostru necunoscut... e scrisă de toți morții, e testamentul tuturor celor căzuți, din toate națiunile, către toți cei rămași în viață...

de SWEN HEDDIN, Vol. I—VI. Fiecare vol. Lei 30

OC-LINDA LUMII

4 FEBRUARIE 1933

ANUL XII

Nº 6

OGLINDA LUMII

11 FEBRUARIE 1933
ANUL XII.

No. 7

Văzut-ați de multe ori o
pereche mai grațioasă de-
cât Clark Gable și
Carole Lombard?

20 PAGINI
Lei 5

O tovarășie în trei...

— Dacă într-o bună zi vom istorisi întâmplarea aceasta, nimeni nu ne va crede, — zise locotenentul W. Bonnar, strângându-mi mâna. Apoi, cu pas grăbit, se îndreptă spre esirea din gară, pe când eu mă urcam în personalul ce pleca la 23.50.

Faptul s'a petrecut în luna Martie, a anului 1918; au trecut, așa dar, cincisprezece ani de atunci și astăzi, locotenentul Bonnar, pe care nu l-am mai revăzut din seara aceea, se află stabilit în Statele Unite, unde se indelectuiește cu comerțul. Zilele acestea, am primit o scrisoare dela dânsul prin care mi anunță nașterea celui de al patrulea fiu și prilejului acesta mă îndeamnă să povestesc aci, întâmplarea al cărei protagonist a fost el.

Ca să înțelegem toată însemnătatea acestei povestiri, trebuie să ne amintim de atacul englez contra stăvilărilor uriaș dela Zeebrugge, și aceasta când, chiar în noaptea Sft. Gheorghe din 1918, marina britanică printr-o lărgă și îndrăzneată acțiune a încercat să blocheze acel canal de pe coasta belgiană cu scopul de a împiedica esirea submarinelor germane din baza ce-o aveau stabilită în Flandra. Incursiune într'adevăr remarcabilă, chiar dacă rezultatele practice n'au fost destul de însemnate, și în cursul căreia englezii au reușit să scufunde la intrarea canalului cele două mari vapoare încărcate cu ciment, *Intrepid* și *Iphigenie*, tocmai pentru a închide trecerea submarinelor.

Baza aceia germană pe coasta belgiană constitua o primejdie neîntreruptă pentru aliați: apărată în chip formidabil de 140 tunuri de artilerie grea și cuibărind un număr de patruzeci submarine, ea fu cauză a cel puțin un sfert din scufundările suferite de inamie și abia târziu de tot, cu ajutorul unui baraj de mine se ajunse la definitivă ei închidere, astfel ca să îngăduie scurgerea aproape neturburată, în Europa, a convoiurilor americane.

Dar încă din Septembrie 1917, adică cu mult înainte de amintita blocare a canalului Zeebrugge, serviciul secret lucrase cu folos împotriva acestui periculos cuib de scufundători.

*

Într'un restaurant modest din Bruges, petreceau voioși oamenii de pe submarinele dușmane, atrași acolo de o bucătărie fără pereche precum și de grațiile fiicei patroanei. Ca să servească mulțimea aceia nebnatecă de marinari, cele două femei aveau multă bătae de cap deoarece oamenii zdraveni fuseseră deportați în Germania și ca singur ajutor aveau un băiat din Gand surdo-mut și pe jumătate prost, care făcea

pe rândușul la bucătărie și era neobosit în aducerea din pivniță a sticlelor cu băutură.

Lumea aceia trebuia să bea și să se veselească în scurtul răgaz cât rămânea la Bruges, fiindcă dintr'un moment într'altul sosea câte un ordin și trebuiau să plece numai decât, să se închidă în acele blestemate «cutii» și să cutreere mările în căutarea isprăvilor care de care mai primejdioase. Uneori, câte una din aceste «cutii» nu se mai înapoia: sieri scufundat perpendicular... Dar la bază se înapoiau destule și pe bord fălăiau stegulețe negre: una pentru fiecare vas scufundat. Atunci se bea: una, două, trei, zece sticle pentru fiecare steag negru. Ura!

În restaurantul din Bruges năvălea, cu asemenea prilejuri, o puzderie de oameni și cele două femei nu mai pridideau să-i ser-

vească pe toți, în timp ce tânărul surdo-mut, dând semne vădite de nemulțumire și mormăind, destupa sticlele cele mai bune.

Într'o seară, prin Ianuarie 1918, marinarii erau mai voioși ca oricând, deoarece în curând aveau să pornească cu o însărcinare frumoasă, iar un gradat, atașat pe lângă comandament, dovedea că știe ceva mai multe decât ceilalți.

Făcu cu creionul un desen pe marmura mesii, ca să explice mai bine cum avea să se desfășoare bătălia. Toți erau în jurul lui și se dădura în lături numai atunci când rândușul le aduse de băut.

Într'adevăr, după două zile plecară la drum trei submarine; dar nu se mai întoarseră.

Alte două porniră după o săptămână și din acestea, se întoarse numai unul. Era un mister cu scufundările acestea: submarinele urmasse un drum nou, sigur, și to-

tuși se întâmplase ceva înspăimântător. Într'un anumit punct, nu se știe unde, când pluteau în condițiuni normale la o adâncime de douăzeci metri, se auzi o detonătură. O granată căzută din vreun aeroplan? Se poate. Fapt sigur este că numai o manevră dibace și iute ca fulgerul îngădui ca cel puțin unul din submarinele plecate să se înapoieze la bază.

Dar curând după aceea, trecând groaza acestor pierderi simțitoare, inamicul se gândește la o expediție într'adevăr colosală. Nu trebuie să se știe nimic precis, cu toate acestea toți vorbesc și în seara aceea (suntem pe la jumătatea lui Februarie 1918) toasturile în restaurantul din Bruges nu mai conțineau. Totuși, câte unul ține din când în când un discurs; apoi se cântă.

Submarinele plecaseră în zori: erau în număr de 18, o expediție fantastică, cu drept cuvânt. Încotro se duc? E secret, însă toți au vorbit despre secretul acesta. Se duc spre apus, să forțeze trecerea canalului Mănecei: o adevarată nenorocire pentru adversari.

Nu trece însă nici o zi și la bază se înapoiază două submarine. Altele vor veni în urmă. Dar nu: nu vor mai veni de loc!

*

E patru dimineața și în micul restaurant din Bruges, cineva e sculat. E băiatul surdo-mut și pe jumătate prost. Umblă încoace și 'ncolo și mereu ridică ochii spre ceasornicul fixat în perete. De odată, în spatele ușei închisă care răspunde în stradă, se auzi un zgomot ușor, asemenea cuiva care sgarie. Rândușul se apropie în vârful picioarelor. Ascultă. Apoi, cu precauțiune, deschide o crăpătură. Dinăuntru, alunecă un câine de toată frumusețea, dând voios din coadă. Pe piciorul stâng dinapoi, bine ascunsă în părul roșcat se află o panglică subțire pe care surdo-mutul o ține și întinzând-o printre degete cu nerăbdare, se apleacă asupra lămpii și citește.

După două zile, rândușul micului restaurant din Bruges, sau mai bine zis locotenentul W. Bonnar din serviciul nostru secret, pășeste pe pământul olandez. Un submarin aliat așteaptă în larg ca să-l ducă în patrie pe eroul acesta care, mai bine de un an, prevăzută cu acte false și prefăcându-se surdo-mut în chipul cel mai extraordinar, reușise să se strecoare și să trăiască în însăși inima uneia din cele mai temute baze ale flotei dușmane.

După un an, sfârșindu-se războiul el plecă spre America. Drăgălașa fată dela restaurantul din Bruges și un prea frumos câine cu părul roșcat, sunt tovarășii lui de călătorie.

P. M. CH. KELLER

Execuție capitală filmată

(Foto excl. Keystone)

La 9 Februarie 1929 a fost executat, în Mexico City, Leon Toral, asasinul generalului Oregon. Un operator de cinematograf care era prezent a prins un instantaneu cu riscul vieții sale, deoarece autoritățile mexicane interzisese sub amenințarea pedepsei capitale, orice fotografiere. Abia acum, patru ani după execuțiune, discul acesta a fost incredințat presei. José Leon Toral trece în ochii multor Mexicani drept un sfânt și un martir.

No. 7
Anul XII

„OGLINDA LUMII“

11 Februarie
1933

Redacția și Administrația București 1, Str. Ing. Anghel Saligny 2
Palatul «EMINESCU» (S. A.) Telefon 325/34 și 325/35

Abonamente {pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei

PORTOCALELE ȘI SPORTUL

Sportivii, în lupta ce-o susțin necurmat, atât împotriva adversarilor, cât și împotriva lor înșile, sunt siliți să caute mijloacele cele mai bune pentru a progresa, învinge și rezista.

«Forma» este, la dânsii, rezultatul unei întregi serii de eforturi. Fizice și morale. Este condițiunea esențială a existenței lor. Însă, pentru a rezista rigurilor antrenamentului și pentru a furniza organismului în plină floare materialul necesar nutriției și viociunii, se pune o problemă capitală: aceea a alimentației. Câte lucruri bune sunt interzise sportivilor!

Tendința naturală a acelor cari frecventau stadioanele și pistele a fost, multă vreme, de a mânca multă carne și în special carne crudă. Moda aceasta — în definitiv, în căutarea «alimențelor de durată» există o modă pe care o determină sfaturile antrenorului — nu a durat multă vreme. Din fericire! Onoarea de

oferă ambalajul natural al fructului. Apoi au ajuns la concluzia că, grație unei portocale ori două, ei birue cele mai cumplite lovituri, își compensează efortul fizică și recuperează forțele chehtuite.

Nume? Sunt sute și mij. Printre cicliști, cei mai străluciți echipieri ai Turului Franței. Charles Pelissier, André Leducq, Antonin Magne, Benoit-Faure, Pégion, Maréchal, nu ar porni, în ruptul capului, în vre-o etapă, dacă nu ar avea o portocală ori două — anume comandate și venite de foarte departe — în buzunar ori în gură. Obiceiul le-a fost insuflat de confrății lor italieni. Belgianul Hamerlynck, suedezul Buse, australianul Opperman sunt, deopotrivă, adepți fervenți ai portocalei.

Pe pistă (în cursul celor șase zile de cursă nebună, la Velodromul de Iarnă din Paris) consumația de portocale e formidabilă. E suficient, uneori, mărtu-

nice de zece și douăzeci de portocale.

În lumea boxului, popularita-

lou Pladner, care este, după cum se știe, și proprietarul unui restaurant parisian, pregătește por-

Care va învinge? Cinci studenți își adună ultimele forțe pentru a depăși clipa supremă a victoriei

tea portocalei este formidabilă. Mai întâiu, fiindcă toți campionii europeni cari au fost în America au copiat procedeele yankee. Apoi — și motivul acesta este decisiv — fiindcă portocala nu îngrașă, dar, în schimb, dă mușchi.

Joung Perez, campion mondial, a mărturisit la o serată: «Cum aș putea să nu iubesc portocalele? Vindeam pe străzi, coșuri întregi, ca băiețandru, în Tunis». Marcel Thil, Pierre Gandon, nu știu cum să-și rețină entuziasmul pentru fructul lor favorit.

Managerul american Lew Burston care îi asistă pe Tarante, pe Devos și Maurice Holtzer, declară: «E vorba de portocale? Le dau băieților cât potesc!» Bob Juseff și Cloquel, algerieni, râd cu toată dantura: ei le mănâncă cu coajă cu tot.

Eugène Huat s'a întors dela antrenorul său Gus Wilson la Orangeburg (ce cuvânt predestinat!) cu gustul singurătății în pădure și... al portocalelor. «Mi-

tocale din belșug, la toate mesele de consumație. Bine înțeles, Locatelli, Rolando, Saetta, Dorando, Rivara, Savo, toată Italia e portocalivoră.

Jucătorii de hockey sunt, la rândul lor, propagandiști dârzi ai portocalei. Ei au, însă, în plus, deplorabila manie de a strecura cojile în buzunarele camarazilor adormiți.

În atletism Keller și Sera Martin adoră portocalele. Recordmanul Angliei, al Spaniei, al Belgiei de-așemenea: ei le mănâncă pe stomacul gol, în fiecare dimineață, dela vârsta de zece ani.

În materie de football? De natație? de sporturi de iarnă? de tennis? de greutate și haltere? de vâslit? Peste tot aceiași unanimitate. Nu se întâlnește sportiv profesionist care să nu fi îndrăgii portocalele, care să «nu-și pună de-o parte» duzină, cari să nu savureze aroma împropăta-toare a portocalei, după orșice efortare. Dacă există o cauză definitiv câștigată în sport, apoi aceea este cauza portocalei.

Fructul salvator.

a o fi răpus îi revine lui Paavo Nurmi, recordmanul mondial al curselor de cross. La debarcarea lui în Franța, toată lumea ră-mase uluită, văzându-l că mănâncă numai fructe. Apoi veniră la Paris boxerii americani, pentru Jocurile olimpice... Printre ei se aflau Genaro, Fidel la Barba, etc... cari aveau să se illustreze mai târziu. Imitând pe maestrul lor Dempsey, ei se hrăneau cu... portocale.

Astăzi — de ce am nega-o? — portocala este fructul favorit al tuturor sportivilor europeni. Ei n'ar ști, desigur, să vă motiveze această preferință, dacă consumă atât de intens din cauza vitaminelor, a prospețimii sucului, a parfumului excelent și puternic sau a impresiei plăcute pe care o lasă rodul acesta minunat, însă toți vor fi în stare să vorbească despre avantajul cel mai practic și tangibil: admirabila (și unica) ușurință de transport ce o

risește un ciclist de carieră, să consume o jumătate portocală, la momentul oportun, pentruca să eviți o înfrângere.

În plină goană, alergând cu o viteză de câte-va zeci de kilometri pe oră, cicliștii prind sute de portocale dela publicul care li le asvârle, entuziasmat. Cum se explică această predilecție deosebită a mânuitorilor pedalei pentru portocală? În primul rând din cauza calităților intrinseci ale fructului. Apoi, mai este o explicație. Campionii își petrec iarna pe Coasta de Azur, ori în Algeria și Maroc. Acolo găsesc numai soare și bucurie de viață: ori încotro își îndreaptă privirile, văd cu uimire numai portocali încărcăți de roade. Cum ar putea să nu cedeze plăcerii acesteia lacome?

Printre jucătorii de rugby se observă, în ultimul timp, cum portocala a detronat lămâia. Echipierii își au fixate porții zil-

Scălditatea unei echipe constă tocmai în jocul ei de ansamblu. Astfel, în ilustratunea noastră, vedeți cum cel care urmează să arunce mingea va fi împiedicat să facă o mișcare eficace, fiind oprit, pe neașteptate, de un jucător adversar, lansat peste trupul unui camarad vii și prompt. (Sacrificiul unui echipier conștient va salva poate o victorie a team-ului.

„Flecărind“ cu doamna Roosevelt

Mrs. Roosevelt, soția noului președinte al Statelor Unite, mă primește în biroul său. Abia la amiază, deoarece «first lady of the country» (prima femeie a țării) este ocupată, în tot cursul dimineții, la o școală profesională, a cărei codirectoare este. Alăturat biroului se află fabrica ei de mobile. După cum se vede, ne aflăm în fața unei femei multilaterale, care muncește din dragostea de lucru. Căci de câștigat bani nu are nevoie ea, soția președintelui Americii și aparținând uneia dintre cele mai bogate familii yankee. Încăperea sa de lucru e ocupată numai de mese de scris, scaune și dulapuri cu acte. Când am luat loc în fața ei, primul lucru care m'a frapat a fost părul mărunț și lins al d-nei Roosevelt și fața îngustă, dar energică pe care nu se observă nici o urmă de pudră: buzelor largi le lipsește rouge-ul... Ochi albaștri privesc foarte inteligent și pătrunzător. Statura președintelui, izbitor de înaltă și suplu, denotă antrenamentul sportiv.

Vorbim mai întâi despre școala pe care o conduce.

— Câtă vreme mai am de gând să proferez? repetă ea întrebarea mea. Din păcate trebuie să predau catedra la 1 Martie, deoarece sunt obligată să mă mut oficial în Casa Albă. Totuși vreau ca, și de-atunci înainte, să pot veni la New-York, în fiecare două săptămâni, ca să mă interesez de mersul școlii. Voiu conduce mai departe revista mea pedagogică «*Babies, just Babies*». De ce i-aș întrerupe apariția? Nu văd niciun temei pentru ca să-mi întrerup cu desăvârșire activitatea mea publică. Acum o să-ți povestesc cum am ajuns la hotărârea să întemeiez o fabrică de mobile. Iubesc o pasiune vechile mobile americane, fine, devenite rarități. Astăzi ele sunt colosal de scumpe. M'am gândit, deci, să le imităm printr'un lucru minuțios de mână. Dar — pentru Dumnezeu — să nu erezi, căreumva, că fabricăm «antichități false». Toată lumea

știe că nu ne ocupăm cu plastografi.

FIRMA MRS. ROOSEVELT

Mobilele sunt simple linii drepte, masive și, totuși, distinse, cași ca-

telierul oferă de lucru la 21 bărbați dășătoriți. Pe toți celibatarii i-a concediat, ca să poată da o pâine taților de familie și, prin aceasta, să salveze mai multe viete omenesti.

— Cum găsiți vreme să vă ocu-

să de seară pentru doisprezece prieteni, adunați în ceasul suprem al destinului soțului ei, însfârșit și-a condus bărbatul la un mare club politic unde a stat până la miezul nopții. A doua zi, la ora 8, avea curs.

O scenă din timpul campaniei electorale a actualului președinte al Statelor-Unite. Franklin Roosevelt strânge mâna unui lucrător miner din Pittsburg, unde partidul democrat era cu deosebire organizat.

sele din perioada colonială. Titlul catalogului ilustrat al fabricii cuprinde o reclamă, redactată chiar de d-na Roosevelt, așa cum se obișnuiește pentru toate produsele de peste Ocean. Formula e iscusit aleasă și atrăgătoare: «Cumpărați ceva pentru moștenirea strănepoților voștri!» Mrs. Roosevelt și-a înființat firma acum cinci ani și la început, lucra cu un singur tâmplar. Astăzi, a-

pați de atâtea lucruri? Il ajutați mult și pe soțul dv. aveți, apoi, copii?

D-na Roosevelt râde, dă din umeri și răspunde:

«Copiii mei sunt deja mari și nu mai au nevoie de mine. Băiatul și fiica cea mare sunt căsătoriți, iar fiul meu cel mic s'a logodit de curând. Acum patru zile s'a născut al patrulea nepot al meu, și cu nepoții nu ai decât bucurie, nicidecum supărări.

La masa ei de lucru, încărcată de acte, socoteli și scrisori, d-na Roosevelt simbolizează femeia muncitoare. Dacă Franklin Roosevelt va aduce un nou spirit în Casa Albă, rămâne să ne arate viitorul — în schimb, depe acum e stabilit că soția lui va crea un tip cu totul nou al femeii care e considerată ca «first lady of the country».

NECURMATA ACTIVITATE

Opinia publică afirmă că d-na Roosevelt va juca de acum înainte un mare rol și în politică. Totuși ea accentuează că nu va căuta un singur moment, să influențeze activitatea viitoare a soțului său. Chiar în timpul campaniei electorale ea s'a abținut să țină vreun discurs în favoarea bărbatului ei; a vorbit, bucurându-se, în favoarea altor candidați, însă nicidecum pentru Roosevelt.

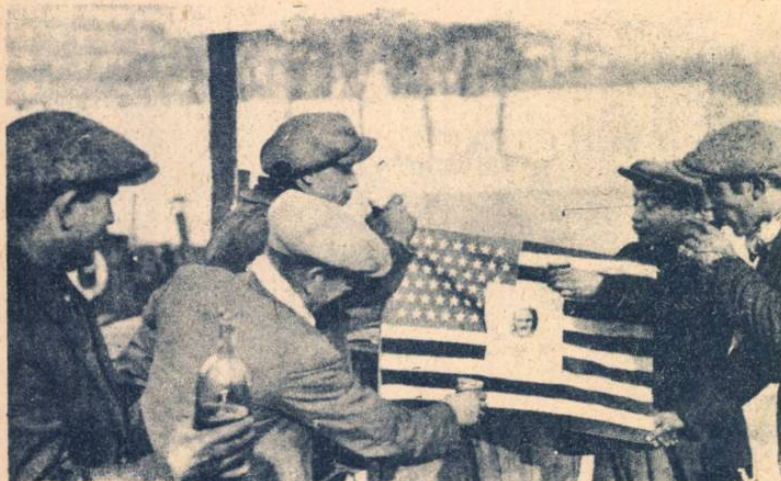
— Ar fi fost o lipsă de gust să fac așa ceva! declară ea. Femeia aceasta nu știe ce înseamnă oboseala. În ziua alegerilor pentru președinția Americii, ea a predat trei ore de curs, a plecat apoi cu automobilul spre Hyde park, ca să-și dea votul de cetățeană, s'a întors în centru, a vizitat o prietenă bolnavă, a improvizat o ma-

Arsenalul frumuseții feminine

Traiul e, în ziua de astăzi, foarte scump. Acela al femeilor însă, devine pe zi ce trece mai costisitor. O expoziție din Londra arată ce trebuie să se găsească «neapărat» pe masa de toaletă a unei lady.

Alături de nenumărate parfumuri se văd pudre de tot felul, cari diferă... după ora zilei, după lumină, după dispoziție. O pudră e expusă în treisprezece nuanțe diferite. E vădit că nevoile sexului feminin englez nu sunt de loc modeste în această privință.

Femeile britanice cheltuesc, încă (cu toată criza) pentru pudră, cremă de obraz, parfumuri, etc. de zece ori cât înainte de război.

Afât de complectă continuă să fie simpatia poporului american nentru noul președinte al Statelor Unite, încât acești lucrători din port în așteptarea desființării definitive a refericitei legi a prohibiției, închină cu voioșie paharele lor cu vin în cinstea lui Franklin Roosevelt.

ZIARUL

HOT NEWS

REVOLVER

O mare serbare, somptuos luminată, poate servi unui reporter subiectele cele mai dramatice și curioase

Numeroși ziariști americani sunt inițiați în tainele magiei

Incendiul acesta poate oferi „fabricanților de senzații” un vast material de constatari palpabile

O simplă convorbire interceptată pe fir prezintă pre-textul unui articol pican

În Statele Unite, există o anumită categorie de ziare, cărora li se spune «tabloids» și cari trăiesc numai de pe urma faptului senzational. Știrile lor, preparate cu rețete speciale, se numesc «hot-news», adică vești proaspete și sunt prezentate publicului prin «scare heads», titluri cu răsunet puternic și pururea stărnitor de curiozitate în marea masă a cititorilor. Ziarele rivale ale acestui soi de informații, nu le dau nici o însemnătate și se silesc din răspuneri să abată cititorul dela această lectură care pervertește bunul gust.

Iată câteva exemple de «hot news»: **Pata de sânge negru:** este cazul lui Kid Rhinelander, fiul unui milionar new-yorkez care s'a căsătorit în timpul din urmă cu o fată săracă. Părinții lui au descoperit că fata avea în vine, o rămășiță de sânge negru și Kid a fost silit — sub amenințarea de a fi desmoștenit — să ceară anularea căsătoriei din cauza nepotrivirii de rasă. «Tabloizii», gazetele-revolver, se repezără cu lăcomie asupra acestei prăzi, transformând-o într-o afacere senzatională cu dedesubturi erotice. Mister «sex-appeal» avu un rol deosebit ca să demonstreze absoluta origină albă a tinerei fete care se arăta dispusă să fie examinată întus et in cute de către tribunal, — cu condițiunea expresă de a se exclude publicul și ziariștii. — În

«tabloizi» apărură atunci câteva serii senzational de «scare heads»: «D-soara Rhinelander se va despuia în fața juraților», etc., etc. și în pagina întâia fotografia unei reprezentări în flagrantă contradicție cu pudorea și bunul simț. Dar aceasta nu era decât fructul unui iscusit truc fotografic, deoarece nimeni nu fusese admis în sala de audiențe. Tirajul norocoasei gazete-revolver se întrei. În Statele Unite nu există o lege care să împiedice asemenea excese și chiar artista Clara Bow, dacă vă reamintiți, și-a văzut cariera distrusă de pe urma acestor indiscreții scandaloase.

Cazul Gordon. Acesta ne arată până la ce punct poate să ajungă inconștiența și răutatea unui asemenea sistem ziaristic. Când Vivian Gordon a fost găsită strangulată într-un parc din New York, «tabloizii» se apucară să-i descoase trecutul, descoperind o existență întreagă de echivoc și jăsnicie. Din nefericire, nenorocita aceasta avea o fată care, adânc îndurerată de aceste revelații, își puse capăt zilelor. Ziarele-revolver găsiră un prilej

(Continuarea în pag. 137)

„Gangsterii” cea mai prețioasă sursă de inspirație a gazetelor revolver

Eroina unei aventuri exotice, în care a fost implicat și un magnat american

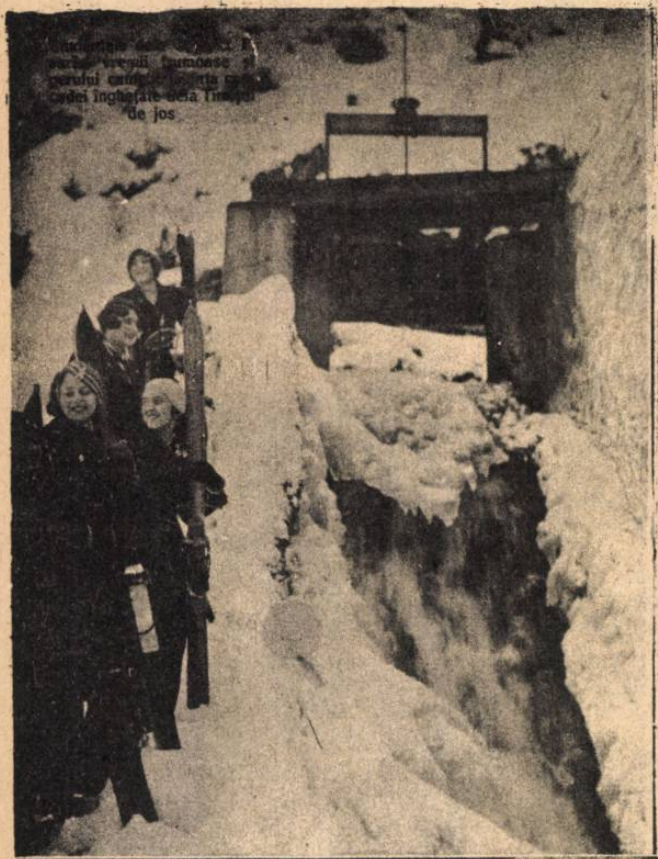
Dela masa redacțională se pot inventa de minune, aventuri de călătorie prin tinuturile sălbatice...

Femeile-reporter se pretează la cele mai primejdioase expediții, riscând chiar să aibă de aface cu poliția, numai pentru a afla anumite taine

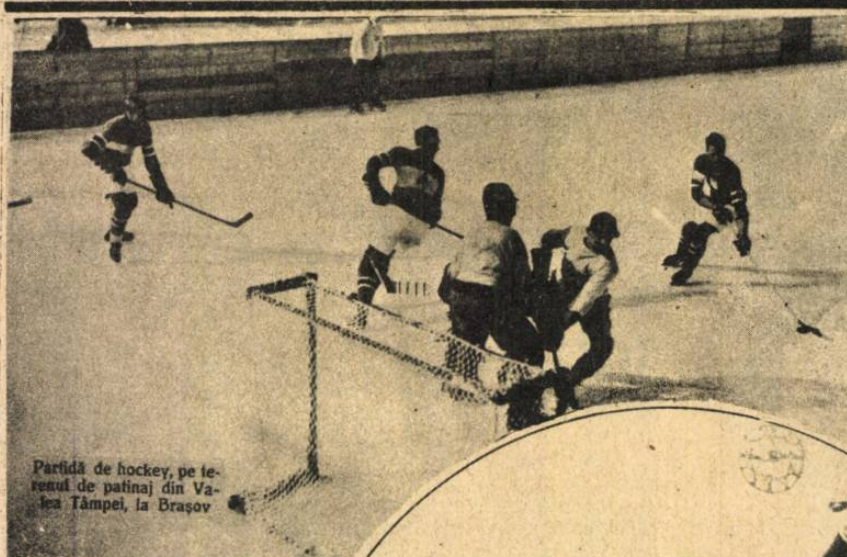
VIATA LA ZERO GRADE

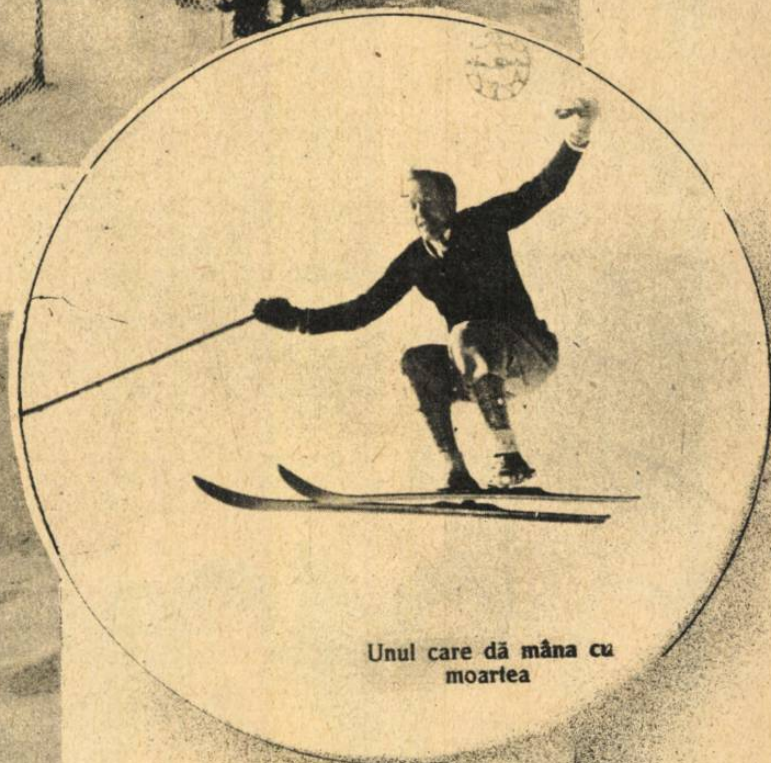
Un grup de oameni care stau la linie pe o panta de zăpadă, în apropierea orașului Brașov, în timpul iernii.

Un grup de oameni care stau la linie pe o panta de zăpadă, în apropierea orașului Brașov, în timpul iernii.

Partida de hockey pe terenul de patinaj din Valea Tâmpel, la Brașov.

Unul care dă mâna cu moartea

Obstacolul neprevăzut.

Odinioară, — e vorba de un «odinioară» nu tocmai depărtat — zăpada însemna tăcere, amărâre, singurătate. În totdeauna, pe vremurile acelea nu tocmai depărtate, zăpada era un fel de barieră, iar gerul un dușman care trebuia ocolit cu orice preț. Locurile unde ea cădea, iarna, ca să rămâie acolo aproape întreg sezonul, erau apărute parcă de un soi de blocus care se întindea, mai neînduplecat decât cel napoleonian, peste toate zonele muntoase.

Iarna însăși era considerată ca anotimpul cel mai trist al anului, anotimpul în care, împreună cu natura moartă, muream câte puțin și noi. Atunci poezii stăteau în versurile lor întorcându-se primăverii ca un fel de har divin, un Prinț din basme care venea să alunge imensul lîmboiu alb coborît asupra omenirii.

Dar astăzi? Astăzi nici în cărțile de citire nu se mai întâmplă să găsim astfel de descrieri ale anotimpului «trașnic»; și, chiar dacă am găsi așa ceva, nici copilul n'ar mai crede în istorisirea ier- nilor grele de altădată.

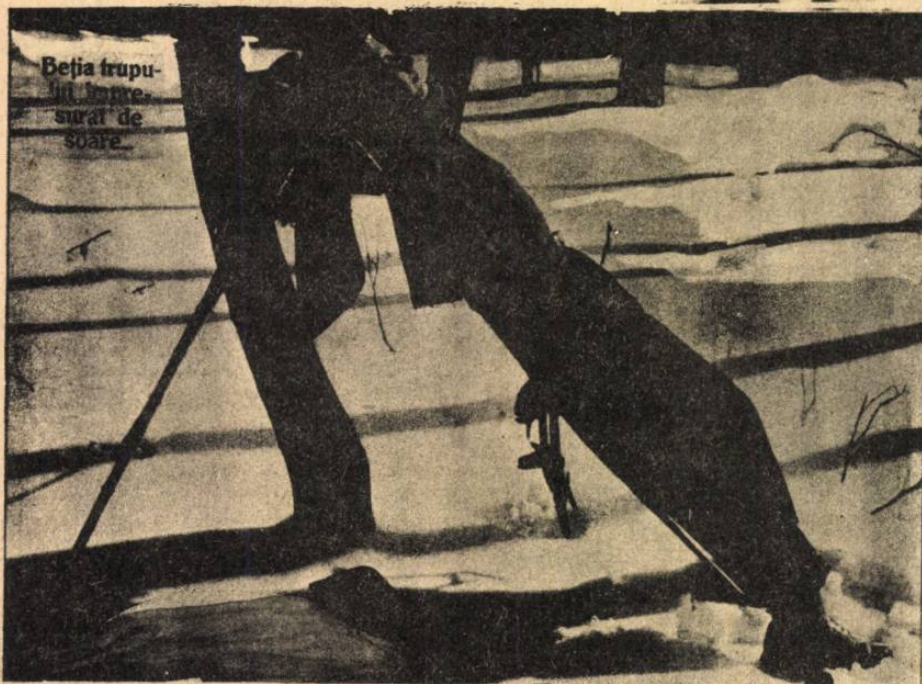
Astăzi tineretul, nu numai că nu se teme de iarnă, dar o dorește la început și apoi o vede sosind cu o bucurie nespusă. Zăpada și ghiapa nu mai sunt o pie-

Ora ceaiului.

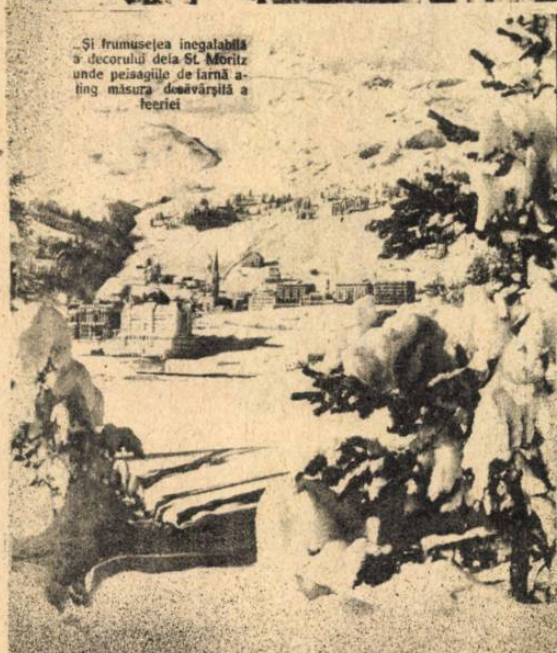
Idilă în zăpadă.

Beția trupului înmersat de soare.

Ua, să-l dublu, magistral executat de doi «șeri» ai skiului.

Și frumusețea inegalabilă a decorului dela St. Moritz unde peisajele de iarnă ating măsura desăvârșită a feeriei.

dică sau o priveliște frumoasă, demne de a fi văzute dela adăpost, însă periculoase când te apropii de ele: dinpotrivă, sunt prieteni, aliați, tovarăși și instrumente de plăcere.

Că munții erau un loc de sănătate și distracție pe timpul verii, se știa de vreme îndelungată, dar până acum de curând, ar fi părut ceva mai mult decât straniu să ne închipuim aceleași lucruri despre munți, atunci când zăpada îi îmbrăca sub hațna-i albă și solpitoare.

*

Ce se petrece oare cu iarna pe zăpezile munților, ca să se veri-

fice această atât de radicală transformare a lucrurilor? Care e, într-un cuvânt, explicația acestei — să-i zicem — răsturnări de situații? Ea ne este dată de către una din vorbele cele mai semnificative și magice ale timpului nostru, sportul, care întrunește într'insul aspectele cele mai caracteristice ale vieții noastre de astăzi: frenesia de a ne mișca cu repeziciune, de a face din viață un joc, de a evada din cercul strâmt al conveniențelor, de a ne pune în contact viu, imediat, aproape desfrânat cu natura și cu

(Continuarea în pag. 137)

MAIMUȚELE VORBESC?

Intr'unul din numerele de acum câteva luni ale «Oglinzii Lumii», s'a mai discutat chestiunea senzațională și palpitantă a graiului maimuțelor. Facem loc mai jos unui articol care cuprinde destăinuirii noi și nu mai puțin curioase asupra acestei interesante probleme științifice.

La sediul societății de Istorie naturală din Filadelfia, profesorul Richard Garner a ținut o conferință interesantă, tratând despre limbajul maimuțelor.

De multă vreme se desbătuse chestiunea dacă maimuțele au sau nu o manieră de a se exprima care să se apropie, într-un mod oarecare, de aceia care deosebește genul omenesc.

Părerile oamenilor de știință au fost totdeauna împărțite; dar, după toate probabilitățile, credem că de azi înainte, se poate afirma ceva mai concret.

Acum câțva timp, profesorul Garner a stârnit mare valvă în jurul numelui său când a plecat în Africa centrală cu scopul bine determinat de a studia acolo limbajul maimuțelor. Mulți au râs și l-au socotit nebun pe savantul acesta care întreprindea o călătorie lungă și primejdioasă pentru satisfacerea gustului de a se încredința dacă cimpanzeul nou-născut de exemplu, cere mâncare atunci când îi este foame, bineînțeles, în felul lui și cu sunete vocale determinate.

Cei mai indulgenți se limitară să spună că ideea era cu neputință de realizat. Dar savantul nu se descurajă; plecă, făcând experiențe îndelungate, cu prețul unor sacrificii enorme și, pare că a reușit, la întoarcerea sa, să demonstreze că ideea ce-o avusese n'a fost tocmai irealizabilă, așa cum făcuseră unii să se creadă.

De pe urma sederii lui în Congo, unde a viețuit câțiva ani printre aventuri de necrezut și peripeții cari ar fi descurajat și ființa cea mai îndrăzneată, el s'a înapoiat în patrie cu un mic vocabular al limbajului maimuțelor, care, pentru naturalisti, are o importantă capitală.

Din observațiile acestui pasionat om al științei, care a petrecut luni de zile închis într-o cușcă, în regiuni încă neexplorate, reiese că maimuțele sunt în stare să emită douăzeci și patru de sunete felurite cu ajutorul cărora aceste animale își exprimă tot atâtea nevoi și senzații.

Intru ajungerea scopului său, savantul s'a slujit, în chip inteligent, de niște rulouri fonografice cari i-au adus un folos neprețuit. Ele au fost «impresionate» de mai multe ori, cu o răbdare admirabilă, și, repetând diferitele mla-dieri vocale ale maimuțelor, înregistrate identice de fiecare dată, au dat puțină lui Garner să determine, cu oarecare exactitate, facultatea de expresie și caracte-

rul însuși al vocilor.

În modul acesta, el a putut să stabilească cum, de exemplu, un tânăr urangutan își mărturisește dragostea frumoasei inimi sale; cum un cimpanzeu vestește camarazilor descoperirea unui arbore încărcat cu fructe sau a unui izvor proaspăt de apă; cum, în sfârșit, o maimuță oarecare, face să se exprime, spre a-și pune tovarășii în gardă, atunci când se apropie vreuna din fiarele cari sunt groaza pădurilor virgine.

Precum am spus, savantul a putut să studieze și să prindă numai... douăzeci și patru de expresii ale maimuțelor, un vocabular puțin cam limitat dar care demonstrează totuși cu prisosință că simțurile lui n'au fost zadarnice și că acum acestor antropoizi interesați li se va atribui o mai mare superioritate față de celelalte animale.

Afară de aceasta, studiile făcute de Garner și mai cu deosebire ecoul conferinței sale caracteristice ținută la Filadelfia — un fel de Londra a Lumei Noi — coroborată cu audiția fonografică reproducând pentru urechile la-come ale asistenților, șoaptele, iscoadele și bucuriile maimuțelor, au obținut un rezultat mai mult decât satisfăcător; atât de satisfăcător, încât n'a lipsit nici inevitabilul milionar american (un anume Candelstick) care, entuziasmat peste măsură de această des-

coperire, a propus lui Garner să fondeze... o școală maimuțească unde interesantele patrupede să fie învățate cum să vorbească și să-și perfecționeze educația.

Savantul a refuzat să conducă institutul visat de excentricul milionar, fără să se lase ademenit de propunerile fantastice ce i se făceau.

Dar acesta, tare și, îndărătnic ca un catâr nu s'a descurajat și, din ce în ce mai neclintit în hotărârea lui, a dat asigurări că școala maimuțelor se va deschide în curând, iar că directorul va fi... chiar el!

În acest scop se vorbește că a și ajuns la o înțelegere definitivă cu un discipol și, succesor al faimosului Hagenbeck din Hamburg, care va trebui să-i furnizeze diferite exemplare de antropoizi domesticiți și susceptibili de progrese intelectuale; aceștia vor fi destinați să formeze pletora de elevi ai școlii-model care va reprezenta, dacă ideea se realizează, una din cele mai pitorești năzbății americane din secolul nostru.

Razele X produc plante uriașe

Razele atât de curioase descoperite de Roentgen și supranumite X, din cauza numeroaselor puncte prin cari rămân încă misterioase, au dat loc aplicațiunilor celor mai neașteptate. Nu numai că ele permit să se vadă defectele de funcționare cele mai ascunse ale organelor noastre, dar și pictorii recurg la concursul lor, pentru a descoperi fraudele în pictură, iar metalurgistii le întrebuințează la analiza metodelor lor, pentru dovedirea omogenității materialelor cu care lucrează.

Prin aplicația care se face, acum, în mod curent contra cancerului, se cunosc modificările profunde pe cari aceste raze le provoacă în evoluția celulelor vii. Prin raze bine administrate se poate după voie, fie să se exalte fenomenele vitale, fie să se cangreneze țesăturile. A fost logic, deci, să se nască întrebarea dacă această însușire de mare interes nu ar găsi o fecundă aplicație în creșterea vegetalelor. Profesorii Pordspers și Desoun au făcut la San Francisco, dovada bineîntemeiată a acestei ipoteze. Pe o cultură de tutun, ale cărui tulpine au fost puse, toate, în aceleași condițiuni, ei au crescut adevărați uriași sub acțiunea bine calculată a razelor X.

Științificește, faptul prezintă o mare însemnătate. Din punct de vedere practic, el ar avea și mai multă importanță, dacă s'ar adevăra că tratamentul e susceptibil să dubleze ori să tripleze, în condițiuni economice favorabile, randamentul plantelor industriale sau alimentare.

Miss Ungaria 1933

(Foto Keystone)

Mania alegerii «reginelor frumuseții» persistă încă, deși mult atenuată de ieșirea «din modă» a acestui gen de «incoronare» cași de ridicolul care, în multe ocazii, s'a abătut deasupra sa. Deunăzi, la Budapesta a avut loc, alegerea noii regine a frumuseții ungare pe anul 1933. Fericita aleasă este d-ra Iulia Gall, pe care o vedeți în ilustrațiunea noastră, înconjurată de domnișoarele ei de onoare.

Neplăcerile popularității

De vorbă cu vedetele ecranului

Cu privire la viața unei stele cinematografice domnesc încă în păturile largi ale poporului, fel de fel de erori. Multă lume crede că o «star» duce viața cea mai splendidă și mai comodă din lume. Totuși, realitatea lucruri-

de telefoane, fără sute de scriitori dela admiratori, fără diferite rugăminți, înșfârșit fără să mi se amintească, de nenumărate ori, cariera mea. Iată cari sunt, pentru mine, neajunsurile popularității.

Emil Jannings, celebrul actor de cinematograf, într-o scenă din ultima lui creațiune: rolul fabulosului «Rege Pausole», pasionat văntor de fete tinere și frumoase.

lor nu e chiar atât de roză. Vedetele filmelor nu sunt totdeauna femei frumoase, elegane, strălucitoare de lux, ori bărbați de un șic irezistibil. Viața lor constă dintr-o muncă serioasă, surmenantă, consumând deopotrivă trupul și sufletul.

Și nici popularitatea nu și-au eucerit-o atât de lesne cum se crede. Printr-o silință neobosită, o energie de fer, renunțând la o sumedenie de lucruri, cari fac altora viața plăcută, actorii de cinema și-au urmat cu perseverență calea, până ce au ajuns punctul maxim. Dar nici culmea gloriei nu le oferă plăceri prea mari. Ca orice indeletnicire, și cariera de «stea» își are părțile sale neplăcute. Interviewate în cadrul unei anchete asupra «neplăcărilor popularității» câte-va celebrități germane a le ecranului au dat următoarele răspunsuri:

GITTA ALPAR

«Ce gândesc despre neplăcerile popularității? Pot, trebuie să vă spun, pe moment, să reușesc, să suport tot felul de neajunsuri, în speranța de a putea ajunge aceea zi când voi fi în stare să trăiesc, așa cum mi-am dorit întotdeauna. Aceasta e dorința mea supremă. Să mă scot la ora 9 dimineața, să merg la călărie, să mă scald, apoi să dejunez exact la amiază, să fac o scurtă plimbare după prânz, înșfârșit să pot asista la un spectacol bun de teatru ca simplă spectatoare, apoi, iarăși să mă întorc, liberă și tactică, spre casă. — vedeți, aceasta e visul meu. Inșă, până una alta, pot să mărturisesc că nu e zi dela Dumnezeu care să-mi treacă fără autografe, fără zeci

DOLLY HAAS răspunde: «Una dintre cele mai penibile neplăceri ale popularității este pentru orice actor de cinematograf puhoiul de corespondență care-l năpădește, zilnic, apartamentul. Numai stăvilirea cotidiană a acestui val, și e o sfortare imposibilă. Ceasuri prețioase, cari le-ai putea petrece pentru studiu, pentru o lectură plăcută și instructivă, îți trec inutil, cu... lichidarea scrisorilor de admirație și de solicitări. Unul îți cere un autograf, altul o întâlnire, înșfârșit altul un împrumut bănesc.

În zilele când ai lucrat, de dis-

Lilian Harvey, îmbrăcată într-un original costum de golf, surade fotografilor, la sosirea ei în portul New-York, de unde a plecat spre Hollywood, unde filmul american, pentru care va turna anul acesta, o așteaptă cu brațele deschise.

dedimează până noaptea târziu în studioul supraîncălzit, sub lumina biciuitoare a uriașelor lămpi electrice, a căror lucire încordează ochii, nervii și creierul, te întorci acasă prost, cu capul văjăind. O oboseală fără seamăn îți produc, deasemeni, spectacolele de binefacere și după amiezele speciale de autografe, în scopuri deopotrivă de filantropice (cari pentru artiști sunt un adevărat chin). Scrii și tot scrii la semnături, până când îți amortește degetele. Tot timpul trebuie să te arăți prietenoasă, să surâzi, să dai mâna cu o serie de străini și să te supui la o serie de alte torturi.

Telefonul este iarăși una din cele mai mari spaime ale popularității, căci orele «libere» pe cari le petreci acasă sunt destinate inoportunelor convorbiri telefonice. Natural, clasicele rugăminți de autografe, oferte de afaceri excentrice și o mie de alte împovărări. Fotografii amatori

nu-ți dau pace să respiri o elipă, la reprezentările de binefacere, la baluri și ceaiuri, stând înșirați, ca la miliție, unul lângă altul și ochindu-te.

Cu toate aceste neacazuri ale popularității, îmi iubesc cu pasiune cariera, și nu aș schimba-o pentru nimic altceva în lume».

LENI RIEFENSTAHL

«Cred că orice om care are o imagină de ansamblu, cât de palidă, asupra lumii, își dă seama că, cu cât un artist e mai cunoscut și mai celebru, el are mai mult de lucru și mai multe datorii. Nu există succes pe lume care să nu fie plătit cum se cuvine de cei cari îl dobândesc. Cred prin aceasta că orice punct de ascensiune într-o carieră presupune luptă dărză și muncă. Mai cred că un artist care își ia chemarea în serios, trebuie să știe cum să suporte și neplăcerile popularității...»

Arta de a reuși în film

Nu e un paradox când spunem că actualmente șansa joacă un rol infim, în carierele stelarilor de cinematograf.

Cu zece ani în urmă, artistul de cinematograf care se prezenta avantajos ca fizic și posedă puțină dibăcie, putea să facă bani cu arta lui.

Capitaliștii cheltuiau bucuria sumă necesară pentru reclama protejatului lor. Astăzi, după ascensiunea formidabilă a filmului sonor, lucrurile stau altfel.

Acum e nevoie de o reclamă continuă și foarte costisitoare. Și, cu toate astea, nu e numai reclama care decide de succes, ci publicul care plătește și judecă, e acela care și spune ultimul cuvânt asupra soartei protagonistului. Un artist lipsit de mijloace scenice, care nu e agreat de spectator, nu se poate menține.

Nu e numai de că nevoie ca artistul să fie un Adonis, iar artista o Veneră, dar până și în rolul de intrigant trebuie să aibă ceva estetic. Și asta nu e cu puțință decât la oameni inteligenți și foarte culti. De aceea nu se poate repeta îndeajuns că — în afară de cazurile când se cer numai producțiuni atletice ori acrobatice — persoanele cu o bună educație socială și inteligente sunt cele mai apte pentru filme.

Artistul de cinema trebuie, în primul rând, să desfășure o mare activitate cerebrală. Dacă nu găndește, atunci el apare în proiecțiune ca un pește într-un aquarium. În scenele agitate, nu e nevoie să se facă strâmbături. E suficient ca artistul să pătrundă și să simtă exact situația în care se află și atunci imaginea acestei pătrunderi și acestei simțiri, se va reflecta pe trăsăturile feței sale. Această mică con-

tractare, abia perceptibilă, a mușchilor feței sale, obține efecte cu mult mai mari decât o mică artificială, silită.

Dar tot atât de sigur este că nici purii cerebrați nu vor avea succes în film. Acestora le lipsește ritmul exterior al vieții, deoarece ei nu posedă nici extraordinară energie care să-și conserve puterea de acțiune la o lumină de 3000 amperi și la o temperatură de 40—60 grade.

Chiar pentru persoanele cu nervii oțeliți, munca de studio e înfricoșător de grea, fără a mai ține seamă de influențele din timpul executării filmului, cum e sgomotul făcut de personalul tehnic sau privirea fixă și inexorabilă a obiectivului și operatorului.

Regisorul trebuie privit ca regulator, ca excitant, dacă nu ca un tiran neînduplecat al «rechizitei» omenestii. «Rechizita» umană trebuie nu numai să se găndească cu încordare, să nu audă ce se petrece în jurul ei, ci să țină seama numai de ceea ce simte regisorul — mai mult nu! Și actorii trebuie să cugete și să simtă o scenă atâta, până ce ea coincide cu concepția regisorului.

Concentrațiunea pentru ecran nu e lucru prea ușor.

Trebuie nespuse de multă dragoste de meserie, dacă vrei să slujești acestei ciudate și de curând născute muze.

Așa că, scumpelor duduie de familie și tineri romantici depe băncile liceului, nu jinduiți «stelele dela Hollywood! Vreți să aflați un secret? Dacă nu ar fi antrenați de povara celebrității și de ambițiile inerente unei cariere atât de sgomotoase, toți «astrii» de pe malul Pacificului ar prefera să schimbe soarta lor cu a voastră.

LA COMISARIAT

scenetă de GEORGES COURTELINE

PERSONAGII:

Comisarul de poliție, 50 de ani.
Francisc, 45 de ani.

Un vardist.

Un comisionar.

(Acțiunea se petrece la Paris, pe Avenue Friedland. Ora cinci și jumătate dimineața, în cabinetul comisarului de poliție. Vardistul și Francisc stau pe o bancă, singuri).

FRANCISC. — O să mai stau multă vreme aici?

VARDISTUL. — Trebuie să vie. Oricât, e o afacere neplăcută pentru d-ta. Ai rămas fără slujbă.

FRANCISC. — E un om de treabă comisarul?

VARDISTUL. — Mda, depinde. Iată-l că vine.

(Ușa se deschide și, în pragul ei, își face apariția comisarul. E întrucâtva rău dispus. Vardistul și Francisc se ridică în picioare).

COMISARUL (așezându-se la birou și arătându-l pe Francisc). — A! d-ta ești.

FRANCISC. — Da, d-le comisar.

COMISARUL. — La loc și spune-mi, pe scurt, cum s'a petrecut cazul.

FRANCISC. — D-l marchiz de Grémont...

COMISARUL. — Stăpânul dumitale!

FRANCISC. — Da, domnule comisar, — marchizul s'a sinucis azi noapte. Am constatat faptul, acum un ceas și am venit imediat să dau o declarație.

COMISARUL. — Unde locuiți?

FRANCISC. — Aici, la doi pași, în str. Lamennais, 25.

COMISARUL. — Și de ce s'a sinucis stăpânul d-tale?

FRANCISC. — Nu știu, domnule comisar.

COMISARUL. — Era înscris în vre-un club?

FRANCISC. — În trei, domnule.

COMISARUL. — Era jucător?

FRANCISC. — Nu știu domnule comisar.

COMISARUL. — Cum nu știu?

FRANCISC. — Foarte simplu, nu știu; nu obișnuiesc să mă a-

mestec în treburile altora.

COMISARUL. — D-l de Grémont era căsătorit?

FRANCISC. — Momentan nu; a fost mai demult însurat, dar a divorțat.

COMISARUL. — Nu știi ce s'a făcut fosta lui nevastă?

FRANCISC. — Știu doar atât că trăiește din expediente. Nu mai încap în doială că ea scria toate scrisorile anonime pe care le primea stăpânul meu.

COMISARUL. — Scrisori anonime?

FRANCISC. — Da, domnule comisar.

COMISARUL. — Va să zică marchizul îți arăta corespondența?

FRANCISC. — Mie? Niciodată.

COMISARUL. — Atunci de unde știi că erau anonime?

FRANCISC. — Fiindcă erau totdeauna scrise pe căști postale...

COMISARUL. — Pe care le citeai...

FRANCISC. — Nu, domnule. Alții le citeau.

COMISARUL. — Și cine sunt aceștia?...

FRANCISC. — Servitorii. Ei mă preveneau, de altfel, când mi le remiteau. Eu le rupeam și nu le mai dădeam marchizului. La ce să-i fi făcut sânge rău?

COMISARUL. — Ești o perlă de om.

FRANCISC. — Și stăpânul meu era o perlă.

COMISARUL. — Crezi că d-l de Grémont s'a sinucis din pricina unei femei?

FRANCISC. — Nu cred. Stăpânul meu era prea inteligent, pentru ca să facă o asemenea prostie.

COMISARUL. — Dar ia spune-mi, te rog, de câți ani ești în serviciul marchizului?

FRANCISC. — De vre-o patru.

COMISARUL. — Și marchizul era mulțumit de d-ta?

FRANCISC. — Cred că da.

COMISARUL. — Și cărei cauze atribui d-ta sinuciderea marchizului?

FRANCISC. — De, știu și eu...

COMISARUL. — Să nu fie vre-o femeie la mijloc?

FRANCISC. — Asta n'ași putea să știu.

COMISARUL. — Hm. Curios!

Și ce face stăpânul d-tale acum?

FRANCISC. — Ce să facă, de vreme ce a murit?

COMISARUL. — A murit, ești sigur?

FRANCISC. — Firește.

COMISARUL. — Voiam să spun: unde este? L'ai lăsat singur?

FRANCISC. — Cum era să-l las singur? L'am culcat în pat, i-am aprins o lumânare la capătul și am rugat pe o servitoare să stea de veghe.

COMISARUL. — Bine! Acum să-mi spui, te rog, cum s'a sinucis?

FRANCISC. — Asta e lucrul principal.

COMISARUL. — Păi asta voiam să vă spun și eu, dar nu m'ai

lăsat.

COMISARUL. — Lasă asta și povestește tot, fără multă vorbărie, căci nu am vreme de pierdut.

FRANCISC. — Însfârșit. De vre-o lună încoace marchizul nu prea era în apele sale. Totuși, starea lui nu m'a neliniștit, fiindcă îl văzusem de multe ori rău dispus și, apoi, își revenia... De data asta nu și-a mai revenit însă. Eri a ieșit, dis-de-dimineață, în oraș și nu s'a mai înapoiat decât pe la nouă și jumătate seara. Cum a venit, mi-a spus că n'are nevoie de nimic, că-i e somn și să-l las să doarmă, până mâine la zece.

COMISARUL. — Ei și?

FRANCISC. — După ce-l ajutai să se desbrace, m'am dus în odaia mea, foarte preocupat. Vedeti d-v., aveam parcă o presimțire. Pe la patru noaptea, n'am mai putut închide ochii o clipă și, deodată, mi se păru că aud o detunătură. Mă îmbrac repede și alerg spre odaia marchizului. Era prea târziu. Se sinucisese.

COMISARUL. — În ce poziție se afla stăpânul d-tale, când ai intrat?

FRANCISC. — Era trântit pe jos...

COMISARUL. — Nu știu, mai răsună?

FRANCISC. — Aș! De unde...

COMISARUL. — Nu strică să

mergem la fața locului; poate n'a murit încă.

(În momentul acela se deschide ușa circumscripției și în prag apare un agent cu o scrisoare în mână).

COMISIONARUL. — Domnule comisar, poftim o scrisoare din partea domnului din str. Lamennais 25...

COMISARUL. — Vezi că n'a murit, de vreme ce-mi scrie... Dar, mai întâi, să vedem ce conține scrisoarea.

Domnule,

«De îndată ce veți primi scrisoarea aceasta, vă rog să anunțați știrea morții mele mătuși-mi, d-na de Gervais, domiciliată la Orleans, str. Reconvrance No. 18». (Întreprupând cititul). Nu mai înțeleg nimic; totuși, nu strică să mă conving. Haidem.

(Iese urmat de comisionar și Francisc).

COMISIONARUL. — Se face ziua, domnule comisar... Cred că o să avem timp frumos azi.

COMISARUL. — Cine naiba l'a mai pus și pe marchizul ăsta să se sinucidă în timpul serviciului meu? Nu putea să găsească o altă zi? Și d-ta, ce pari așa vesel?

FRANCISC, cu demnitate. — Sunt mulțumit că, de acum încolo, voi putea spune, fără să mai fiu obligat să mint, că domnul marchiz nu e acasă.

Moare poezia...

(Foto excl. Keystone)

„spre a fi înlocuită de salubritatea practică a secolului nostru de mașinism absolut. «Rue de Venise» cea mai veche și mai romantică stradă a Parisului care, timp de secole, a înfruntat prefacerile crescânde ale civilizațiunii, va fi răpusă, în curând, de loviturile necrutătoare ale târnăcoapelor, spre a face loc unor locuințe noi și igienice.

Cine n'a citit

PE FRONTUL DE VEST NIMIC NOU

de Erich Maria Remarque

CONTINGENT '924

de Ernst Glaeser

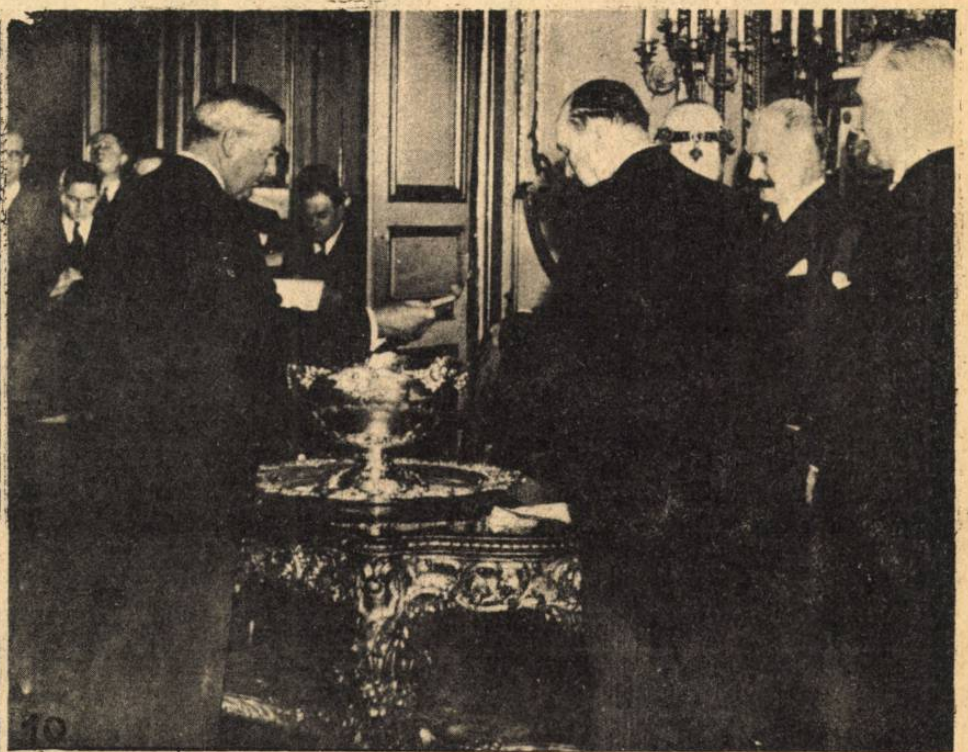
CATRINA SOLDAT

de Adrienne Thomas

nu cunoaște procesul veritabil al războiului, surprins de acești trei mari autori în cele mai sevizante aspecte. Procurați-vă tustrele volume, cari costă numai Lei 60 fiecare la librăriile din țară sau la Editura „Eminescu” București I. Str. Inginer Anghel Saligny, 2.

VENIMENTE *ale* SĂPTĂMÂNII

Biblioteca Universității Iași

cez, alcătuit de d-sa, fotografiați la ieșirea din Palatul președintelui republicii. — 9. — D. de Valera, primul ministru al statului liber irlandez, marele învingător al alegerilor care au adus triumful partidului separatist, după aflarea succesului său electoral. — 10. Celebra Cupă Davis, care se acordă de ani de zile, țării campioane a tenisului (Franța o deține neîntrerupt de șase ani) s'a tras și anul acesta la sorți, la Palatul Elysée, sub președinția d-lui Lebrun, președintele Republicii Franceze. În primul plan d. Walter B. Edge, ambasadorul Statelor Unite la Paris.
(Foto «Oglinda Lumii» și Keystone)

ULTIMELE EV

1. Sărbătorirea d-lui Tony Bulandra: marele actor, fotografiat între d-na Lucia Sturza-Bulandra și d. V. Maximilian, pe scenă, în seara sărbătoririi. D. Tony Bulandra e îmbrăcat pentru rolul „Marchizului de Priola” — 2. La Biserica Albă din București a avut loc sfințirea drapelului Societății de cultură macedo-română.—3. O fază a matchului de hockey Budapesta—Soc. telefoane București, care s'a terminat prin victoria echipei române. — 4. Ai zice după frumusețea săriturii că e Sonia Henye. E totuși o româncă, d-ra Irca Timcik care s'a remarcat Duminica trecută la concursurile de patinaj din Capitală unde a luat premiul I la perechi. — 5. Prințul Umberto al Italiei, un pasionat amator al ski-ului, părăsind hotelul unei mici localități din Alpi, pentru a se deda sportului său favorit. — 6. Familiile greviștilor ceferiști așteptând sfârșitul mării întruniri din grădina atelierelor Grivița, cu ocazia recentelor greve ceferiste. — 7. Și... alți greviști, aceștia însă cei mai originali. Coșarii, nemulțumiți de rezultatul protestelor lor de acum o lună, au făcut o a doua demonstrație pe Calea Victoriei, cerând să li se admită dreptul de organizare în sindicat. — 8. D. Daladier și membrii noului guvern fran-

1.

2.

3.

5.

4.

7.

8.

MILIONAR

e greu să ajungi în vremurile
de criză de azi; dar cu un
singur **LOZ** la Clasa 5-a
a **LOTERIEI DE STAT**

poți câștiga într-o clipă:

ZECE milioane — **CINCI** milioane
TREI milioane și alte multe milioane

DUNIKOWSKI ȘI CAGLIOSTRO

Extraordinarele aventuri ale „făuritorului de aur“

Dunikowski e un exocroc, un iluzionist sau un savant fără noroc? Nici răspunsurile judecătorilor parizieni nu vor putea satisface pe toată lumea, deoarece și unii și alții sunt încredințați că punctul lor de vedere e nestrămutat.

După treisprezece luni de instrucție obositoare, inginerul polonez Zbuef Dunikowski a putut înfățișa să fie adus înaintea tribunalului penal. El căuta să extragă aur din minerale aurifere, cu un procedeu al său, propriu și nou. În 1926 se stabilea la Nisa ca să-și continue studiile și mai cu seamă pentru că stăra la el de sănătate îl împiedica să mai trăiască la Leopoli, la Universitatea căreia tatăl alchimistului era un apreciat profesor de chimie. După un an, Dunikowski trecea în principatul de Monaco, unde i se punea la dispoziție laboratoarele Muzeului Oceanografic. Stâncile din regiunile acelea pitorești, bogate în puteri radioactive, îl interesau peste măsură pe savantul (sau exocroc?) care făcu o serie de experiențe destul de interesante în prezența contelui Sobanski, consulul Poloniei, a Marelui Duce Dimitri al Rusiei și a profesorului de chimie, abatele Silhouette.

Cei prezenți au văzut într-adevăr cum aurul apare din niște vase de tuciu, un aur zămislit din materii până atunci ne mai cunoscute.

Fu hotărât astfel ca inginerul să-și continue experiențele și să-și breveteze invenția. În acest scop, se formară chiar și câteva societăți cari puseră la dispoziția lui fondurile necesare. Dar tocmai aci încep nenorocirile alchimistului zilelor noastre. Financiarul, plictisit de îndelungatele experiențe, cari amenințau să nu se mai sfârșească, îl denunță pe inginerul polonez ca fiind nici mai mult nici mai puțin decât un înșelător.

Numitul fu arestat, deși protesta că e nevinovat și că e gata ori când să producă o anumită cantitate de aur. Închis în carceră, i se ceru să demonstreze în fața unui grup de experți toate tainele sistemului său. Zadarnic însă mânuia Dunikowski vasele

și alambicurile, zadarnic se sili să scoată din ele metalul prețios. Toate experiențele lui esuau în chipul cel mai dureros, deși Dunikowski afirma că această nu dovedea încă nimic, deoarece nu putea să obțină rezultate mai bune cu aparate primi-

vățiunile ce i se aduc, afirmând că e persecutat de către proprietarii minelor de aur, cari, dacă s'ar realiza descoperirea lui, ar fi ruinați.

Cu toate numeroasele păceri pro și contra ce se ivesc în această complicată afacere, nu

rano, sub pretext că-l va face stăpân pe niște comori și în urmă l-a omorât în bătai. Fiind arestat, el izbutește să evadeze și se unește cu alchimistul Athotas, cutreerând lumea și indeletnicindu-se cu căutarea pietrei filozofale.

La Strasburg, Cagliostro se lăuda că știe să reîntinerească pe femeile bătrâne și arăta, pretutindeni, ca dovadă vie, pe o femeie în vârstă de douăzeci de ani, Lorenza Feliciani, care afirma că ar avea șaiszeci de ani și că a fost reîntinerită ca prin minune de către soțul ei.

La Paris, Cagliostro fondă o masonerie egipteană, dar, în urma scandalului cu bijuteriile Mariei Antoinetta, fu închis la Bastilia și apoi expulzat din Franța. Se refugie în Anglia unde întemeie o școală, unde tineri de ambe sexe învățau artele magice, făcând să apară fantome și morți în oglinzi, și în clopote de sticlă. Faima populară a lui Cagliostro spori din ce în ce mai mult, făcându-l să capete puteri miraculoase. I se atribui tămăduiri magice, preziceri stranii (de pildă distrugerea Bastiliei) și evocări unele mai impresionante ca altele. Câștiga la joc, fiindcă era ocrotit de un demon; pretindea că se născuse aproape contemporan cu Christos, că luase parte la nunta din Canaan și că prezisese Mântuitorului sfârșitul pe cruce.

La Roma fu arestat și condamnat la moarte.

Închis din nou în castelul San-Angelo, văzu comutându-i-se pedeapsa capitală în închisoare pe viață, ce urma s'o ispășească în fortăreața din San Leo, unde se strângulă în anul 1795.

Dela el n'au rămas decât câteva modele pentru jocul de loton, cari se vândură la Paris, regulat, vreme de mai mulți ani. Povestea lui Cagliostro este de altminteri mai mult povestea unui aventurier decât a unui alchimist, adică în fond, a unui savant. De fapt, alchimia e o știință ale cărei origini se pierd în noaptele timpurilor. Se urcă poate până la Ermete, presupusul descoperitor al pietrei filo-

Dunikowski, în fața judecătorilor săi la tribunalul corecțional din Paris. Se știe că a fost condamnat apoi pentru exocrocherie și abuz de încredere.

tive și turburat mereu de experți.

Păgubiții sunt numeroși, în afară de cei trei notați mai jos. E văduva Van Hentz, reprezentând interesele soțului ei care, cu iluzia de a câștiga tezaure fabuloase, vârsă aproape un milion de franci; două societăți engleze, mai prudente, au riscat numai câteva zeci de bancnote a câte o mie, deoarece, într-o zi, și-au dat cu toții seama că Dunikowski, negăsind un mijloc mai practic de a fabrica aur, își dusesse mâiniile la Muntele de Pietate.

Firește, inventatorul se apără spunând că voia să găsească bani spre a-și continua experiențele.

De fapt, inginerul polonez care este căsătorit și tată a patru copii, se afla în cea mai cumplită mizerie. El se apără de invin-

puții sunt acei cari îl susțin pe polonez; un mare cotidian a publicat următoarele:

«Astăzi, alchimistii nu mai sunt arși pe rug în piața Grevei; ei se... sting încet-încet, în închisoarea Santé» și inginerul polonez este comparat cu un Cagliostro modern.

POVESTEA LUI CAGLIOSTRO

Se știe că falsul Alexandru Conte de Cagliostro, nu era altul decât Joseph Balsamo, născut la Palermo în 1743, din părinți necunoscuți, cari l-au destinat vieții monahale.

Dar tânărul Joseph fugi din mănăstire și debută în viața civilă falsificând bilete de teatru. După ce a plămuit un testament, l-a înșelat cu șaiszeci de unci de aur pe un oarecare Ma-

(Continuare în pag. 137)

Cum se prind hoții de bijuterii

Senzațional reportaj dintr'o anchetă mondială de mare actualitate de: L. B. O'CONNOR

77

Se sculă din fotoliu, merse spre ușa rămasă deschisă, trecu pragul, și dădu o ochiadă peste tot locul. O cameră de dormit, dar nelocuită! Alături, era baia; nu se afla nimeni înăuntru. Aerul era îmbibat cu un parfum pătrunzător, lăsat de trecerea domnișoarei Miller.

Trecu înainte, deschise o altă ușă și se trezi în mijlocul unei încăperi, cochec mobilată, dar și aceasta goală!

O altă ușă, o sufragerie, elegantă; dar și aici nici un semn de viață omenească!

Deschise un geam mare și iată-l în bucătărie. O bucătărie curată, curată, dar pustie!

Merse înainte și se văzu în coridorul dela intrare: nimeni! Atrăgătoare blondină dispăruse, așa dar, fugise, ducând cu ea și bijuteriile.

Atunci Fischer, avu confirmarea dramatică a bănelilor lui chinuitoare: fusese înșelat, în mod mârșav, dar cu dibăcie, înșelat în chipul cel mai vulgar și mai cunoscut, cu o «viclenie» veche și uzată de când era pământul!

Cobori jos, la administratorul palatului și află că blondina închiriasse apartamentul cu o zi înainte, plătiind numai un mic aconto.

Prietenul meu, informatorul, fu însărcinat cu facerea investigațiilor. Acesta se duse împreună cu Fischer la «Rouge's Gallery», în cartierul general al poliției și trecură în revistă câteva sute de fotografii. Dar cercetarea aceasta nu dădu nici un rezultat.

De obicei, hoții, cari pun la cale acest fel de lovitură, când au ajuns la țintă, au două preocupări: întâi să schimbe totul în dolari; al doilea, să facă să li se piardă urma, cât mai curând cu putință.

Dar, în cazul de față, hoții n'aveau nevoie urgentă de bani, odată ce Miss Miller precum am arătat, avea în degete, un mic capital, în briliante.

Deci, singura lor preocupare era numai aceea de a face să li se piardă urmele.

Furtul era destul de însemnat, aproape 11.000 de dolari, ca să poată fi dat uitării.

De acord cu poliția, se supra-veghia, în chiar ziua aceea, toate garile orașului și docurile vapoarelor gata de plecare, de către detectivi cari aveau o descriere amănunțită a prea frumoasei blondine.

Alți detectivi, căutară prin toate garajele limuzina care trebuia să fi fost închiriată. Era o «Rolls Royce». Nu sunt multe

din ele la New York, astfel că fu lesne de găsit. Dela șofer căpătără informații prețioase.

Notăți că blondina vorbea cu un pronunțat accent englezesc. Trebuia, așa dar, să fie europeană.

A doua zi, plecă spre Europa, transatlanticul «Paris» al companiei franceze. Ne duserăm la roul companiei și cercetăram, unul câte unul, pe toți pasagerii înscrisi pentru plecare.

Mai lipseau câteva minute până la plecarea transatlanticului și investigațiile noastre nu fuseseră la nimic. Atunci mă apropiai de ofițerul comisar al bordului și-l întreai cu o ultimă nădejde.

Aflăram, astfel, că în ajun, se îmbarcase o tânără pereche de soți, englezi, cari ceruse să petreacă noaptea pe bord; li se servise prânzul în cabină și nu se mai văzuseră de-atunci.

Semnamentele soției, date de gentilul ofițer, corespundeau la perfecție cu cele ale domnișoarei Miller.

Comisarul fu tot atât de amabil să ne conducă, pe mine și detectiv, până la ușa cabinei, de lux a celor doi soți.

Bătănd, ne răspunse o voce de bărbat:

— Cine e? Ce doriți?

— Trebuie să facem o rectificare pe biletul d-v. de călătorie, răspunse ofițerul de bord.

— Cum? chiar în momentul acesta? Soția mea e foarte indispusă! Aș avea mai curând nevoie de doctor.

Dar însoțitorul nostru foarte politicos, stăruie... și ușa se deschise.

Atunci fără alte considerațiuni, intrăram înăuntru.

O doamnă tânără era în pat; dar, dintr'un sentiment de pudoare, își acoperise capul cu o cuvertură.

— Miss Miller! — zise detectivul cu un ton ce nu mai îngăduia replică — îmi pare rău să vă comunic că sunteți căutată de poliția din New-York și că trebuie să ne urmați!

«Bărbatul» încercă să protesteze; dar aceiași paloare de cadavru a chipului îl acuza și pe el.

E de prisos să mai mă pierd în amănunte. Doamna din pat era chiar frumoasa blondină care jefuse pe cel mai vestit bijutier din New-York.

Chemați detectivii poliției din New-York, se făcu percheziția întregului bagaj al tinerei perechi.

Ciudad! Nici o urmă de bijuterii! Și comandantul vasului protesta că i se întârzie plecarea

din pricina noastră.

Dar protestările lui fură zadarnice.

Detectivii găsiră câteva securi și sparseră pereți cabinei ca să vadă înăuntru. Și aici, nici un semn de bijuterii. Trecură în bae. Alte lovituri de securi și aceleași rezultate negative.

— Chemați un mecanic — ceru prietenul meu, ofițerilor. Și mecanicul veni.

— Demontează țevile lavoarelor și ale cedei!...

Ordinul fu executat. Intr'o țevă de scurgere a băii, înșirate pe o sârmă de oțel, găsiră patru inele furate dela Tiffany, și cu ele, multe alte bijuterii.

Sârma de oțel era încolăcită în jurul unui șurub. Pentru operația aceasta fericită, casa Tiffany — și patronii ei pot să adeverească ori când — dăruie detectivului un superb solitar pe care acesta îl poartă cu orgoliu,

și astăzi, la degetul inelar al mâinei stângi.

*

Pentru a încheia această anchetă, trebuie să completez începutul părții întâia pe care l-am lăsat în suspensie.

El va confirma istețimea femeilor cari se dedică delictelor și îndrăzneala «high-rups»-ilor în furturile de bijuterii.

Baronesa De La Blair, după cum am spus, sta la biroul bijutierului pe care scânteiau pietre prețioase, alinate pe o pernă de catifea neagră, cu scilipiri orbitoare. Indexul ei drept, se opri asupra unui briliant, cizelat cu măiestrie, având aproape cinci carate și o claritate nemaiîntâlnită.

— Dragul meu, aceasta e o piatră frumoasă, o piatră, cred, fără pereche, zise tânără femeie. Într'o englezească ce-i trăda origina franceză, pronunțată cu un ton aspru de contractă.

CAPITOLUL VI

Un om șiret

John Mc Cormack se trezi din starea-i de moleșală și nepăsare de până atunci.

— Da... negreșit... Dacă-ți place, nu mai rămâne altceva de făcut decât ca Maxim s'o mon-teze... Ne vom întoarce mâine, sau poimâine, când va fi gata..

Bijutierul era radios... Dumnezeule! o afacere cu proporții atât de fantastice, pe vremurile acestea de criză!.. Și ce camen! Nici n'au întreb de prețul giuvaerului. Fără îndoială că sunt niște persoane din lumea mare...

Perechea plecă, apoi, într'un automobil superb, de lux..

Maxim își frecă mâinile de bucurie; cunoștea el oamenii și mai cu seamă cheia afacerilor!..

Da, Maxim era un om șiret, foarte șiret. La dreptul vorbind, când văzu lumina zilei, ca noul-născut, primi numele de Max Imelbaum. Apoi, în cursul sbuciumatei lui vieți, îi plăcu să-i modifice numele de naștere în acela mai scurt și mai sonor, de Maxim.

Așa dar, Maxim era un om șiret, isteț chiar. Dar îi lipsea dăruul pătrunderii. Așa se întâmplă că n'avu nici o presimțire că «baroneasa» aceasta și cavalerul ei, impecabilul John Mc Cormack, nu erau în realitate decât faimosul Eddie Cartum și cu prietena lui, Sofia Kolor, hoți ca și el și, într'un anumit sens (după cum se va vedea în urmă) complicitii lui.

lată cum.

Firește, Maxim își asigurase întregul stock de pietre prețioase pentru o sumă fantastică. Hotărâse ca în noaptea de Miercuri el să-și ascundă aproape toată marfa de preț, ducând-o în altă parte, la adăpost sigur. În prăvălie nu avea să rămâie decât obiecte de valoare neînsemnată. Și era gata pentru Joi, persoana care, în schimbul atâtor minunății, să verse o sumă de bani stabilită mai dinainte. Apoi prăvălia avea să fie prădată de hoți. Complotul acesta era studiat și pregătit de el, în unire cu sergentul de poliție Durgin. Acesta, la rândul-i încredințase sarcina delicată de-a încena furtul, bandei lui Eddie Cartum, care ar fi fost răsplătit cu o parte din îndemnitătea ce trebuia s'o plătească Compania de asigurare.

Lovitura era fixată pentru orele 11.30 în dimineața zilei de Joi.

Dar Eddie Cartum se grăbia. — Miercuri — le spusese locotenenților lui, Malone, Harris și lunea — vom da lovitură. Evităm astfel primejdia unei curse, adică a unei contra-lovituri.

Și veni ziua de Miercuri.

Maxim sta la biroul lui, fumându-și liniștit țigarea.

Liniștit? La drept vorbind, nu atât de mult cât părea; mîntea lui lucra din răspuțuri.

(Continuarea în No. viitor)

DE PRETUTINDENI

Orașe noi vândute la licitație

În ziarele americane a apărut anunțul vânzării la licitație a unui oraș «garantat absolut nou». El cuprinde o suprafață de 15 hectare, numără 300 case, între care și un hotel cu 150 camere și un garaj mare cu 12 automobile.

Orașul acesta se bucură de toate perfecțiunile moderne, în ce privește canalizarea și instalația electrică, asfaltul străzilor și cimentatul trotuarelor.

Fiecare casă are o grădină de

zarzavaturi. Scepticii se pot convinge de visu de adevărul acestor afirmații, căci orașul pus la licitație e situat la o depărtare de numai câțiva kilometri de New-York.

E al patrulea oraș — grădină, înființat pentru muncitori și mici funcționari din pricina crizei de locuințe.

De îndată ce sunt isprăvite, orașele acestea sunt cedate unor sindicate ori societăți, care închiriază membrilor lor pavilioane ori apartamente în prețul costului.

Un oraș sub teroare

(Foto Keystone)

Nu e titlul unui film, ci o absurdă realitate care a împrăștiat panica în orașul Alabama din Statele-Unite. Elefanții unui circ ambulant, scăpați de sub supravegherea paznicilor, s'au năpustit, sălbatici, asupra autobuzelor de călători. Atacul acesta a fost atât de surprinzător, încât mulțimii nici nu-i venia să creadă ce se petrece. Cu foarte multă greutate panica a putut fi potolită și ori ginalii agresori puși la punct...

Kimono și jachet

(Foto Keystone)

Ilustrația noastră prezintă un amuzant instantaneu, surprins pe străzile Tokio-ului și arătând pe o mamă japoneză, îmbrăcată conform celor mai bune tradițiuni ale țării, care se plimbă cu fiul ei îmbrăcat impecabil după moda europeană: pălărie tare, jachet, baston... Influența Apusului se manifestă, uneori, în țările din Extremul-Orient, într'un mod destul de neașteptat...

Leacurile băbești

Vrăjitoarele nu mai sunt la modă și puțini oameni mai cred, astăzi, în puterea «buruienilor».

Plantele medicinale cresc și se ofilesc prin păduri ori pe lângă gardurile de mărăcini, fără ca cineva să mai apeleze la virtuțile lor.

Totuși, există încă oameni cari caută leacuri printre vegetalele sălbatice.

Așa, în America, se bucură de o mare trecere, chiar la persoane cu oarecare cultură, o plantă numită sarsaparilla (echivalen-

tul sălciei noastre) ale cărei sucuri se întrebuințează, cu un deosebit succes în tratarea bolilor de piele, cum e, de pildă, rebelul psoriasis.

În Scoția, fermierii scoț dintr'un fel de urzici un excelent tonic pentru... fazani.

Ei pun, apoi, la mușcat diferite frunze cati, amestecate cu untură, dau o admirabilă alifie, în stare să vindece toate rănilile.

Țărânii noștri, de-așemenea, cari suferă de reumatism și ischias, se servesc de o alifie făcută cu grăsime de ariciu, un adevărat panaceu care alină durerile de natură nervoasă.

O colecție de 7000 varietăți de orchidee

Doamna Coolidge, soția răposatului președinte al Statelor-Unite, a vizitat, zilele acestea, o vastă colecție de orchidee, pe care o îngrijește, cu o dragoste de mamă, doamna Wilson, care nu trebuie confundată cu văduva fostului președinte al Americii. Colecția aceasta merită să fie

văzută, căci nu mai există pe lume o a doua de frumusețea ei. A fost începută acum o jumătate de veac și numără, astăzi, peste 7000 varietăți.

Specialiști, bine plătiți de d-na Wilson, cutreeră fără încetare cele cinci părți ale globului având misiunea să caute, necontenit, specimene noi.

Colecția d-nei Wilson e evaluată la 50 milioane lei.

Allo! Allo! facem gargară!

(Foto excl. Keystone)

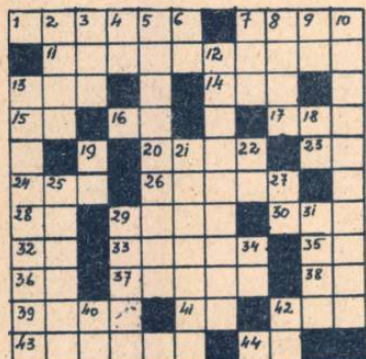
Din cauza epidemiei de gripă care bântuie, actualmente, cu furie în toată Anglia, toate instituțiunile au permis funcționarilor lor să-și facă, în timpul serviciului, câteva gargară, pentru evitarea influenței. Iată și pe duduile dela centrala telefonică, întreprinzându-și lucrul, pentru a face o inhalatie și o clătire serioasă a gâtului. Între timp abonații trebuie să aibă răbdare... și tu-tun. Iar dacă cumva se impacientează, telefonistele le vor răspunde: «Allo! allo! facem gargară!»

JOCURI

Cuvinte încrucișate

«RICHARD WAGNER»

de Th. Stoicescu, Ploști

ORIZONTAL: 1) Orașul născut al lui Wagner; 7) Testea (Mold.); 11) Serie de patru opere de Wagner; 13) Popor minoritar; 14) Casă de filme; 15) Cosmetică; 16) Animal superior; 17) Fluviu; 20) Deținem; 23) Interj.; 24) Culoare; 26) Cap în Grecia; 28) Auxiliar; 29) Curățat cu limba; 30) Adverb (mold.); 32) Notă; 33) Căinos; 35) Există; 36) Plantă; 37) Nume feminin; 38) Pronume; 39) Nu îndrăznesc; 41) Plantă; 42) Pom fructifer; 43) Argument ce prezintă două propoziții contrare a căror concluziune e aceeași; 44) Notă.

VERTICAL: 2) Pantaloni; 3) Coastă; 4) Int.; 5) Compusă dintr-o serie de semitonuri; 6) Fluviu; 7) Insulă; 8) Lan arat; 9) Interj.; 10) Operă de Wagner; 12) Operă de Wagner; 13) Operă de Wagner; 18) Animale; 19) Măsură; 21) Orașul în care a decedat Wagner; 22) Posesiv; 25) Operă de Wagner; 27) Divinitate; 29) Lapte; (lat.); 31) Numele primei soții a lui Wagner; 34) Negativ; 40) Pronume; 42) Notă.

Anagramă

de Jean Dumitrescu-Goișeanu (Constanța)

Căsiți numele unui «suc de oțet»; apoi schimbând ordinea literelor veți afla pe rând:

1) Oraș turcesc în Asia Mică; 2) Oraș în Italia; 3) Se susține în aer cu ajutorul aripilor.

Inițialele cuvintelor cetite de sus în jos vor da un instrument muzical, iar finalele cetite tot de sus în jos vor da numele unui rege din Iudeea.

Golf de cuvinte fantezist

de C. Lin Tuculeasa, Calărași

Un general roman, învingător al lui Mithridate, fiind într-o expediție prin țara noastră și obosit după atâta mers, s'a hotărât să facă o baie într-un izvor de ape

minerale din județul Suceava. În acest timp, aude o descărcare de tunuri; știind că inamicul e prin apropiere se ridică repede și promite soldaților că-i va decora cu cel mai celebru ordin militar și religios, dacă dușmanii vor fi învinși. Toți soldații se rugară atunci la o sfântă soră a lui Lazăr, și apoi cu căldură se mai rugară, la o altă sfântă. Ca prin farmec observară că în fața lor se afla un general roman, rival al șefului lor și că acesta se afla în aceeași expediție.

Cari sunt cei 2 generali romani?

Soluțiile jocurilor din „O.L.” No. 5

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

RECONSTITUIRE

LOGOGRIF

Catargă

DESLEGATORII JOCURILOR NOASTRE

Theodor și Anna Stoicescu, Ioan Aurel Gheorghiu, Elena Gheorghiu, Jean Tapu, Avram I. Avram Costel Botez, Nicolescu Gheorghe și Carmen Enea (Ploști), Ilie T. Lupița, Nicolina Popescu (Caracal), Căpitan Stoenescu C-tin (Chișinău), Solomon și Mauriciu Breiman (Drochia-Soroca), Ionel Ionescu (Băicoi-Prahova), Nicu C. Slavu-Sphinx (Câmpina) plut. majori V. Bucătaru și N. Gurău (Roman), Sorel Avramescu și Petrică Samofina (Constanța), Ber-

eu Enghelberg (Bacău), Ionescu Constantin, Vlad și Rodica Anghel, Al. Haber (Iasi), Florin Tasse, Bică Pisoschi, Dan Preotesescu-Govora (Craiova), I. Nicolaescu (Bals-Romanați), Ovidiu Dorondoc (Galați), Ioan Vanjen-sky, Clemansa Ionescu, Romeo Cristian, Simon Orenstein, Pincu A. Saul-Piasa, Renée Goldenberg Antonescu M. Ioan (Focșani), Lu-breția și Margareta Palladi (T. Măgurele), Lica I. Constantinescu (Roșiori de Vede Teleorman), Constantin Anghelescu, Ionel și Dida Buzică (Giurgiu), Maior Popovici Pompiliu Anibal, Nicolae Cimpoeșu (Arad), Spiru Teodoreanu, student (Cluj), Dimitrie Aredeleanu, Valeriu Ponta (Pecica-Arad), Corneliu M. Chelaru, student, Daniela Ialomiteanu (Buzău), Rică Timofteșcu (Turnu Severin), Gheorghe Gherghel (Sibiu), Segal Arthur (Odobești Putna), Mișu C. Simulescu (Alexandria Teleorman) Al. Dobrinescu Aleo, Mircea Grosu Migro (Bărlad), Iosif Gherș-covici (Cahul), Dumitru Tocan (Moreni Prahova), N. Gr. Arsene (Buzău), Alexe Jipa și Lilly Apostolescu (Brăila), Constantinescu Aurel (Satu Mare), Ionel Petculescu (Bolgrad), Dida Dragomir și Gogu Dumitrescu (Alexandria), Nicușor N. Comanescu (Tg. Ocna), Tomy Virgilius (Pitești).

CAPITALA

Fănică Ștefănescu, Eddy și Lica Finkelstein, Ruia Finkelstein, Fany Faivissohn, Renée și Lica Mălaeru, Maria Metaxa, R. H. Simion, Eisner Arnold, Sică Dragulescu, Paul Gălășanu, Popp Liviu, Nicu Sonea-student, Raluca M. Tzudiek, Mucia I. Popescu-Remmy, Nae Iliescu-Nilly, Tully Grünberg, Mișu C. Antonescu, Nicu St. Lăzărescu-Nyl, Fănică Nicolaescu-Bals, Marinela Sărbulescu, Stelian Gh. Constantinescu, C. Iacobini, Mircea Mărdărescu, Mișu Kopetzky, Nellu Iorgulescu, Jean Adler, Cleo dr. Paulian, Lt. Costel Nicorescu, Russu D. Nicolae, Vögely Anna, V. Cărbăniu, P. Băncilă, Florica Ettigher, Ion Nicolau, Sandu Schmidt, Solo și Izu Schmidt, Fany Brenner, Nellu Blumer, Eustatiu Măiculescu, Palade Eugenia, Nicu Popescu-student, Miron Gh. Popescu, I. Clement Schachman-Bebe, Toteluș Emanoil.

PRIN TRAGERE LA SORTI AU CASTIGAT:

- 1) Constantinescu Aurel (Satu-Mare).
- 2) Eddy Finke'stein, Făurari 25 (Loco).
- 3) Antonescu M. Ioan (Focșani).

„Oglinda Lumii” No. 7
BONUL JOCURILOR

Atragem din nou atențiunea tuturor deslegătorilor noștri de jocuri, că nu le putem publica numele în rubricile rezultatelor, deoarece corespondența lor nu cuprinde bonurile abscondit obligatorii publicării numelor. Primim o vastă cantitate de deslegări, pe cari, spre regretul nostru, nu o putem menționa, lipsindu-le bonurile respective, cari reprezintă una din condițiile esențiale ale valabilității lor.

*

N. B. — Expediția premiilor se face odată pe lună. Premiații din provincie sunt rugați să-și trimită adresele exacte spre a li se putea expedia premiile, iar cei din Capitală se vor prezenta personal la redacție spre a-și ridica premiile.

105 ore în șir la pian

Un tânăr din Birmingham a leșinat lângă pianul său, pe când se străduia să bată recordul lumii; el cântase fără întrerupere 31 ore și jumătate.

Acum trei ani recordul mondial a fost stabilit de către profesorul Kemp, care a cântat neconștient timp de 105 o e.

Editura „EMINESCU”

BUCUREȘTI I, STR. ING. A. SALIGNY, 2

RECOMANDA:

- Mihail Eminescu : Poezii. Lei 40
I. L. Caragiale: Teatru,
2 volume à..... Lei 40
Panait Istrati: Țața Minca Lei 60
Panait Istrati: Nerantșula Lei 40
Victor Eftimiu: Poezii... Lei 40
Victor Eftimiu: Elfiona.. Lei 30
Victor Eftimiu: Kiriachița Lei 20
M. L. Emilian: 1313 întrebări și tot atâtea
răspunsuri..... Lei 40
Eug. Iodice: O iubire.... Lei 15
B. P. Hajdeu: Sic Cogito Lei 10

NAPOLEON

de
EMIL LUDWIG

LEI 240

Magistrala descriere a vieții marelui erou, operă care a făcut atâtea valuri în toate țările, se găsește de vânzare la toți librarii din țară, precum și la Editura „Eminescu” București I, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

Cereți CATALOGUL gratuit.

Viața la zero grade

(Continuare din pag. 127)

forțele ei cele mai proaspete.

Și trebuie să recunoaștem că sportul de iarnă răscotește întinderile cele mai frumoase care se pot închîpui vreodată; întinderi suspendate între pământ și cer, închise între lanțuri pitorești, avînd când moliciunea unor covoare, când soliditatea alunecoasă a unor oglinzi, neîntrerupt întoarse la starea de neprihănire, chiar și după cele mai adânci și numeroase pângăririi...

Nu numai atât, dar exercițiile acestea sau jocurile au un farmec lesne explicabil, începînd cu primul dintre ele, acela care se practică cu ajutorul ski-urilor. Skiurile și-au găsit o definiție fericită în denumirea de fiice ale sănii și patinelor; skiurul este, în același timp, un bun conducător de sanie care alunecă de-a lungul povârnișurilor și un patinor a cărui pistă sunt Carații.

Deosebirea este mare între ski-eur și patinorul propriu zis pentru că acesta, din urmă des, cree arabescuri deasupra unui câmp de gheață îngrădit, pe care parcă dansează într-un ritm comandat.

Cine vrea, apoi, să dramatizeze jocul de ski și de patine, ajunge să practice «bobsleigh-ul» care culminează cu o cădere brutală în gol și apoi «hockey-ul» care unește rafinamentul patinajului cu pasiunea jocului și ardora bătăliei. De o voluptate adăre înviorătoare este și «ski-kjöring»-ul, jocul care pune skiurilor noastre aripile armăsarului.

Cine vrea, însă, să se distreze respirînd în acel mediu de vis, fără primejdii, fără emoțiuni, fără oboseli excesive, are de asemenea jocul său potrivit: «curlingul».

*

Un alt aspect caracteristic și fascinant al vieții de iarnă la munte, consistă în aceea că, pe când odată cu ea ne întoarcem la starea primitivă, pur fizică, în contact cu ceea ce are natura mai feciorelnică și solemn, nu pierdem, ba suntem chiar cu deosebire însoțiți și înconjurați de tot complexul acela de satisfacții care sunt cuprinse într-unul din cele mai magice cuvinte de astăzi: «Confortul». Mijloacele cele mai rapide și perfecte de transport sunt la dispoziția turiștilor de iarnă, atât de caracteristici în portul lor, înarmați cu bastoane, skiuri, bob, sanii, etc., spre a-i aduce cât mai aproape cu putință de ținta lor: locomotive înzestrate cu nelipsitele curățitoare de zăpadă, tramvaie, (la Brașov), autobuze, etc.

Cum să cuprindem, oare, în câte-va cuvinte beția avântărilor dăpe «Fetifoiul» sau Valea Joiței la Predeal, grația duduilor cari se lansează dela Sf. Ana, cu săniuțele, izbindu-se vertiginos, de zidurile mănăstirii din Sinala, pelerinajele de tinere perechi făcute spre «Piscul Căinelui»? Biciuirea fulgilor de zăpadă ascute, tuturor, simțurile, îi îndeamnă, să riște și mai primej-

dioase poziții, să dobîndească izbâzi și mai frumoase. Incrucșările bulgărilor de zăpadă în loc de declarații de dragoste...

Și, iată, un moment de minune cerească: soarele, țâșnit din păcla compactă a munților, împresoară, năpristan, toată valea și încoronază preajma cu o aureolă de feerie. E copleșitor. Ce să facem cu atîta frumusețe? Mergem mai departe.

*

Seara, în hall-ul hotelului. Cald, voie bună, dispoziție electrizantă. Privirile tuturor scapără vâpuri de entuziasm, care se acomodează cam greu cu atmosfera îmbăcsită a du-t vîo-ului de aci. Perechile stau de vorbă, într-o supremă comuniune, apoi se lasă purtate de ritmul excitant al jazzului; aci se continuă flîrtul, început poate mai înainte între... un salt și o cădere neașteptată!

Dacă ar fi nevoie să facem astăzi efigia simbolică a lui Cupidon, ar trebui să-l făurim din zăpadă sau gheață pe zburdalnicul copil-zeu și, gravându-i pe spate tolba cu săgeți, să-i împodobim și umorii cu o pereche... de ski-uri!

L. AND.

Gazeta Revolver

(Continuare din pag. 125)

ca să răscotească și această ultimă tragedie, intitulînd-o: «Fiica păcatului».

Fata cu părul lung. Într-o zi, o biată funcționară, împinsă de foame, intră înarmată cu un revolver într-un magazin, și-l jefui. Afară, o aștepta un complice, cu automobilul. Incurajată de primul ei succes, fata aceasta își repetă isprava și deveni celebră prin reclama ziarelor cari laudau frumusețea și îndrăzneala ei, transformînd-o într-o adevărată eroină și, cum purta părul lung, o numiră: «The bobbed haired band». Ziarele adăugau titluri peste titluri, care de care mai sgomotoase, împreună cu dărnicie asupra New York-ului povestea uimitoare a acestor isprăvi criminale. Fata fu prinsă după șaptezeci și șapte de agresiuni și declară că n'ar fi făcut niciodată asemenea acte nesocotite dacă ziarele nu i-ar fi stimulat amorul propriu. O gazetă-revolver, îi oferî, o mie de dolari ca să-și scrie memoriile și dănsa acceptă. Romanul, scris în colaborare cu o faimoasă dansatoare, avu un succes nemaipomenit. Fu reproduș și de alți «tabloizi» și fata deveni celebră.

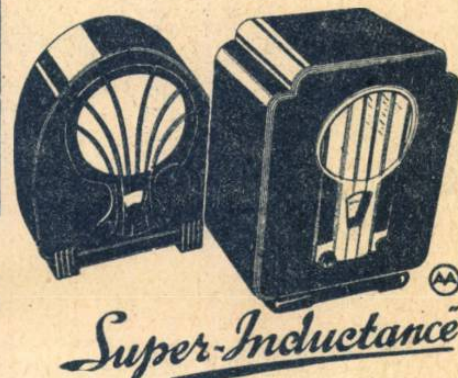
Când uneori, se întâmplă să lipsească faptelor cea mai mică bază de romantism, credeți că gazeta-revolver se descurajează? Se inventează din... piatră seacă și se folosesc cele mai stranie trucuri cu scopul pururea acelaș, de-a electriza publicul.

Recordul tehnicei moderne!

Cine vrea să-și clădească un zgârie nori, se va adresa numai unui arhitect, care se bucură de o reputație recunoscută...

Deaceia cumpărați-vă aparatul Dv. de radio numai dela o firmă, care grație construcțiilor de până acum, se bucură de toată încrederea în cercurile radiofoniștilor.

PHILIPS

Tipuri noi
830-630

Simțul cititului

Scriitorul André Delpeuch publică în «Revue Mondiale» acest interesant articol despre rarul simț al cititului, pe care chiar cei mai neobosiți lectori nu-l posedă întotdeauna:

«Așa cum mulți scriitori trăiesc în cărțile lor o existență diferită de firea lor respectivă, tot astfel cititorii pretind cărților realizarea unui deziderat rămas, în realitate, o pură intenție. A ști să citești înseamnă să înveți a regăsi în tine ceea ce realitățile zilnice nu ne-au descoperit încă.

«Acela care citește cu pasivitate, rămâne indiferent față de această fermentare. Dar e suficient să facem un ușor efort, pentru ca să trecem dela această stare animală la rolul de cetitor avid, de a asimila tot ceea ce emană dintr-o carte. Iți dai seama, atunci, că nici o carte nu e indiferentă. În timpul războiului, împrejurările mă împiedecau să aleg ceea ce citeam: eram silit să mă mulțumesc cu ceea ce-mi cădea în mână. M'am obișnuit însă repede să mă folosesc de tot ce-mi oferea întâmplarea. Niciodată n'am citit, totuși, cu atîta folos, niciodată n'am urmat cu mai multă conștiință pilda lui Remy de Gourmont. Am luat cu mine o ediție a lui Rabelais din care am șters până la epuizare bogata substanță; dar m'am delectat și cu cărți pe cari, în vremuri bune, le-ași fi disprețuit și am găsit mijlocul de a extrage ceva

din paginile anevoioase la prima vedere. Totul e bun pentru acela care citește cu dragoste și Arsène Lupin m'a îmbogățit, poate, mai mult decât Nietzsche».

Iată o profesiune de credință sinceră și clar expusă: trebuia să ai curajul s'o spui, chiar dacă ai avea împotrivă-ți pe toți snobii obscurantismului.

Dunikowski și Cagliostro

(Continuare din pag. 133)

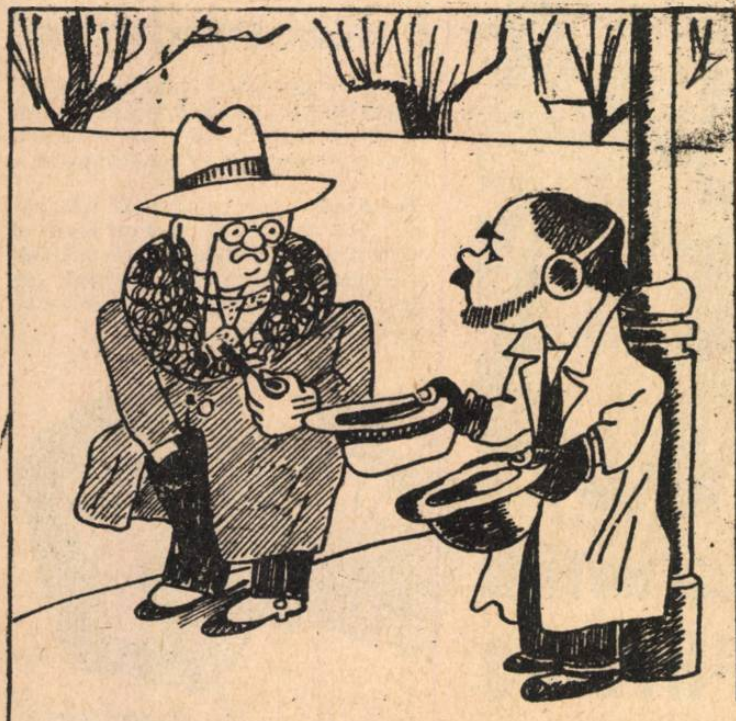
zofale și poate tocmai de aceea a și fost definită... ca ermetică; dar unii pretind că însuși Dumnezeu a fost acela care l-a învățat alchimia pe Adam, care ar fi trecut secretul lui Enoch, ca să ajungă după multe peregrinări, la Paracelsus și Flamel.

De-alungul veacurilor, mulți au fost ruinați de visul acesta, începînd cu suveranii, neguțători, cămătari și alchimisti cari urcară într-o procesiune nesfârșită treptele rugului. Unul dintr'înși a lăsat scris: «Alchimia este o artă bogată în speranțe și făgăduinți, ingenioasă pentru truda al cărei început e mînciuna, mijlocul munca și sfîrșitul cerșetoria».

Poate că Dunikowski a realizat pe deplin această definiție; totuși, deocamdată, opera lui i-a adus intervenția tribunalului.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Urmările crizei

— Dar ce Dumnezeu faci cu două pălării?
— Am extins afacerea, conașule.

CERTIFICAT DE BUNA PURTARE

Patronul: Înainte de a te angaja, trebuie să văd certificatul d-tale de bună purtare.

Postulantul: Pot să vi-l arăt numai decât. Pentru bună purtare mi s'a dat drumul din închisoare, înainte de împlinirea anilor de osândă.

GOANA DUPA DOLARI

— Cum s'a făcut că Cristofor Columb a descoperit America?

— Ei, umbla și el în căutarea unor dolari.

La ce bun?

— Domnule, ridică-te iute, te-ai așezat pe pălăria mea!
— La ce bun? Acum e prea târziu, domnul meu.

CONFUZIE DE PERSOANE

— Ți-am văzut soacra pe care încă n'avesesem prilejul s'o cunosc.

— Și...

— Mi-a făcut o impresie foarte bună: o femeie care se ține încă bine, amabilă, inteligentă, i se citește în ochi bunătatea și modestia, o femeie care...

— Oprește-te! Nu poate să fie soacra mea.

— Dar mi-a prezentat-o nevestă-ta: «Vă recomand pe mama».

— Era mama mea, nu a ei.

OBRAZNICIE

Ea: Cum mă găsești după șase luni de absență?

El: Puțin schimbată.

Ea (repede): În bine, nu-i așa?

El: Nu știu cum te simți cu sănătatea, dar constat numai că zbărețurile ți s'au mai adâncit.

ȘTIE SĂ AȘTEPTE

Un cerșetor bate la ușa unui gospodar și cere un mic ajutor.

— Bani nu am, îi spune stăpâna casei, dar ți-ași putea da niște pantaloni rupți. Însă trebuie să spălați și cârpiți.

— Nu face nimic, răspunde cerșetorul, mă așez pe scară și aștept.

PROVIDENȚA

— Doamnă, de când vă uitați sașiu?

— De când am născut doi gemeni. Trebuia tot timpul să mă uit în două părți.

SCUZA

Judecătorul: Ce scuză poți avea că ai turnat atâta apă în laptele destinat unor bătrâni, bolnavi ori copii?

Lăptarul delicvent: Vedeți domnule judecător, scuza mea este că, la noi în sat, sunt președintele Ligii antialcoolice.

SINGURA PERSPECTIVA

— Știu că dorești neapărat să te căsătorești cu fiica mea. Dar ai, cel puțin, o situație?

— Nu, sunt însă chiar acum în perspectivă să-mi creiez una.

— Și crezi că o să reușești?

— Asta depinde numai de hotărârea dv.

REMEDIUL AMNEZIEI

— Soția mea are o memorie deplorabilă, uită tot ce face și spune.

— Și soția mea a suferit de amnezie, însă am găsit eu un remediu excelent contra acestui defect.

— Și cum procedați?

— Foarte simplu: îmi notez tot ce trebuie ea să gândească și la momentul oportun, scot carnetul din buzunar.

SIMȚUL PROPRIETAȚII

— Că te bucuri de grădinița de flori, mai înțeleg. Dar să alergi ca un nebun cu picioarele goale prin ploaie, iată ce nu pricep...

— N'ai idee ce plăcut e să te plimbi prin ploaia ta proprie...

Are dreptate

PROFESORUL: Oxigenul este indispensabil vieții; el a fost descoperit acum două sute de ani.

ELEVUL: Domnule profesor, dar înainte cum se trăia?

ANALOGIE

— Nu găsești că prietena mea e un inger?

— Da, însă prea se zugrăvește mult.

— Dar e și natural! Ai văzut tu altfel de ingeri decât zugrăviți?

Simte nevoia să se scuze

— Natural, aici eram mult mai tânăra.

REINVIEREA ROMEI IMPERIALE

(Foto excl. Keystone)

Zilele acestea s'a inaugurat la Roma una din cele mai mari artere de circulație ale centrului orașului, care va scoate în evidență toate monumentele glorioase ale epocii imperiale, Drumul duce direct dela Capitoliu până la Coliseu și va însemna o adevărată înviere a Romei Cezarilor. — În ilustrațiunea noastră se văd ultimile lucrări înainte de deschiderea noului drum. În fund, celebrul Coliseu al împăratului Vespasian.

CEREȚI LA TOATE LIBRARIILE SAU DIRECT
ULTIMELE CARTI DE MARE SUCCES ALE

EDITUREI „EMINESCU” S.A.
BUCUREȘTI I, — Str. Inginer Anghel Saligny, 2. — BUCUREȘTI, I

FRIEDRICH TORBERG: Din tragediile scotii

Bacalaureatul elevului Gerber

În românește de F. ADERCA

În acest roman autorul redă torturile unui suflet tânăr pus în fața celor dintâi iubiri, violenții și dureri ale vieții. E cea mai puternică și pură oglindă a sufletului unui Werther modern. În același timp autorul redă spectacolul complet al tragediei bacalaureatului pe care o trăiesc mii de tineri și mii de familii din zilele noastre.

ERNST GLAESER

Contingent '924

Succesul cel mai mare nu va fi destul de mare pentru cartea aceasta. E mai mult decât literatură pentru adulți; timp de multe generațiuni ar trebui să se dea oricărui băiat, dela 16 ani în sus, cartea aceasta, drept avertisment pentru toată viața.

PANAIT ISTRATI

TAȚA MINCA ROMAN

O fată dela câmp iubește cu patimă, își sacrifică iubirea din avânt generos și se alege cu un „copil din flori” care îi umple viața de lumină nouă.

240 Pagini, Lei 60

NERANȚULA ROMAN

Neranțula e romanul vijelios al unei copile sălbatice, cu porecla ce o poartă: „portocală amară”. Doi tineri o iubesc și și-o împart, tustrei se rostogolesc în prăpastia aceluiași destin nemilos.

30 lei Volumul.

MAURICE LEBLANC

AVENTURILE LUI ARSÈNE LUPIN

Și la noi ca și în toată lumea aceste aventuri delicioase, neîntrecute au obținut un succes neașteptat. Au apărut până acum:

Arsène Lupin, Gentleman Agas
Arsène Lupin contra lui Herlock Sholmes
Arsène Lupin, Acul scobit
Arsène Lupin, 813
Cele trei crime ale lui Arsène Lupin
După de cristal

Confidențele lui Arsène Lupin
Triunghiul de aur
Izbândă lui Arsène Lupin
Insula cu treizeci de sferie
Piatra Miraculoasă

Fiecare vol. complet, Lei 30

EMIL LUDWIG

NAPOLEON

În românește de EMAN. CERBU

Cartea care înfățișează fără să ascundă nimic, viața adâncă, vijelioasă și eroică a marelui împărat. Cartea care se citește cu înfrigurare. Cartea în care ne regăsim cu toții.

VICTOR MARGUERITE

Romanul Adulterului

TALIONUL

În românește de Othilia Ghibu

Problema veșnic dureroasă a adulterului pusă în acest roman, e cu atât mai tragică, cu cât sub această culpă grea a căzut o femeie. Amorul femeii adultere poate aduce în căminul soțului iubitor și neștiutor un copil care nu-i al lui dar pe care îl iubește ca pe al lui propriu.

KLABUND

Romanul unei familii

BORGIA

În românește de Victor Rodan

Acest roman, neîntrecut ca factură, evocă, într-o viziune uriașă, figurile pline de viață ale Renașterii, o furtună de patimi nestăpânite și de cinică cruzime. Papa Alexandru I, Cesare Borgia, Lucretia, Savonarola, Machiavelli, Michelangelo se apropie de pierderea noastră în mod omenesc sgușdutor și în același timp înspăimântător.

Erich Maria Remarque

Pe frontul de vest, nimic nou

... cartea aceasta este un monument al războiului mondial, monumentul soldatului nostru necunoscut... e scrisă de toți morții, e testamentul tuturor celor căzuți, din toate națiunile, către toți cei rămași în viață...

DE LA POLUL NORD LA POLUL SUD de SWEN HEDDIN, Vol. I-VI. Fiecare vol. Lei 30

OC-LINDA LUMII

11 FEBRUARIE 1933

ANUL XII

Nº 7

20 PAGINI
LEI 5

Inainte de intrarea în scenă

OGLINDA LUMII

18 FEBRUARIE 1933

ANUL XII.

Nº 8

20 PAGINI 5 lei

După cum vedeți, Maurice Chevalier știe
să se joace cu toată seriozitatea impusă de
o prietenie atât de prețioasă ca aceea
a micului Dickie Cooper

Telescopul pentru stele

Dacă toate cercetările științifice prăileușesc omului o atât de mare bucurie, încât îl înduplează să persevereze, o viață întreagă, uneori, în condițiuni deosebit de primejdioase, aceea de a se apropia de stele, cât mai mult cu putință, e una din bucuriile cele mai mari și emoționante.

Să rătăcești pe bolta cerească cu ochiul aplecat pe lentila de cristal a unui telescop enorm, dintr'un punct vădând al pământului, înseamnă să pângărești, în fiecare clipă, tainele naturii, chiar dacă lucrurile observate sunt cunoscute și se înfățișează aproape zilnic ochiului expert al omului de știință. Din această dorință continuă de a cunoaște, tot mai mult, și, cu cea mai adâncă mințiozitate, detaliile boltei cerești, s'a născut furia de-a perfecționa metodele de cercetări.

Ceeace noi numim «telescopul pentru stele» este minunea tehnice din ultima jumătate de secol, și sistemul de observație astronomică ce a multiplicat la infinit energia timpului nostru.

Cu ajutorul ultramicroscopului și cu enormele telescoape, microcosmuri și macrocosmuri, ni se desvăluie, zilnic, câte una din minunile până acum necunoscute. Se realizează, în chipul acesta, cu o neobosită vigoare, cu o voință tenace, cu o perseverență admirabilă — în opera cătorva savanți ai omenirii — formulele acele vagi și aproximative, pe cari marele Galileo Galilei le presimți pentru întâia oară și le transformă în mijloc de adevăr și invenție, născocind cel dintâi ochian. Într'adevăr, cine ar vrea să scrie astăzi istoria acestui instrument, dela Galilei până în zilele noastre, n'ar putea decât să repete însăși istoria astronomiei moderne. Când la Padova, în 1609, Galilei, descoperi cel dintâi ochian astronomic, ignora existența altor investițiuni similare, totuși instrumentul lui se născu atât de perfecționat încât s'a putut face imediat pași noi în astronomie, îndrumând-o spre astrofizică, adică întâlnirea unui câmp nou și vast pentru cercetări.

Înainte lui, trebuie să amintim că Fracastoro a obținut rezultate, dacă nu egale, dar cel puțin asemănătoare, deoarece în opera lui «Homocentricum» declară că a apropiat obiectele prin lentilele suprapuse.

Dar presupunerile acestea, fără baze de siguranță, au făcut, dimpotrivă, ca descoperirea să fie atribuită, de către alții, unui olandez, cu toate că dreptul de proprietate fusese revendicat de trei cetățeni ai aceleiași națiuni. Jansen, Lippershey, și Metius sunt numele celor trei inventatori. Cel dintâi, fabricant de ochelari la Middelburg, inventă

microscopul compus, care avea drept lentilă, un geam divergent; al doilea, era și el optician în același oraș și inventă un «instrument adaptat vederii de departe», fără ca să-și lămurească mai bine invenția, în cererea de protecție a descoperirii, adresată statelor generale ale Olandei; al treilea fu Jacques Metius, dar cererea lui dădu loc la desbateri furtivoase și se izbîi de opunerea lui Lippershey care-l acuză că cunoaște formulele transcrise de el pentru protecțiunea invenției.

Dela Jansen la Lippershey se scurseră anii dela 1590 până la 1608. Asupra acestui punct, istoricii nu căzură niciodată de acord, dar — precum am spus — după un an se ivește descoperirea lui Galilei, atât de perfectă încât lăsa în umbră defectele instrumentelor cu care se mândreau olandezii. Din momentul acela, încep marile cercetări astronomice: italianul descoperă primii patru sateliți ai lui Jupiter și observă eclipsele cari trebuiau să contribuie atât de mult în progresele fizice și astronomice. Ochiul omenesc, care nu putuse să descopere niciodată existența astrilor noi, ajutat de

invenția lui Galilei, se plimbă pe un orizont științific plin de importanță, și spiritualmente emoționant. Soarele care părea nemiscat chiar și în sistemul heliocentric al lui Copernic, observat cu ochianul galileian, pentru apariția și dispariția petelor lui, își trădează mișcarea de rotație.

Plumburia planetă Saturn, în câmpul ochianului se arată marelui descoperitor ca «trigemen», dovadă astfel cea dintâi deosebire a componentelor marelui coorte solare: acelea cari pentru noi sunt astăzi inelele caracteristice încinse în planul ecuatorial al uriașei mase a lui Saturn, prin imperfecțiunile primelor observațiuni ale lui Galilei, apăreau aproape ca un corp îndoit, anexat masei centrale a planetei care atunci, cu orbita ei, părea că însemnează granițele ținuturilor solare.

Și astăzi, victoria este, în mod esențial, numai a instrumentului. Într'adevăr, la ce ar mai sluji știința, entuziasmul și abnegația fără perfecțiunea instrumentelor?

Marile observatoare astronomice se găsesc în America: aceasta nu înseamnă că Americanii —

popor nou — au întrecut voința și răvna noastră de a ști. Motivele sunt evidente: ca să se poată ridica un mare observatoriu trebuie milioane pe cari numai dărnicia mecenatilor miliardari putea să le dea pentru un scop atât de înalt.

Carnegie a contribuit mult cu banii și inteligența lui ca să dea Americii această întâietate. Observatoriul Harvard, în Massachusetts și acela de pe Muntele Wilson, lângă Pasadena în California, sunt negreșit mai bine înzestrate decât cele europene, printre cari se numără acela din Treptov, în Germania, cu un telescop lung de douăzeci și unu de metri; acela din Berlin-Rabelsberg și infine instrumentele italiene, printre cari locurile prime sunt ocupate de Roma, Milano și Torino.

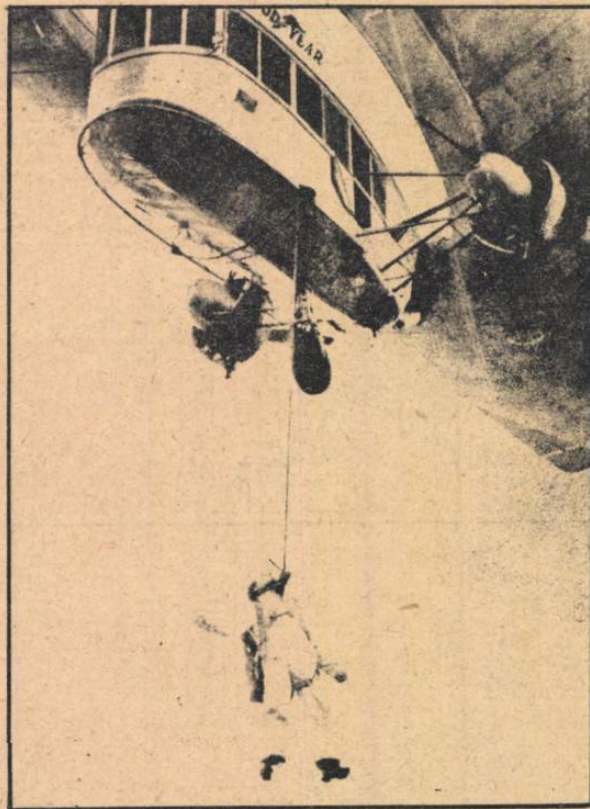
Dar cât de curând, telescopul va ceda locul supertelescopului, adică unui instrument de observație de patru ori mai mare decât cel mai puternic telescop existent și situat în observatoriul deja arătat, de pe Muntele Wilson.

El va fi așezat între munții Californiei meridionale și Arizona. Doctorul Nicholson, dela observatoriul de pe Muntele Wilson, spune într'un referat că supertelescopul va avea o «capacitate de viziune de un milion de ori mai mare decât aceea a celui mai perfect și expert ochi omenesc. Capacitatea de pătrundere va fi în așa măsură, încât să permită cercetări lesnicioase în zone, până astăzi necunoscute; cercetările vor fi îndreptate spre suprafața planetei Marte».

Motivele pentru cari observatoarele sunt situate pe înălțimi e lesne de înțeles: necesitatea de a plasa instrumentele într-o regiune a atmosferei unde aceasta să fie cât mai mult cu putință transparentă și liniștită ca să elimine toate, sau aproape toate dificultățile de observație. Din posturile acestea izolate, puțin mai înalte decât nivelul oamenilor — și lucrul pare semnificativ ca un simbol — înima cătorva savanți, insufletită de palpitarea încrederii, însoțeste în nopțile misterioase, ochiul sprijinit pe lentila care scrutează ca să smulgă naturii o nouă taină, tot mai mare, tot mai importantă, tot mai seducătoare a ultimei descoperiri.

Acea «Pulbere de astri» care este Calea Laptelui, acele stele cari luminează noaptea, planetele, sateliții, sunt toate în funcție de misterul universal în fața căruia inima tremură iar puterile ne părăsesc. Dar Dumnezeu ne-a dăruit cu un privilegiu nepus de mare, dându-ne mijloacele de a simți și înțelege poezia dulce a cerului...

Senzați tari

(Foto excl. Keystone)

Acrobatul american I. D. Pate a efectuat această ispravă cu totul excepțională și anume: să stea spânzurat de gât, sub nacela unui dirijabil în plin sbor, de-asupra orașului Los Angeles. Veți admite și dv. că eroul acesta excentric e bun de dus... la spânzurătoare...

No. 8
Anul XII.

„OGLINDA LUMII“

18 Februarie
1933

Redacția și Administrația București I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
Palatul «EMINESCU» (S. A.) Telefon 325/34 și 325/35

Abonamente (pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei)

COSTUME ȘI DECORAȚIUNI PITORĂȘTI FĂCUTE DIN HARTIE DE ZIAR

O spaniolă îmbrăcată în dantelă de hârtie, din cap până în picioare.

Iată o modă nouă, senzațională și care-și afirmă succesul în orașele de provincie franceze.

Costumul de hârtie tinde, din ce în ce mai mult, să înlocuiască costumul de stofă la toate serbările efemere unde aceeași rochie nu poate fi prezentată de două ori. Ce ar zice lumea?

Hârtia se arată însă a fi un material suplu și ușor care, bogat imprimat ori înflorit ca o livadă de primăvară, realizează mângăietoarea feerie a țesăturilor. Hârtia capătă cași orice mătase fină, întretărirea reflexelor, greutatea somptuoasă a pliurilor și, delicatețea aeriană a muselinelor.

Dacă e însă destul de ușor să se confecționeze un costum din

Buchetul de flori și de frunze din hârtie de ziar reprezintă nașura însăși.

regret — le împodobește cu melancolie; fragede buchete de lălele, reproduceri dintre cele mai neașteptate, originale compoziții cari mai mult surprind decât plac, costume spaniole mai mult ori mai puțin clasice, pe cari le întregesc făurite în hârtie de jurnal, pătorite și marchize, iată rezultatul vremelnice al atâtor săptămâni și luni de trudă petrecute de bietele fete, pentru a aceste rochii, cu toate accesoriile lor să le reprezinte într-o formă cât mai originală.

Greu își poate închipui cineva, — și totuși e adevărat — că un jurnal se transformă într'un coș

(Continuarea în pag. 152)

Rochie de hârtie în... ajur, pe un fond roșu.

O rochie de scenă fosforescentă; recunoașteți că iluzia ei decorativă este perfectă.

hârtie gata imprimată, nu la fel de lesne este să se lucreze un ziar, care nu are nici suplețe, nici soliditate.

Totuși, din când în când, se organizează în orașele Franței, concursuri de costume din hârtie-jurnal și juriile, uluite, văd apărând înaintea lor mici minuni de grație și de farmec despre cari cu greu se poate crede că sunt făcute dintr'un material atât de brut.

Tăiat în sute de mici fâșii, întors, govrat, plisat, croșetat, brodat apoi cu acul, indiferent care cotidian poate deveni, grație dibăciei degetelor feminine și datorită răbdării minuțioase și îndelungi a sexului slab, ansamblul minunat pe care l-a prezentat o tânără lyoneză, sub forma unei fosforescente rochii de scenă. Compusă din multiple rozacee, capodoperă de lucru și de tenacitate, rochia aceasta, împreună cu coafura care o însoțea, — o diademă formată din 17.500 confete de hârtie de ziar — a obținut premiul întâiu.

Rochii de stil de un farmec trecut, însă mereu frumoase, fiindcă o evocare — și poate un

Gazeta se pretează și la montarea unei admirabile rochii cu volane, care se poate lua la întrecere cu ori care rochie de bal.

Lucru sau pâine

Paris, Februarie. — La ora când vacanţul onaşului atinge punctul culminant, când taxiurile, autobuzele, metropolitanele aleargă cu o viteză nebună, când întreg Parisul nu e decât mişcare şi freacă, în ceasul când încetează munca uzinelor, a şantie-

trecută în disciplina lucrului, justa observaţie a «vremii care se scurge», precizându-i, în acelaşi timp, ameninţările zilei de mâine. Momentul acesta îi învaţă, deopotrivă, pe cei fericiţi, pe posesorii de bunuri, pe bogaţi, imperioasa datorie a solidarită-

Oricâte şantiere noi s'ar deschide, nu se poate găsi lucru pentru toţi şomerii. În sforţarea încercată de a împiedica şomajul, iniţiativa particulară are un rol important. Întreprinderi mari, atinse de criză, însă prevăzătoare, s'au văzut constrânse să reducă orele de lucru, să organizeze echipe care lucrează prin rotaţie (rulment), numai pentru a păstra intact personalul. Apoi, pentru a răspunde propagandei făcute de producătorii englezi cari, sub deviza «buy british» îndeamnă poporul britanic să nu cumpere decât produse indigene, industriaşii şi comer-

uman. Instituţiunea aceasta distribue mâncări calde şomerilor, în cantine devenite prea strâmte, ea oferă pentru noapte adăposturi în azilurile sale proprii, face apel la caritatea tuturor, spre a aduna haine şi rufe pentru toţi cei cari n'au, cu ce să se apere de frig. Vagabonzii, ultimele victime ale drojdiei societăţii cari, multă vreme, au cunoscut binefacerile Armatei Salvării, s'au încorporat astăzi în mulţimea tragică a şomerilor.

Îi recunoaşteţi, uşor, pe stradă: hainele lor zdrenţuite prezintă o riginile cele mai diverse, pantalonii sunt legaţi cu sfoară, iar pe

La comisariatele de poliţie, noaptea, cei fără adăpost pot să se întremeze cu o ceaşcă de ceai cald.

relor, a biourilor şi magazinelor, grupuri sumbre de oameni se înfiripă în fiecare seară.

Sunt şomerii, bărbaţi şi femei. Cei pe cari goliciunea cea mai supremă îi împinge spre cantine, spre «supele populare», înfiinţate atât din iniţiativa privată, cât şi din grija autorităţilor comunale.

Ce crud e contrastul acestor două mulţimi: aceea care se grăbeşte şi se risipeşte, după o zi de lucru, spre căminuri călduroase şi ospitaliere, spre restaurante luminate, în cel mai rău caz, şi aceea care păşeşte, târându-se aproape, de-alungul zidurilor, ruşinată şi prizonieră, condusă de cauciucurile gardiştilor.

În noaptea fumegândă care înneacă Parisul, momentul acesta exprimă întreaga forţă a patetismului, el forţează reflecţiile trecătorului şi impune omului satisfăcut după o zi, mulţumitor

ţii, desvăluind mai lesne decât orice statistică, conferinţă şi apel, răul care a atins toate ţările din lume.

Rău excesiv de grav, procedând în felul unei contagii pe care nici o medicină nu e în stare să o vindece. Zi cu zi am citit în ziare că cutare putere bogată din lume, dispunând de extraordinare rezerve de alimente, vede cum i se îngroaşă, în fiecare săptămână, armata ei de şomeri; am citit, de-asemeni, diferite «balanţe» comerciale al căror avertisment, identic prezicerii biblice cu vacile slabe, exprimă sfârşitul transacţiunilor ferice, apusul afacerilor lesnice. Țările de supraproducţie nu au vrut să ţină seamă de dânsul. Un războiu al tarifelor, veritabilă stare de asediu, în care oricând moare de înăniţie, îndărătul barierele vamale, a opus naţiunile, unele contra altora.

cianţii francezi au început să recomande populaţiei: «Cumpăraţi produse franceze, pentru a evita şomajul».

Cutare magazine afişează: «Cumpăraţi de aci: prin banii voştri capătă pâine copiii lucrătorilor».

Cutare grupare muncitorească a creiat o «carte de solidaritate». Fiecare membru care are de lucru, e dator să verse, săptămânal, în tot timpul crizei, o cotizaţie săptămânală de doi franci, pentru constituirea unui fond de ajutor în favoarea camarazilor şomeri. «Doi franci pe săptămână, glăsuieşte apelul, ce înseamnă pentru voi toţi, cari aveţi de lucru? Nici măcar costul unui pachet de tutun sau al unui aperitiv, dar, în schimb, ce impresionant randament va fi pentru cassa noastră de ajutorare, dacă cincizeci de mii de şomeri ar voi să ne dea concursul».

Armata Salvării (Armée du Salut) providenţa golanilor, a nenorociţilor, a toţi ceace, marile aglomeraţiuni de oameni asvârlă şi ascund, ca pe o lepră, în zilele luminoase ale Beneficiului, Negotului şi Bucuriei altora, şi-a întins câmpul de acţiune, pe un plan cât mai larg

spate poartă sacul lor peticit, conţinând o farfurie, o lingură şi un pahar, gata să primească sapori vinul întremător.

Nu se poate imagina ceva mai sfâşietor decât tăcerea dispreţuitoare a şomerului, cu îmbrăcămintea curată, cu braţele curajoase, cu privirea plictisită, însă nu de tot învinsă, care se depărtează, discret, făcând coadă ca să-şi aștepte rândul, de tovarăşul mândar şi rău mirositor, pe care fatalitatea zilelor rele l-a aşezat lângă dânsul. Sunt lucrători cari, din mândrie, nu vor să primească nici un ajutor, cari speră mereu să poată căpăta de lucru, staţionând ore întregi în faţa oficiilor de plasare.

Există, în cartierele mărginaşe ale Parisului brutari cari, de săptămâni şi luni, dau, pe credit pâinea şomerilor împovăraţi de copii. Pâinea, alimentul simbolic. În strigătele de: «lucru ori pâine!», câteva mii de şomeri au clamat pe străzi, săptămâna trecută, desnădejdea lor în timp ce poliţia nu reuşea să-î risipească.

Astfel, şomajul duce la spectacole dureroase. Patologia lui ne prezintă realităţi degradante ale vremii: lucrătoarele şomere se înşiruc pe marginea trotuarelor...

Tinând strâns în mână bonul de mâncare, şomeurii şi şomeuzele se îngămădesc la împărţirea supei.

RADIO-CITY

Cetatea undelor muzicale

În plină perioadă a crizei, de depresiune, pentru a întrebuița termenul american, în timp ce firmele cele mai solide tremură din încheieturi, John D. Rocke-

John D. Rockefeller-junior la inaugurarea teatrului monstru din Radio-City.

feller junior, riscându-și propria lui avere, a avut îndrăzneala să construiască cel mai impunător ansamblu de imobile și de sgârie-nori pe care l-a contemplat, vreodată, New-Yorkul.

E drept că, atunci când banii se numesc dolari și când cineva are satisfacția să posede un miliard din aceste frumoase bilete verzi, situația nu se prezintă prea îngrijorătoare...

Vorbiți oricărui new-yorkez despre aceste noi construcții, și interlocutorul dv. fie el financiar în Wall Street, negustor în a 6-a Avenue, sau un om oarecare de stradă, va bate din palme de bucurie și vă va spune cu un orgoliu specific american: «Trebuie să mergeți să vedeți asta, domnul meu, este tot ce puteți găsi mai extraordinar în New-York, prin urmare fără echivalent în lumea întreagă...»

Și'n adevăr, minunea trebuie să văzută. Se află în Piazza, a 5-a Avenue.

La unghiul străzii 50, vre-o sută de trecători, cu mâinile în buzunare și cu nasul în vânt, contemplă un imens șantier, unde lucrează, de zor, lucrători în cămăși kaki și pantaloni de pânză albastră. Am privit la rândul meu, am mestecându-mă în mulțime...

Pe acest vast paralelipiped, care cuprinde câte-va «blocuri» se

înălță «Centre Rockefeller», cu străzile lui particulare, cu bulevardele, sgârie-norii și teatrele sale proprii...

În fața noastră, echipe înzestrate cu perforatoare electrice scurcă solul stâncos, a cărui soliditate a permis construirea skyscraperilor, mândria Manhattanului. Alți lucrători grămădesc în camioane automobile, materialele provenite dela sgârie-norii surpați. La New-York un imobil trăiește cel mult douăzeci de ani, iar cele care au reușit să atingă vârsta de o jumătate de secol, fără a cădea victime târâcoapelor, sunt privite ca niște curiozități arheologice; înainte de a se începe clădirea Centrului Rockefeller — la New-York i se spune mai simplu Radio City, — a fost nevoie să se dărâme 229 case...

O enormă clădire, mândră de cele cincizeci ori șasezeci de etaje ale sale, se înălță, deja, înaintea noastră, aproape gata: Radio-Building...

Curios să văd acest gigant mai de-aproape, am căutat mijloacele de a-l vizita. Imeru ușor, în Statele Unite, unde, cu câți-va dolari rămân puține uși închise. Mai ales că șantierul acesta nu posedă nici o ușă...

Un șef de echipă amabil și flecar m'a luat sub oblăduirea lui. Bravul om, socotind util să-mi servească drept cicerone, îmi repetă, cu o înconștientă ușurință, frazele și epitele pe care-o publicație abilă și neobosită le-a inseris pe toate ecranele luminoase: Yes, Sir, vizitați șantierul de construcțiune al «utopiei moderne»: 250 milioane dolari... Într'un an, poate chiar înainte, totul va fi terminat: R. K. O. Office Building cu cele o mie de birouri; două teatre, Opera House și International Music-Hall, cea mai mare sală de spectacol din lumea întreagă, cuprinzând zece mii de locuri, și, în sfârșit, British Empire Building, care va deveni centrul organizațiilor comerciale, financiare și industriale ale Marelui Britanii în Statele Unite.

Vor poseda câte un palat impunător și Franța, Germania și Italia.

Vor fi, de-asemeni, străzi particulare, promenade, un for... Rockefeller Centre va cuprinde nu mai puțin de douăsprezece vaste blocuri «sgârie-nori», adăpostind o populație de peste 175.000 persoane. Șase grădini amenajate pe acoperișuri vor egala în măreție grădinile suspendate ale Babylonului și «Cetatea» aceasta în «City».

Mașinal, mi-am întrerupt ghidul, ca să termin cu fraza pe care o începuse:

— «Cetatea» aceasta în «City» va lua loc între Luvru, Alhambra și piramidele Egiptului...

În loc să fie surprins, însoțitorul se mulțumi să răspundă:

— Ia te uită, citim, amândoi, aceeași gazetă...

Ne îndreptăm spre Radio-Buil-

ding, cea mai vastă construcție ridicată «în cursul istoriei lumii», Radio-City, cu miile de birouri, cu localurile sale speciale în care se vor instala cartierele generale ale societăților de radio-difuziune, cu cele douăzeci și șase de studouri și 25.000 microfoane este o minune care oprește oricui mintea în loc.

Până și cifrele nu mai par să aibă aceeași valoare ca în viața curentă; aici se jonglează, pur și simplu, cu zecile de mii.

Unul din numeroasele ascensoare cari servesc personalului — 56.000 oameni lucrează, aici, aproape zi și noapte — ne urcă până în vârful clădirii. În momentul coborării, însoțitorul meu chibzuiește două clipe: «Să mergem pe dincolo, căci aici nu se poate avea o vedere de ansamblu».

Nu părăsim elevatorul care, absorbind o trupă de zidari cu șăpci, se lasă în jos ca o piatră. Impresie curioasă, incontestabil, dar foarte puțin plăcută...

Nouă ascensiune. Ajunși la ultimul etaj, enormul building neisprăvit își desvăluie, fără pic de pudoare, miile de alveole albe cari vor deveni birouri.

*

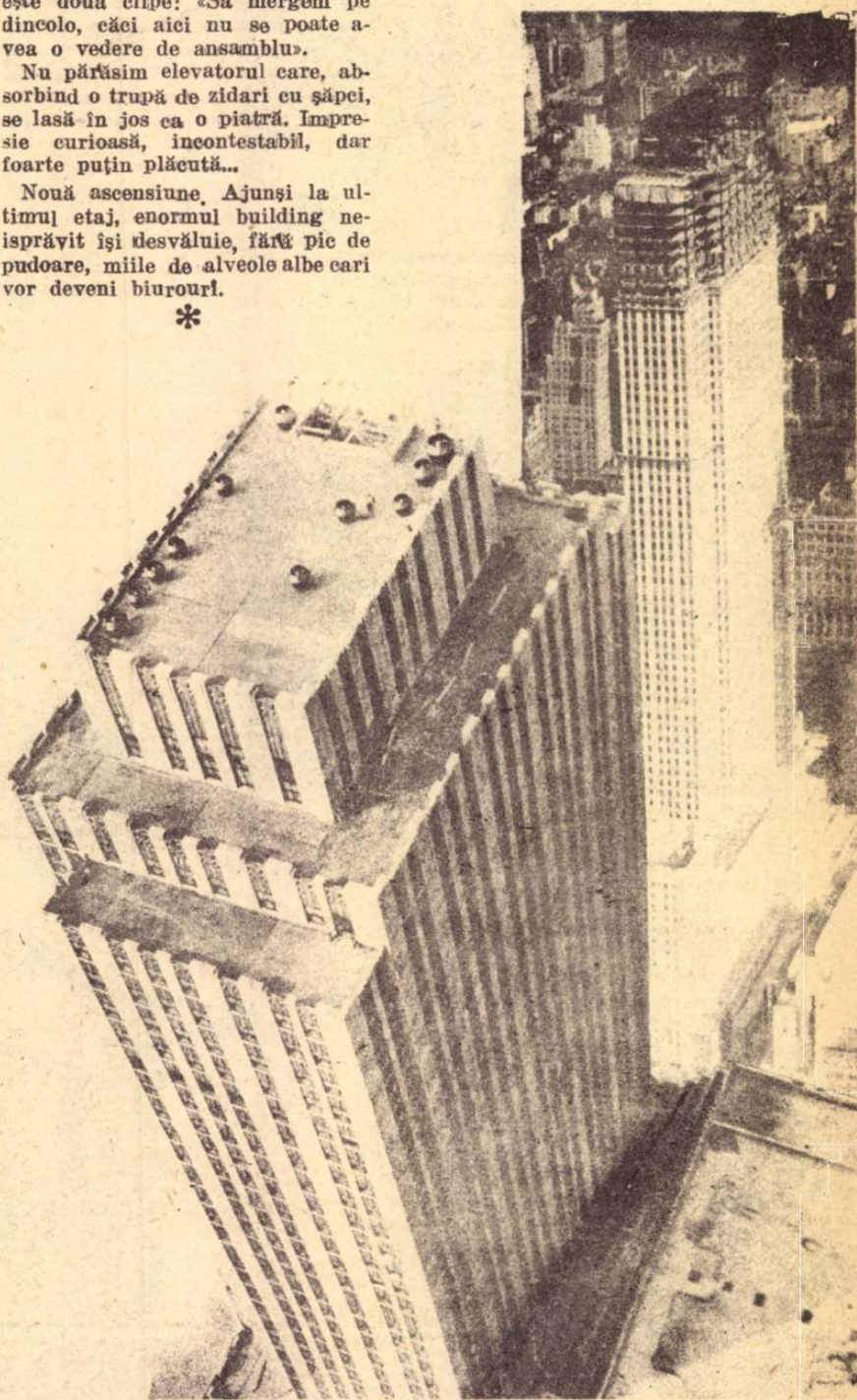
La câți-va metri de noi, zece lucrători, călare pe o bătă de fer, se balansează în gol, cu aceeași ușurință cu care s'ar legăna într'un scrânciob de bălcu.

Șeful de echipă, arătându-mi cu mândrie imensul șantier în plină activitate, mă întreabă:

— Umitor, nu-i așa?

Nu-i răspund. Mă mulțumesc, în schimb, să privesc magnifica panoramă a New-Yorkului, cu sutele de mii de automobile de lux și cu milionul de șomeri, New-York, cu orgolioșii săi sgârie-nori, dintre cari cel mai înalt, cel mai nou, Empire State Building, își îndreaptă cu aroganță spre cer cele peste o sută de etaje...

JACQUES SAULIAC

Un oraș în oraș este cea mai îndrăzneală întreprindere financiară din lume.

Fetele în

ASPECTE ARGENTINENE

Buenos-Aires vinde lumii întregi toate bogățiile din Pampas

Micile «poloneze», așezate înaintea pachebotului, privesc cu nădejde peisagiul amar al orașului făgăduintei.

Fetele în exil trăiesc în casitas, în tovărășia unei îngrijitoare care supraveghează beneficiile în profitul stăpânului absent.

Sgârșie-norii se înalță pe un orizont plat, care desparte un cer cenușiu de apa galbenă, noroioasă a fluviului La Plata. Abatoarele Swift et Co. stațiunile electrice, clădirile uriașe ale portului, formează un fond sever față de orașul schimbăcios și colonat; turme întregi de vite, înjunghiate, învelite în lînțelii albe, recolte vaste de cereale, pe cari silozurile le deșartă în torente prin trompa lor imensă, arată că numai în acest loc se găsește hrană destulă pentru a alimenta o bună parte a omenirii... Dacă, bineînțeles, vameșii ar îngădui să se treacă toate acestea peste Ocean!

Buenos-Aires vinde lumii, în-

trei bogățiile din pampas și cumpără în schimb din Europa tot ceace satisface plăcerile negustorilor săi: cristaluri, mătase, mode, automobile, bijuterii, trufe... femei.

Cetate atotputernică a universului austral, înfățișarea ei, incudată este privită cu ochi desperați de călătorii ce debarcă în port. Evreicele poloneze, «polacele», așezate în capătul dinainte al pachebotului privesc cu cei optsprezece ani ai lor, scribulite în rochițele subțiri de creton, cum se apropie orașul făgăduinții, în vreme ce un bărbat, cu pielea arămie, cu ochii foarte negri, care se recomanda tot timpul negustor de tablouri, se pregătește să încredințeze toate aceste «tablouri vivante» supravegherii unui metis care așteaptă pe cheu.

La Barcelona, la Varșovia, la Marsilia, la Neapole, există sumedenie de persoane cari spun acestor fete sau părinților lor, că aici, se poate ajunge la o «situațiune» excelentă și că se câștigă aur cu un surâs. Pentru a atinge acest paradis oprit, tinerele fete neștiutoare, acceptă aventura unei călătorii pe Ocean. Brutarii, chelnerii, marinarii depe vapoare sunt cât se poate de amabili, iar când șeful bucătarilor trece prin inspecție, «clandestinele» știu să se ascundă pe sub mese, ori pe cuptor, căci nu au

nici un fel de act cu ele. Ajunse în portul preaslăvit ele sunt sus-trase controlului polițienesc, ascunse în diferite cufer și colete, până ce, pe cheu, sunt înhățate de automobile tainice.

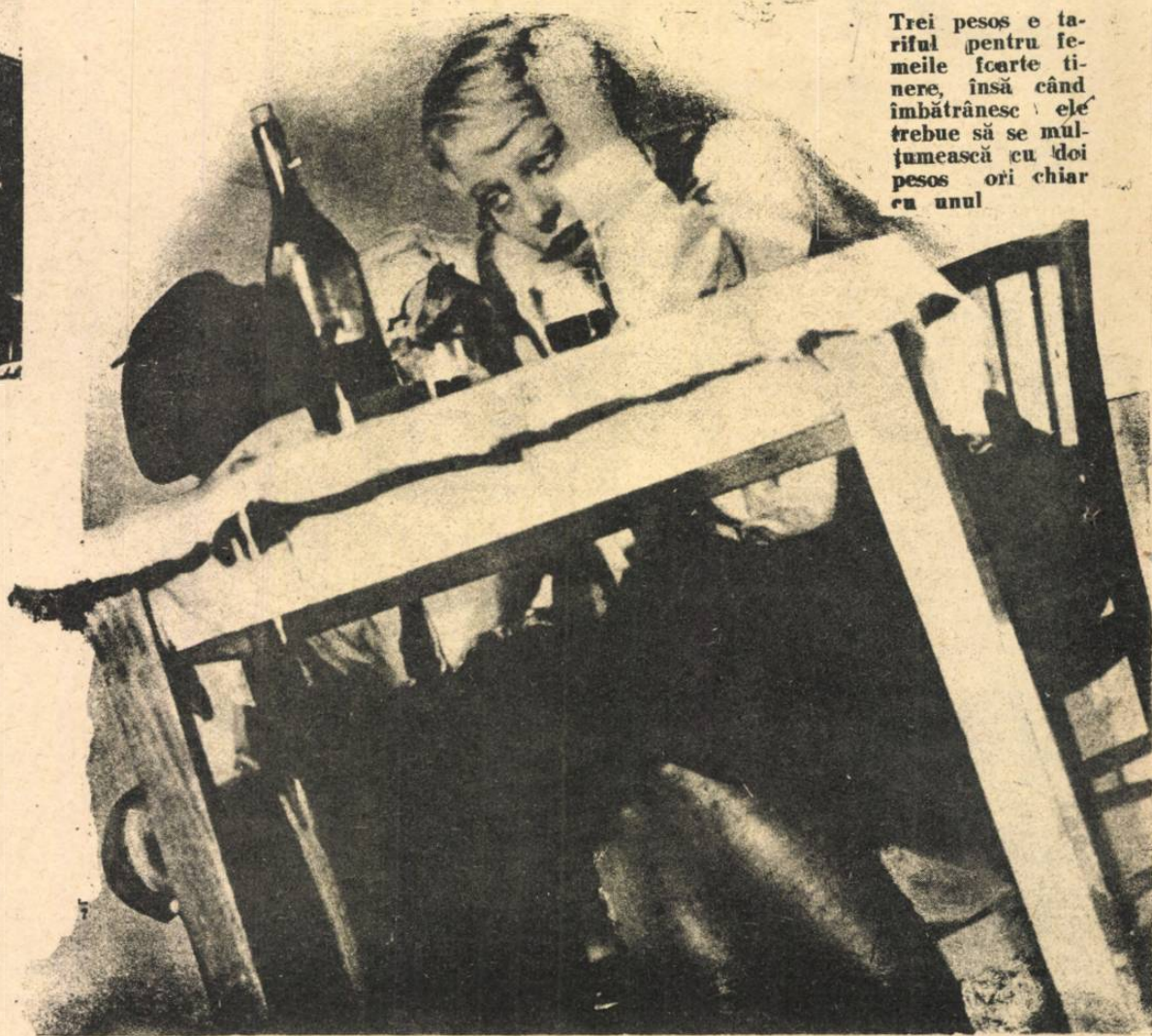
Cunosc povestea uneia din aceste nenorocite cari a vrut să debarce la Valparaiso, la vârsta de patrusprezece ani. «Ingerii» săi păzitori îi dăduseră tot felul de instrucțiuni: cum trebuie să debarce într-o barcă, ascunsă sub niște frânghii, etc. Dar ea făcu o mișcare greșită și se prăbuși în apă. Autoritățile, aflând despre ce e vorba au trimis-o îndărăt la Bordeaux, la părinții ei, cari au măritat-o, apoi, în mod onest. Accidentul depe vapor îi salvase viața la propriu și la figurat.

Totuși, pentru o ființă care a scăpat pieirii, sunt sute cari se prăpădesc. Încotro merg ele?

HALELE PLACERII

Prostituția în case închise continuă să fie autorizată la Buenos-Aires, în proporția de o prostituată în fiecare bloc de case, pe cari le taie, la infinit, străzile perpendiculare. Femeile acestea locuiesc mici apartamente, cunoscute sub numele de casitas, în compania unei păzitoare care îndeplinește rolul de bucătăreasă, supravegheând în același timp beneficiile bănești în profitul stă-

Trei pesos e tariful pentru femeile foarte tinere, însă când îmbătrânesc ele trebuie să se mulțumească cu doi pesos ori chiar cu unul

exil...

pânului absent, îngrijirea casei și ordinea sosirii persoanelor cari stau, nerăbdătoare, în sala de așteptare.

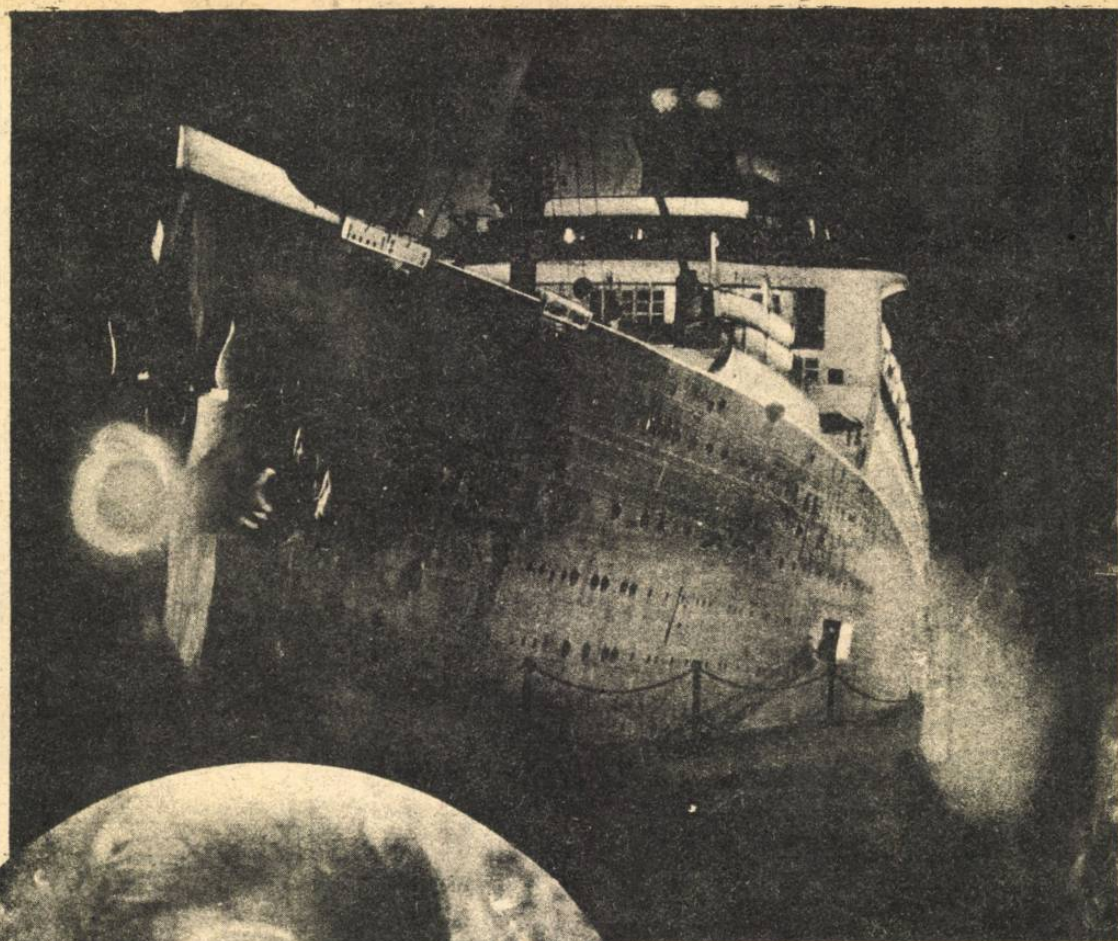
Măsurile acestea... polițiste au contribuit la formațiunea recentă, în afara districtului ce depinde de capitală, a unui straniu orașel al cărui locuitori sunt aproape toți de sex feminin. Când vapoarele debarcă pe cheiurile din Porto Nuevo regimentele lor de personal navigant, acestea pornesc, imediat, cu zeci de trenuri speciale, spre orașelul pierdut în vecinătatea pampaselor.

De-asupra porților, lămpi roșietice luminează grupuri de «paznici», îmbrăcați în uniformă kaki, cari supraveghează accesul halelor de plăceri. Fiecare client care se prezintă trebuie să ridice brațele și să se lase căutat în buzunare.

— Aveți revolver la dv.? mă întreabă amicul localnic care mă însoțește. Cred că n'o să vă lase să intrați. Eri seară un paznic și o fată au fost uciși, cu toate precauțiunile luate. Unde vreți să mergem? Casa cu trei pesos este cea mai scumpă, dar se pot vedea acolo cele mai frumoase fete din lume.

Spunându-mi asta, amicul meu Barruche începe să râdă pe un ton de veselie forțată, pe care toți bărbații o afectează în asemenea locuri.

Cele mai apreciate fete din exil se sacrifică, uneori, meseriei lor de patru până la cinci ori în zece minute.

Obișnuite, acum, cu moravurile cele mai vulgare ale locului, femeile fumează țigări ordinar.

Pentru a alege paradisul pierdut, femeile au acceptat aventura unui straniu voiaj...

— Pentru trei pesos, precizează tovarășului meu, se pretinde tine-rețe. E un preț. O sută douăzeci de lei. Când fetele au «servit» prea mult aci și încep să se simtă oboșite, sunt expediate în alte localuri, unde prețul plăcerii este numai de doi pesos, apoi, cum căpătă primele sbărcituri, sunt nevoite să-și termine existența în barăciile de un peso. Fac, toate, înconjurul orașului. Oh, da! lucrurile sunt bine organizate.

Cred, că în viața mea, nu am văzut ceva mai lugubru decât piața aceasta rustică, abia des-telenită de ierburile câmpiei săl-batice din apropiere, unde, de jur împrejur, nu se văd decât lam-pioane bălțate și mese înconju-rate de oameni tăcuți și triști. Nici o muzică, nici cel mai slab ecou al vreunui bal ori sticle des-tupate nu turbură jalea ce pla-nează de jur împrejur. Clienții se prezintă pe pragul porților cu în-fățișări sumbre, ridică automa-t brațele în aer, se lasă cercetați și se pierd pe culoare.

Să intrăm. Mai e nevoie să vă spun că sala în care ne aflăm se-măna cu un salon de dans? Cu un café-concert fără scaune? Nu prea știu. Domnea în orice caz desordinea, o larmă asurzitoare și mirosul unei săli de așteptare. Lipiți de pereți, vizitatorii așe-zați pe bănci, citeau ultimele știri din gazetele de seară, alții, în picioare, discutau cu aprinde-re politică, trădându-și pasiunea spaniolă. Făceau impresia unor sărmani oameni intrați într-o bi-serică, pentru a se încălzi ori a se feri de urgia nopții.

Ceeace găseam însă deosebit de ciudat era faptul că nici unul dintr-ânșii nu lua în seamă cele

(Continuare în pag. 151)

Expoziția de artă Lilly Vereea

Portretul pictorului F. Fedorov.

alte genuri de pictură, expresiile personajilor cari îi slujesc drept modele.

Pasta coloristică se arată plină, de o fină intelectualitate, iar preocupările artistice se situează pe cel mai serios plan de concepție. Lilly Vereea este una din marile promisiuni ale noii generații artistice.

„Dealuri“

Portretul d-lui
Ion Marin
Sadoveanu

Tip din Ismail.

A doua înfățișare, copioasă, în public a acestei brave și perseverente pictorițe, expoziția d-rei Lilly Vereea dela sala «Hasefer», care s'a închis zilele trecute, a prezentat, cu o amploare și mai armonios realizată, talentul multiplu al tinerei artiste.

Obținând abia acum câteva fotografii ale pânzelor sale revelatoare, încadrăm cu plăcere aceste reproduceri cu aprecierea noastră modestă asupra darurilor promițătoarei artiste.

Vădind în numeroasele desene pe cari le-a expus o excepțională preocupare de construcție, servind materialul pictural cu culori când crude, dar vii, pe bază pur impresionistă, când transparente și întunecoase d-ra Lilly Vereea se arată menită să devină o admirabilă portretistă, în clipa când va adănci, și mai mult decât acum, lăsând la o parte cele-

Descoperirea unei noi mișcări a pământului

În orele liniștite și tăcute ale serii, după trepidanta activitate a zilei, găsim în aparenta imobilitate nocturnă senzația unei suspendări momentane a vieții. Această impresie, cu o simțeam mai intensă decât în orașele mari vizitând de curând țărâmurile încântătoare ale Mediteranei, la apusul soarelui. Astrul arzător dispărea dincolo de lanțul Estelrel. În atmosfera azurie, o fâșie subțire de nori, mov și roz, barau orizontul și păreau trăsătură de unire între marea nemărginită și imensitatea cerului. Natura, reculeasă, tăcea. Numai murmurul valurilor scurte murind pe prund sau isbind stâncile, turbura tăcerea. Deodată la est, de-asupra capului Antilelor, un disc portocaliu, enorm, cu marginile tocite, (de refracțiunea atmosferică) apărură și luna se sui, încet, pe cer, oglindind la suprafața limpede a apei mării palida ei lumină. Această lumină solară, reflectată de satelitul nostru, era reproducă în mii de feluri argintii de oglinda valurilor liniștite.

Intr'adevăr, la acea oră, natura dădea impresia deplinei odihne. Dar această imobilitate ascundea o mișcare amețitoare. Încet, planeta Jupiter se strecura la vest. Pe înălțimile firmamentului se înălța gigantul Orion, marele câine Sirius și micul câine Procyon. Pe rând imensa națiune a cerului ducea toți aștrii spre Apus.

Înșelătoare aparență! Noi suntem aceia cari ne învârtim spre răsărit. Pământul, mișcat de rotația lui zilnică, creiază iluzia a-

cestui mers al lunii instelato dela est spre west.

Această mișcare a globului în jurul său, grație căreia ziua urmează nopții și noaptea zilei, se face în 23 ore, 56 minute și 4 secunde și face să se învârtască fiecă punct al suprafeței equatorului terestru cu o viteză de 465 metri pe secundă, viteză care nu e decât de 305 metri la latitudinea Parisului și merge scăzând până la Poli, unde e nulă. Din toate mișcările cari leagă sfera noastră în spațiu, această este cea mai importantă, împreună cu translația anuală în jurul soarelui în 365 zile, care face să se învârtască globul cu o viteză a cărei medie e de 29 km. 700 metri pe secundă sau 107.000 km. pe oră.

În orele de somn, cași în orele de activitate, această dublă mișcare ne mână, neîncetat, fără să ne gândim la ea, toată omenirea luând parte și întreaga lume animală, vegetală și minerală.

*

Până acum, se socotea învârtirea zilnică a planetei noastre ca executându-se în 23 ore, 56 minute și 4 secunde. Această învârtire în jurul nostru era baza neatinșă a tuturor măsurilor noastre de timp. Or, iată că se aude un strigăt de alarmă: **atențiune!** Mecanismul marelui nostru orologiu pământesc nu e impecabil.

Cași acela al celor mai bune ceasornice, el variază puțin, astfel că durata zilelor e inegală și justifică, într'un grad microscopic, ce e drept, impresia zilelor și nopților cari par lungi și a

celora cari par scurte. În realitate, variațiunea e slăbă și nu am fi descoperit-o. Accelerarea a fost de 30 secunde, de 25 ani încoace. Nimic nu dovedește că va rămâne astfel. Ea poate înceta brusc și să dea loc unei considerabile întârzieri.

Cu deosebire, studiul mișcării lunii, credincioasa tovarășe a pământului, a permis descoperirea acestei mici imperfecțiuni a vasului cadran terestru. Newton, Laplace și alți investigatori, mai puțin celebri, au constatat neregularități inexplicabile.

Azi, un mare astronom matematician american, Simon Newcomb, cercetând problema, a ajuns la concluzia că atracția universală singură nu poate conduce mișcarea lunii. Intervin alte forțe necunoscute. Există deja frecătura datorită fluxului și refluxului.

Ridicând apele oceanelor, satelitul lucrează ca o frână și încetinește, neîncetat, învârtirea pământului. Dar această acțiune este insuficientă pentru a explica amploarea întârzierilor constatate. E altceva la mijloc, și acest altceva a fost descoperit.

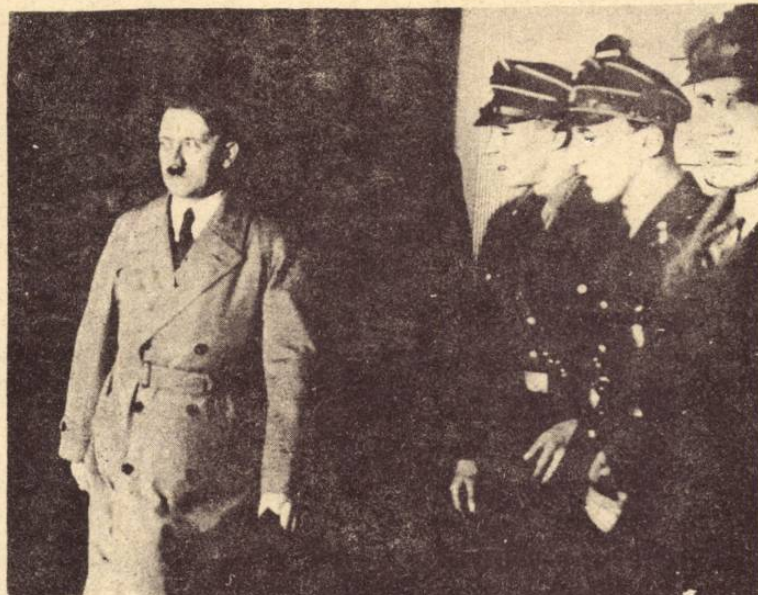
Un alt eminent astronom american, Brown, a ajuns de curând la concluzia că aceste distanțe de mers sunt datorite variațiilor lungimii razei (sau semi-diametrului) globului nostru, care, aci s'ar lungi și aci s'ar strânge, la minimum de 3 m. H. dacă se ține seama de starea geologică a pământului.

Cu alte cuvinte, nimic nu e statornic în această lume nici (Continuarea în pag. 157)

HITLER, IDOLUL GERMANIEI

Insfârșit, capriciile vieții politice contemporane l-au adus pe Adolf Hitler, agitatorul național-socialist, la cămașă de conducere a Germaniei. Acum, când e prea târziu, când cercetătorii încep să caute sursele profunde ale acestor

ascultătorii și chiar persoanele cu cari stă de vorbă, apropiindu-și violent fața de a lor și umflându-și ochii cum fac fakirii. Nasul e roșu. Totuși ca orice bun profet, Hitler e completamente abstinent. Tutunul nu pângărește nicio dată

Emoționați de izbânda șefului lor idolatrizat, membrii «trupelor de asalt» au făcut o delirantă manifestație de simpatie «frumosului» Adolf. Iată-l pe Hitler la ieșirea din palatul Cămarilor Reichului.

mişcări gigantice, care a câștigat, de partea ei, treisprezece milioane de cetățeni, se vede că la baza mișcării nu se afla un program ci un om: Hitler. Dacă Adolf Hitler, ca personalitate, e în adevăr un zero, cum afirmă cei cari îl cunosc de aproape, care este atunci legătura magică ce atrăsese, la un moment dat, spre dânsul, aproape jumătate din locuitorii unui popor de 65 milioane de suflete?

În timp ce alte partide politice: centrul catolic, socialiștii, au dovedit prin fapte că înțeleg să combată criza cu toate mijloacele de cari dispune statul, Hitler, dela aparițiunea lui, nu a făcut decât să urle aderentilor săi vagi promisiuni. Și totuși, fiecare scrutin îi aducea tot mai multe voturi.

Din punct de vedere fizic, Hitler prezintă un tip sub mijlocie: mic de statură, fără nici o expresie, cu umerii lăsați în jos. Cât se silește să-și bombeze spatele și să meargă cu un pas hotărât, tot nu poate impune.

Chipul e cu totul neînsemnat: frunte joasă, cap plat, pe care nu-l avantajează deloc cărarea pieptănăturii de băiat de băcănie. Hitler are întotdeauna grija să-și «răvășească» părul, când pozează la fotografiile. Unul din gesturile lui familiare la tribună este să alunece o şuviță a părului pe frunte. Ochii «frumosului Adolf» («der schöne Adolf») pe cari îi visează admiratorii și mai ales admiratoarele sale sunt mici, vârați în fundul orbitelor. Privirea este vagă. Totuși, Hitler ține cu tot dinadinsul să-și fixeze brusc

gura aceasta sfântă, căreia nu i-ar șede rău să țină între dinți o pipă bavareză.

Întreg personajul e lipsit de sex-appeal. Hitler nu e căsătorit. Cumva din mysoginie? Nu se știe. Oricum ar fi, femeile sunt foarte rare în anturajul «Führerului», în organizațiile partidului. În schimb îl adoră, toate, de departe. Insfârșit, spre a completa comicul unui personaj, atât de șters fizic, caraghioasa mustăcioară a la Charlie Chaplin, care apără o gură strâmtă, cu buze subțiri și pe cari miile de exerciții oratorice nu au reușit să o amplifice.

Ținuta lui e aceea a lumii mijlocii. De îndată ce-a părăsit haina banală a omului de stradă, pentru a-și pune un costum de automobilist, de pildă, el face impresia că a împrumutat echipamentul stăpânului său, ca să se deghizeze... Cu greu ți-l poți închipui pe Adolf Hitler, președinte al Republicii, în redingotă și cu joben pe cap. Și, totuși acest Charlot este încă idolul a milioane de bărbați și femei aparținând tuturor claselor și tuturor cercurilor. Dovada că a fost numit cancelar al Reichului, primul post conducător al țării.

Deoarece nu are nici program, nici prestație fizică, el datorează oare fascinația pe care o exercită asupra maselor talentelor sale de orator? Mare eroare. Hitler apare... și lumea se află în prezența unui domn mărunțel, cu aerul provincial care, cu o voce de bas răgușit, de te miri cum iese dintr'un corp atât de puțintel, debitează formule pe cari mulțimea

le aclamă cu frenezie și le primește ca pe o nouă evanghelie, în stare să-i izbăvească. În toate discursurile lui, el spune aproape același lucru. Aproape toate frazele sale încep prin eu. «Eu voi face», «Eu cer», «Eu vă voi da», «Eu sunt». În timpul acestor discursuri, cari durează aproximativ trei sferturi de oră, Hitler se burzuiește, se supără și, atunci, publicul se exaltă în cel mai înalt grad al freneziei. Hitler arată mulțimii că-și iese din fire. Gâtul i se umflă, vocea devine din ce în ce mai profundă și mai răgușită, trupul gesticulează, cu pumnii închești, şuvița de păr alunecă tot mereu pe frunte și, în adevăr, se simte cum adunarea e cutremurată de-un fior de revoltă sferă. Orice cuvânt, orice amenințare ar rosti, Hitler ciocănește cu vigoare fraze populare. Efectul e sigur. Și Hitler e conștient de acest lucru. De îndată ce vede că publicul său e în extaz, se liniștește și continuă să vorbească pe tonul batjocoritor pe care îl utilizează înainte de izbucnire.

Anturajul lui Hitler e mult mai interesant decât șeful. Brückner, aghiotantul eroului, umbra credincioasă a stăpânului, îl depășește pe acesta cu două capete. E un băiat bun, sincer, simpatic. Schiopătează nițel, din cauza unei răni de războiu.

Hess, e secretarul particular, omul care pătrunde cel mai adânc

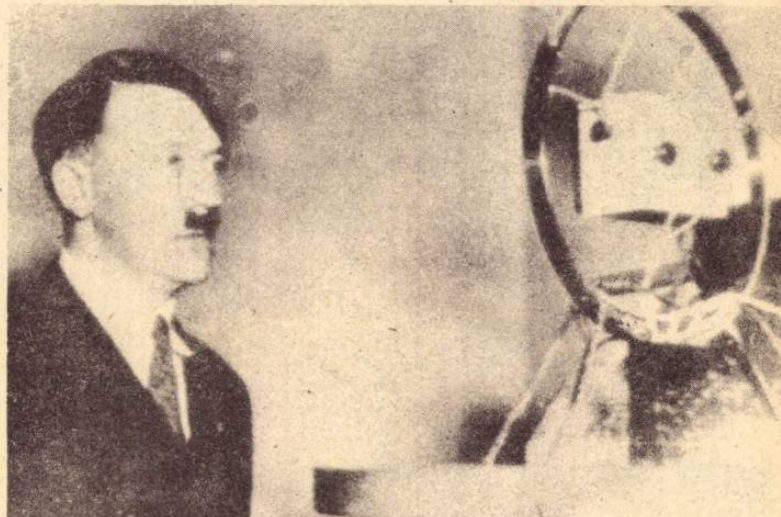
E un om mărunț, foarte tânăr, animat de un temperament puternic, orator agresiv și spiritual, mornind de ură sarcastică. El atacă orice, fără să-i pese de urmări și nu se jenează chiar să-l facă câte o boroboată șefului său, silindu-l, deseori, să se îndepărteze de pe linia prudenței burgheze pe care acesta ar inclina mai degrabă, să o urmeze.

Hitler nu e înconjurat de gardă personală. El circulă liber, nu numai în hotelul Kaiserhof din Berlin, unde ocupă un apartament ci și pe stradă, când merge pe jos. Are două distracții: music-hallul, pe care îl adoră și muzica. În fiecare după amiază, ia ceaiul în hall-ul dela Kaiserhof.

Șeful de orchestră dirijează bucatile favorite ale idolului: fragmente din operele lui Gluck, o suită din *Tosca* de Puccini și *Barcarola* din *Povestirile lui Hoffman*, al cărui compozitor a fost, vai! evreu și încă un evreu german, naturalizat francez...

Hitler care se lasă așteptat de mulțime, ore întregi, găsește timp în fiecare zi câte două ore, ca să asculte muzica aceasta de cazino balnear, cu care se delectează și seara, în reuniuni mai intime.

Să vorbim, acum de elementul cel mai amenințător și, lucru paradoxal, cel mai interesant al organizației hitleriste: armata hitleriană, faimoasele trupe de asalt (Sturmabteilungen S. D.)

Hitler adresând, prin microfon, un mesaj întregii națiuni germane, imediat după numirea sa în postul de cancelar al Reichului. În fotografia de mai sus se vede mai bine ca oriunde, celebra şuviță de păr căzută pe frunte.

în intimitatea lui Hitler. Se îmbracă cu gust și are maniere frumoase.

Cel mai simpatic este însă căpitanul Göring, mare as al aviației, în timpul războiului, fost președintele Reichstagului și ministru în guvernul Hitler. El a comandat faimoasa escadrilă Richthofen. Are toate calitățile unui șef, cari îi lipsesc lui Hitler. Își afirmă în orice prilej, origina bavareză, purtând totdeauna un edelweiss («floarea reginei») pe pălăria lui de artist.

Și cel mai interesant dintre toți este Goebbels, vedeta Berlinului.

Hitleristii susțin că au fost nevoiți să se organizeze militărește, pentru a-și apăra adunările și viața. Victimele atacurilor comuniste sunt numeroase și nu puțin stegari ai regimentelor acestea sui-generis sunt bandajați la cap și mâini.

S. A. (brigăzile de asalt) au devenit nucleul solid al mișcării și șefii lor impun directive politiceanilor partidului. Sunt, majoritatea, foști ofițeri în armata Kaiserului. Singura lor dogmă este disciplina, cu care orice militar

(Continuarea în pag. 157)

ULTIMELE EVI

